

IFJÚSÁGI ÉS CSALÁDOS TALÁLKOZÓK AZ EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG SZERVEZÉSÉBEN

KÖSZÖNTŐ

Néhány éve felvettem, hogy: érdemes lenne egyszer egy komolyabb összefoglalót készíteni a Közösség által szervezett közös nyaralásokról, nyári lelkigyakorlatokról, családi táborokról.

Akkor felelevenítettem néhány emléket – de annyiban maradt az egész. A gondolatot hosszú ideig ápolgattam, míg most végül hozzá is fogtam. Elővettem a régi hangfelvételeket, és a személyes emlékeket az EMU-ban akkoriban megjelent írásokkal egészítettem ki.

Ajánlom ezt az összeállítást egyrészt emlékezésül azoknak, akik részt vettek ezeken a táborozásokon, másrészt azoknak, kedvesinálónak, hívogatónak, akik még nem tudtak ilyen nyaraláson részt venni.

Legyen ez a KÖSZÖNTŐ egyben köszönet is mindazoknak, akik hosszú hónapok kitartó munkájával megszervezik ezeket az összejöveteleket, gondoskodnak a programokról, és lebonyolítják a találkozókat.

Az Úr áldása szálljon e kis írás minden olvasójára!

Az első táborok

Kezdetben néhányan csak együtt akartak, pihenni, nyaralni a közösségbeli testvérekkel, de úgy hogy azért valami lelki tartalma is legyen. Ezért vonultak el 1995-ben Somogyszobra, 1996-ban Inárásra, 1997-ben Puztamaróra, majd 1998-ban Sástóra, hogy „közösségi vakáción” vegyenek részt.

Ezekről csak itt-ott hallani halkan elrebegett homályos emlékeket, milyen jó volt, mennyi gyerek volt, milyen sokat főztünk, és hasonlókat.

A néha nomád, de lelkiekben és vidámságban nagyon gazdag együttlétek nem csak a Közösséghez tartozókat, de néhány rokont és barátot is vonzottak.

Olvassuk ezekről Herbert Dóri visszaemlékezését:

Somogyszob első nyári táborozásunk! Marik Tamás plébániáján kaptunk szállást, mondjuk úgy, megszálltuk a plébániát és környékét. A hadtápot Jakab Laci vállalta, azóta sem volt olyan pazar a tábori konyha!

Itt kezdtük a bemutatkozó tanúságtételeket, emlékezetes volt Szabó Diniéké, Balogh Petiéké - többek között. Próbálkoztunk a többszólamú énekléssel, de akkor még nem volt sem Jóbi, sem Fogarasi Kata, sem Adri, sem... - szóval akkor még beletörött a bicskánk.

Nagy élmény volt, hogy Tamás bevont bennünket is az elsőpénteki beteglátogatásba, nagyszerű evangelizációs alkalom volt.

Akárcsak a templomban tartott nyitott esténk, ahová a falubelieket is hívtuk.

Inárcs - a helyi gyülekezet tartja fenn a táborhelyet, ők vállalták, hogy főznek nekünk és nagy szeretettel gondoskodtak rólunk. A helyszín kellemes sátorozós hely, egy házikóban konyha, fürdőhelyiség, fölötte a padláson is alhattak jónéhányan, a hozzáépített fészert alatti pedig mindannyian elfértünk a hosszú asztal mellett. A meleg vizet egy hatalmas kályha szolgáltatta - ha fűtöttük. Hát mi raktuk is mindennel.

Így történt, hogy egyik reggel Zsolt papa és Lackó rakták a kályhát és tenyerükkel nekítámaszkodva részint figyelték a hatást, részint melengették a kezüket. Egy álmos testvér kibóklászott a sátorból és érdeklődött, mit is csinálnak, mire Zsolt papa: Kézzel melegítjük a vizet! Lelki épülésünkről többek között Kemenes Gábor atya gondoskodott, és itt is folytattuk a Somogyszobon elkezdett bemutatkozásokat, ezek közül Svindt Feriék tanúságtétele volt ránk nagy hatással.

És hogyan emlékezett vissza az inárcsi lelkigyakorlatra Tomka Orsi, aki a lelkigyakorlat után hosszabb időre Brémába utazott és onnan írta levelét:

„Úgy érzem, a nyári lelkigyakorlat visszavezetett Istenhez, újra elárasztott az Úr hatalmas Szeretetével, és bizonyosságot tett arról, hogy szüksége van rám, az én viszont szeretetemre. Ugyanakkor nagy örömmel töltött el, hogy a közösség szeretetben lehetett

együtt, függetlenül attól, kinek mi a foglalkozása, hivatása stb.

Hiszen nem kis dolog több napig békében együtt élni másokkal, tábori körülmények között. Nekem az Úr segítségével nélkül biztos nem sikerült volna! Pontosabban: azt hiszem, hogy ha egyek vagyunk Isten iránti odaadottságunkban, egyek leszünk a szeretetben is. És e kettő szorosan összetartozik, mert nincs olyan, hogy én Istennel nagyszerűen megvagyok, viszont a többi embert nem szeretem.

A lelkigyakorlat óta eltelt egy hónap, azóta tudom, hogy nem elég Isten szeretetét befogadni, fürödni benne, hanem ha szeretem őt, biznom kell benne, tudnom kell, hogy Ő a legjobbat akarja nekem. Egyik testvérem javaslatára újra meg újra ki kell, hogy mondjam: „Jézusom bízni akarok Benned”. Van erre időm, sőt biztos, hogy nem feledkezem meg róla ez alatt az egy év alatt, amit egyedül, de mégsem magányosan fogok eltölteni, hiszen velem van az Úr és tudom, hogy Őbenne a közösséggel is együtt vagyok.”

Mivel egyre többen jelezték részvételi szándékukat, nagyobb helyet kellett keresni, így esett a választás a puztamaróti kempingre.

A puztamaróti közös nyaralásnak kiváló alapot adott a júniusi Balatonakarattyai egy hetes közösségi gyereknyaralás sok-sok tapasztalata, ahol végülis egy gyerek sem vészett el!

1997. Pusztamarót

Budapesttől cca. 45 km távolságra Bajna mellett, a Gerecse hegység csúcsa alatt egy kempingben rendezte a Közösség a két részre osztott találkozót.

Az első részben csak a Közösséghez tartozók vettek részt, ez egy bensőséges lelkigyakorlat volt, és felkészülés a vendégek fogadására. Felkészülés – dicsőítéssel, éjszakába nyúló közbenjáró imával, nagy szabadulásokkal, és mindent eláztató záporosóval.

Reggelente Pohlinger Zsófi körbejárt a sátrak között gitárjával és énekelte:

*Jézus köszöntlek itt a reggel,
a nap besüt az ablakomon....*

Kedves ébresztők voltak, ha pedig valaki erre sem ébredt fel, a harsány kakaskukorékolásokra, amit Lehocki Gabi produkált, ki kellett ugrani a sátorból.

A tábor szélén a domboldal bokros-fás részén felállított sátor volt a kápolna, előtte volt az oltár, itt vehettünk részt a szentmisén, és ez volt a tábor zajától elkülönülő szentségimádó hely. Valaki megjegyezte, hogy a „lelki béke helye” – igaza volt.

Pusztamaróti táborozáson három tanítás hangzott el. Elsőnek: **Térj vissza az első szeretet**hez címmel Erzsitől:

Milyen szépek voltak azok az első évek, emlékeztek? Akkor volt időnk egymásra, volt időnk az Úrra is. Ezek a kezdeti idők adtak erőt a későbbi nehézségek elviselésére. Később

már kevesebb időnk, kevesebb szeretetünk maradt, de sok volt a tennivalónk. Erre az állapotra hívja fel a figyelmet a Jelenések 2-ben János apostol: „de van egy kifogásom ellened, az, hogy a kezdeti szeretetedtől eltértél.”

Emlékezz vissza, hogy honnan estél ki, emlékezz vissza a kezdeti időkre, arra a szerelemre, amivel én megszerettelek téged, amivel megszólítottalak, amikor fölismerted a bűneidet, amikor fölismerted, hogy én megváltottalak téged, hogy nem reményvesztett az életed. Emlékezz vissza erre az időre.

Térj meg!

*Térj meg, gondold végig, hogy a hűtlenség a legnagyobb bűn az Isten szemében. Ő mindent ajándékkal ad. Nem azért jutunk be a mennyek országába, mert pedáloztunk, hanem az Ő irgalmából. Térj vissza ehhez az első szeretet*hez.

Térj meg. Hozz egy tudatos döntést. Amikor a házasságod tönkre akar menni, mert soha nincs idő a másakra, mert minden fontosabb, mint a házastársad, akkor is egy tudatos döntést kell hozni.

Amikor a családod vallja kárát annak, hogy te állandóan dolgozol és nem vagy otthon, tudatos döntést kell hozni.

Nem igaz, hogy nincs meg benned az első szerelem. Az a szerelem megvan, csak már nem az Isten felé irányul. Amikor én azt mondom a családban, vagy a gyerekeimnek, hogy nincs időm rád, akkor igazából hazudok, mert van, másra van időm,

csak fontosabb lett a munkám, fontosabb lett a pénz, a házépítés...

Ezek lettek az én első szerelmeim. Tehát nem igaz, hogy eltűnik az első szerelmem, csak más lett a szerelmemnek a tárgya.

Térj vissza az első szeretethez! Térj meg! Hozz egy radikális döntést, vegyél ki egy hét szabadságot, menjél el egy hétre a férjeddal...

Hála a Jóistennek kivettetek egy hét szabadságot, és eljöttetek ide. Itt ma minden zavaró körülmény ellenére igyekszünk az Úrral lenni. Lehetőségünk lesz arra, hogy ma délután előtte legyünk, és hagyjuk, hogy ismét beleszerethessünk, hogy Ő szerethessen minket, hogy viszonzzuk az Ő szeretetét, mert e nélkül nincs élet.

Van az Evangéliumban egy részlet arról, hogy „lángolt a szívük” a tanítványoknak Jézust hallgatva. **Lk. 24,32**

„Hát nem lángolt a szívük - mondták -, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?”

De bennem megvan-e ez a lángolás, amikor Jézus közel van?

Apcsel. 2;42-47

Az első keresztények cselekedetei: a tanulás, a közösség, az ima és az Eukarisztia. Összejöttek a házaknál, megtörték a kenyeret, együtt voltak testvéri szeretetben. Ők még lángoltak...

Jel.2; 2-5 Levél az efezusi egyháznak...

Döbbenetes, hogy ez a kicsi szakasz leírja a mi életünket, leírja a szerelmünket az Istennel, leírja azt, hogy hogyan hüllünk ki, hogy leszünk gépiessé, elfásulttá.

Ugyanakkor megadja a receptet ahhoz, hogy valóban visszatérjünk az Isten szeretetéhez. Hogy szerelmesek tudjunk lenni.

Én azt hiszem, hogy a szerelem egy ajándék, egyrésztől, és kérni kell. Tehát lehet kérni ezt az ajándékot, hogy add Uram azt a szerelmet, azt a forró tüzet. És mindig van lehetőség arra, hogy visszatérjünk az „első szeretet”hez.

Másutt azt mondja az Írás, hogy megadja nektek Mennyei Atyátok a Szentlelket... **Lk.11;13**

Mindenkinek megadja, aki kéri. És a Lélek az, aki igazából átforrósítja a mi szívünket és képessé tesz arra, hogy szeressük az Urat.

És én ma erre szeretnék titeket buzdítani a délután folyamán is, hogy vegyünk a szívünkre az első parancsolatot! Mert ha nem szeretjük az Urat, hiába teszünk bármit! Hiába teszünk! Kimozdítom a te gyertyatartódat: **Jel 2.5** „Gondold meg, honnan süllyedtél ide! Térj meg, és térj vissza korábbi cselekedeteidhez! Mert elmegyek és elmozdítom helyéről gyertyatartódat, ha nem tartasz bűnbánatot.”

Szeressünk bele az Úrba! Szerelmesedjünk vissza bele, és életünk lesz, bővülő élet, amely kiárad másokra is.

Így tud használni minket, mert csak ezzel az örömmel, ezzel a szerelemmel tudjuk vinni az Örömhírt másoknak.

Másodiknak **Az Úr új életet akar neked adni** címmel Péri Marcit hallottuk:

Nehéz visszakanyarodni az Isten szeretete után a bűnökhöz, de tegyük meg. Remélem, hogy benned nincsen, bennem volt – büszkeség.

Az Úr a levitákat arra rendelte, hogy a papok szolgálói legyenek, az Úr sátoránál teljesítsenek szolgálatot, ezért nem kellett katonáskodniuk, viszont nem is kaptak a földből semmiféle jussot. Tehát örökségük sem volt.

Ez látszólag elég kemény dolog. Azt jelentette, hogy a Frigyládát nekik kellett hordozni, soha nem láthatták, de mindig ott voltak körülötte, vinniük kellett illetve a Sátor körül kellett szolgálatot végezniük.

A Számok 16,1-ben a leviták föllázadnak Mózes ellen és azzal mennek hozzá, hogy mi is vagyunk olyanok, mint a többiek, különb szolgálatot akarunk. Szellemi szolgálatot akarnak, ami fontosabb. Nagyobbra méltók. Mózes kiszólítja őket, mintegy istenítéletet tart, a föld megnyílik és elnyeli őket. Pedig ők elvileg azt gondolták, hogy méltóak lennének valami komolyabb szolgálatra. De az Úr nem így gondolta. A leviták kiválasztásánál így szól az Úr: „Ezt mondja az Úr Mózesnek, nézd magam választottam ki Lévi fiait Izrael fiai közül, elsőszülötteik helyébe.”

Pusztán csak ennyi. Azért ez a leviták szolgálata, mert az Úr erre jelölte ki őket!

Ennyi. És ez elég.

Ha az Úr valamire kijelöl, az elég!

Ha az Úr valamire elszólít, az elég.

Nyomorúságos volt azt meglátnom, hogy mennyi gőg, büszkeség, meg féltékenységek voltak bennem. Valami nagynak akartam látszani, valami nagy akartam lenni, és nem azt néztem, hogy az Isten mire gondolt engem.

Azt gondolom, hogy mivel a Közösségben, akármilyen keresztény közösségben a Lélek működik, ezért bármi a feladatomban ebben a Közösségben, amit én a Közösségetől kapok, az az Úr akarata. És én nagyon szeretném, akár még, ha végépcupolást kapok, akkor azt is tudnám úgy csinálni. És kérem ezért az imákat, hogy ezt mindig úgy tudjam tenni, akármilyen feladatot is kapok, mert ha a Közösségtől kapom, akkor az az Úr akarata.

Marci a tanítását ezzel fejezte be:

Ha elhiszed azt, hogy az Isten új életet akar neked adni. Akkor mondd utánam ezt az imádságot:

Jézus Krisztus! Én hiszem, hogy azért jöttél a földre, hogy nekem életem legyen. Hogy nekem életem legyen bőségben,

Uram Jézus Krisztus Neked adom a múltamat, a jelenemet és a jövőmet. Kérlek Téged, hogy újíts meg engem és add nekem a Te életedet. Amen.,

Harmadiknak Ruzsics Zsoltot hallottuk, aki az 1 Péter 2,1-5 ígéretére építette a tanítását, hogy hogyan építsük fel Isten közösségét itt a földön.

A találkozó második része, melyen már vendégek is részt vettek, egy **Fülöp kurzus** volt rövid tanításokkal, a kurzushoz tartozó animációkkal. -F002-

A Fülöp kurzus alapja az **ApCsel 8,26-39**. A történetet ismerjük: a hivatalnok olvassa, de nem érti az Írást, Fülöp

elmagyarazza neki. Mi vonatkozik ebből ránk? Röviden:

Allítsd meg a kocsidat !

Allítsd meg eddigi vallásos életedet !

Engedd, hogy Jézus megmutatkozzon Neked!

A dinamikákban Isten fát beborító lepedőnyi szeretete mellé odatettük a mi kis zsebkezdőnyi szeretetünket, felszegeztük a keresztre bűneinket, majd közösen elmondtuk, és aláírva eltettük magunknak az alábbi imát.

Jézus uralmának megvallása.

Jézus, hiszek feltámadásodban. Isten megdicsőített Téged, eltöltött Szentlélekkel és minden név fölött álló nevet adott Neked.

Térdre borulok Előtted annak jeleként, hogy Úrnak ismerlek el, az én Uramnak: életem Urának, egészen alávetem magam szent akaratomnak, hogy azzá tégy, akivé akarsz.

Uram nem akarok többé saját életem központja lenni. Vedd át a vezetést.

Tedd, hogy azt kívánjam, amit Te akarsz. Teljesen átadom magam. Tiéd akarok lenni, egyedül a Tiéd, senki másé.

Életem Urának fogadlak el, egyetlen Úrnak. Nem akarok sem a pénz, sem a kedvtelések, sem semmi más rabja lenni többé. Neked adom az életemet mindörökre. Ezentúl Te határozz meg mindent, a Te akaratom szerint; és tedd, hogy mint Mária, én is a Te Igéd szolgálója és a Te barátod legyek, mert ez az egyedüli igaz szabadság.

Nem akarok többé én élni, Te élj bennem. Add nekem a Te életedet az enyém helyett, melyet most örökre átadok Neked. Tudom, hogy komolyan veszed soraimat, ahogy én is komolyan veszem hívásodat.

Kitárom előtted szívem kapuját!

Jöjj és maradj velem örökre.

Amen.

1998. Mátrafüred Sástó

Mátrafüred Sástón az ország legmagasabban, 52 méteren fekvő tava melletti valamikori úttörőtáborból kialakított, és a KOLPING SZÖVETSÉG kezelésébe került tábor adott helyet, Szabóné Ildikó közbenjárása révén ennek a találkozóknak. Gyönyörű vidék, a csónakázó tó mellett, a régi fűrótoronyból átalakított 50 méter magas kilátóból az egész környék látható. Kitűnő hely, a csendben kiválóan hangzott a madarak éneke és a mi dicsőítő énekünk

„Sástó I.” - az 5. EMU-ból

Közösségünk augusztus 19. és 22. között Mátrafüred-Sástón tartotta éves lelkigyakorlatát. Az együtt töltött három napban igyekeztünk elmélyülni az Emmánuel lelkiségben. Az előadások és a beszélgetések alapjául a „Tűz és remény” c. könyv szolgált. Néhány téma: A különböző életállapotok egymást kiegészítő szerepe, A Szentlélek ajándékai, Pierre Goursat alakja, Adoráció, Ne kritizálj!

A lelkigyakorlat különösen szép mozzanata volt az augusztus 20-i szentmise, mikor Szabó Tamás atya 10 éves pappá szentelési évfordulóját ünnepelte és megbérmálta Drescher Marcsit. Ugyanebben a szentmisében köteleződött el Tamás atya és Kromes Csilla. Másnap további elköteleződésekre került sor: Ullrich Gusztó atya és testvére, Ilonka, valamint két délvidéki testvér, Mária és Márti mondott igent az Úr Közösségébe szóló hívására. Újoncként elköteleződve előbbre lépett Almásy Kati és a Hollai házaspár.

Természetesen volt lehetőség szentségimádásra, testvéri vagy lelki beszélgetésekre, kísérésre és közbenjáró imádságra is. Mára már biztosan mindenki elfelejtette az étkezésekkel kapcsolatos bonyodalmakat, és szívében inkább a maradandó értékeket és örömeiket őrzi.

Lehocki Zsuzsi tanúságtétele:

Mielőtt elindultunk volna a nyári lelkigyakorlatra, az itthoni politikai helyzet miatt tele voltam aggodalommal és félelemmel. Ha Gabit is behívják, mit tegyen? Átszökjön-e, s ha igen, mi lesz velem és a gyerekekkel? Jobb lenne talán még a behívó előtt elköltözni innen. Jó, de hová? Ilyen és ehhez hasonló kérdések motoszkáltak a fejemben állandóan. Igyekeztem imában letenni naponta ezt a helyzetet az Úr elé, de nehezen ment.

Amikor megérkeztünk Sástóra, nem akartam többet ezzel foglalkozni és sikerült is. De az Úr többet akart. Ezt akkor tudatta velem, amikor a lelkigyakorlat utolsó estéjén alkalmat biztosítottak a testvérek közbenjáró imára. Már az is nagy élmény volt, hogy nem egyenként imádkoztak értünk, hanem az egész családjunkért. Ilyenben azelőtt nem volt részem (részünk), de nagyon megtetszett. Lehet, hogy majd többször alkalmazzuk. Amikor a testvérek elkezdtek imádkozni értünk, sorra jöttek az Úr üzenetei. Ami nekem nagyon feltűnt, hogy mindegyik így kezdődött: „Ne félj...” A Szentírási rész is idevágott: „*Ne nyugtalankodjék szívetek. Higgyetek Istenben és bennem is higgyetek...*” Jn 14,1-4 Az Úrnak legyen hála, hogy Ő akkor este akkora nyugalmat adott a szívembe, ami azóta is betölt. Hiszem, hogy Neki gondja van övéire és örülök neki, hogy én is az egész családommal együtt az övé vagyok.

Jakab Laci írása az Emmausz kurzusról

A nyári lelkigyakorlat tervezésénél ezért döntött úgy a „Vének Tanácsa”, hogy az Emmausz kifele is jó, de aki emmánueles nem hallotta, ott, nyáron megkaphatja.

Tehát aki akarta, megkaphatta.

A kurzusoknak mindig javára válik az ismétlés: nem profikra, hanem jól dolgozó mesteremberekre van szükség Isten országának iskolájában.

Ezen a II. Emmausz-kurzuson látszott, hogy nem először csináltuk. Valószínűleg már nem egyszer mondtam, de írásban sem baj, ha megerősítem: a kurzusok fő előadója, tanítója, speakere Jézus, Aki meghalt, feltámadt és megdicsőült, Aki Úr, Megváltó és Messiás.

Én, mi csak közepesen engedelmes szöcsövek (könyökcsovek?!) vagyunk; s nem csinálunk mást, mint hirdetjük az egyetlen, igaz Evangéliumot (vö.: Gal 1,8-9).

Külön öröm volt számunkra, KeKaKo-mérgezetek számára, hogy a kurzusokban nem annyira jártas testvéreink ragyogó dolgokat produkáltak. (Ld.: Szentkereszti Laci, mint Tamás apostol, Herbert Lackó, mint János, és Hajni, mint Mária-Magdolna, nem volt semmi...)

Nagyban emelte a kurzus fényét, hogy – kisebb félreértések miatti késés ellenére – Bartha Angéla nővér (SSS) volt a kurzus koordinátora.

(A rossz nyelvek szerint neki is KeKaKo színű a vére..., általában csak EvAngéla Nővérként szoktuk szólítani...)

A Jenő arra kért, hogy foglaljam össze dióhéjban azt, amit én rajtam keresztül hallottatok: a Biblia hét parancsát. Én bármennyire is igyekeztem rövid lenni, csak így fért el, hogy példányoként egy parancsolat. Hát majd meglátjátok...

A Biblia 7 parancsa az Emmánuel újság hat egymást követő számában jelent meg, itt csak a címeket foglaljuk össze:

1. Az Igét olvassuk és hallgatjuk.
2. Az Igét hisszük
3. Az Igét tanulmányozzuk.
4. Az Igét imádkozzuk.
5. Megtanulni az Igét kívülről
6. Isten Igéjét élni kell
7. Az Igét hirdetjük

1999. Mátrafüred Sástó

Ebben az évben a sok nagyszerű nyári esemény valahogy mintha elnyomta volna a táborigényeket.

Mi is volt ezen a nyáron a tábor mellett?

Június 26-án Kálmán atya papszentelése.

A gyenesdiási ifjúsági összejövetel Miklósi Móniék szervezésében.

Az altöttingi ifjúsági találkozón is ott voltak az emmánuelesek. Ennek mindenese Tomka Orsi volt, és fantasztikusan sikerült!

Nem kevesebb élményt adott a korhatár nélküli Paray-le-Monial-i találkozón való részvétel.

'99 SÁSTÓ

(Július 3 - 11.)

Ezt a nyarat valójában csak nyaralásnak szántuk, minden különösebb program nélkül. Teljesen nyitottra, hogy

mindenki jöhessen, aki akar. Jöttek is a testvérek szépen, gyerekestül. Voltunk összesen vagy nyolcvanan, és hogy élet is legyen a táborban, ebből legalább negyven

gyerek. A gyerekeket Zsámboki Mária foglalta el, a velünk kapcsolatos összes szervezést Szabóné Ildikó végezte. Nem is volt gond! /A szúnyogokról nem ő tehetett./

A táborban az egyik nagy öröm az volt, hogy a sok imát meghallgatta az Úr, és a délvidéki csoport is eljöhett. Közülük Sóti Márti és Ságity Mari újoncként köteleződött el.

A másik öröm a nemrég szentelt Kálmán atya jelenléte volt, aki újmisési áldásában részesített minket.

Jó, hogy Jóskaék nem terveztek lelkigyakorlatot, hanem csak laza nyaralást.

Íme, a "nyaralási" gondolatok, amiket hallhattunk.

vasárnap

1. **Szegénység** Aczél Adrienn

hétfő

2. **Imádság** Nyéky Kálmán atya

kedd:

3. **Szolgalat** - Marik házaspár:
"Az összes adomány gyakorlásának az alapja az irgalmas szeretet".

szerda:

4. **Mit keresek én az Emmánuelben?** Madocsay Bea

csütörtök:

5. **Kompassio** Kassányi házaspár.

péntek d.e:

6. **Az Emmánuel Közösség**
Marik József

péntek d.u.

7. **Megkülönböztetés és szellemi harc, szabadító ima a Közösségben.** Gál Péter atya

szombat

8. **Evangelizáció** Marik József

Olvassunk bele Bea tanításába:

Az Isten hívott össze minket, és ha engem ebbe a közösségbe hívott, az nem csak azért van, mert úgy látta, hogy én ebben a közösségben fogok a legjobban az Ő elhívása szerint növekedni a szeretetben, hanem azért, mert úgy gondolta, hogy én lehetek az, aki által mások is növekedhetnek a szeretetben.

Akik nincsenek itt – persze nem hallják,- de talán jó, ha tudják, hogy lehet, pont az ő szeretetük hiányzik, ahhoz hogy valakik növekedjenek a szeretetben. Azt hiszem, hogy nagyonis felelősséggel tartozunk egymás iránt.

A másik gondolat, amivel Bea befejezte tanítását, talán most tíz évvel később is időszerű.

Most a hallottakat együtt tovább fogjuk gondolni a kiscsoportokban. A megosztás az a hely, ahol mindenki megmondhatja, hogy őt mi érintette meg.

Nem az előadás minőségéről beszélgetünk, hanem arról, hogy mi érintett meg minket.

A kis csoport szabályai a közösségünk életének és a testvéri szeretetnek is a szabályai, tehát, hogy figyelmesen és szeretettel meghallgassunk mindenkit, közbeszólás nélkül, belekérdezés nélkül, utána hozzáfűzött kritika nélkül. Még akkor is, ha esetleg olyat mond, amiben mi nem értünk egyet. Nem kell érezetnünk azt, hogy mi ezt sokkal jobban tudjuk. Inkább ne mondjunk semmit – mert egyáltalán nem biztos, hogy jobban tudjuk!

Gál Péter atya a megkülönböztetésről:

Bevezetőben gyermekkorára emlékezett mikor a Misi mókus az édes mandulát héjából kibontotta és megette, a keserűmandulát bontatlanul félredobta.

Aztán édesanyjáról tett tanúságot, aki felismerte fia barátai között azt, aki hamis volt.

Megkérdezte, hogy mit esztek ezen a fiún? Tíz évvel később derült ki a fiúról a gikszer, a probléma, a súlyos dolog, amit megérezett az édesanyám tíz évvel előtte. Sláger ember volt, de anyám mondta, hogy ez nem OK! Teljesen világos volt előtte az embereknek a lelkiülete.

Ez egy adomány volt neki. De különbözik a mókusétól, mert én láthattam az életén, hogy Isten adta ezt neki, bár nem volt karizmatikus közösség tagja, és nem végzett Szentlélek szemináriumot, de biztos, hogy valahogyan megkapta,

Ha arra kérdezek, hogy miért kapta ő ezt, mint adományt, akkor több tényező sorakozik, és ezt fontos tudnunk, hogy egy Istent szerető, imádó, nagyon-nagyon tiszta lélek volt az édesanyám.

Rendkívül tiszta lélek, aki semmilyen svindlit, vagy sötétséget, vagy hazugságot soha az életében nem tudott elképzelni. Szent lett, azt hiszem az élete végére a sok szenvedéstől is, és alázatos volt, és teljesen odaadta az életét. Sokféle tehetsége volt, és azt választotta, hogy a gyermekeit neveli és szolgálja a családot, és ebben engedelmes volt. Neki elég volt, hogy csak édesanya lesz, de ezt teljességben csinálta. Egyszerű lélek volt, nem volt tanult ember, ez is tartozik az adományához – és érdekesség, ne felejtjük el ezt a tanulási szempontot, de ő ezt az adományt a tanultság ellenére a mély hitben és a szeretetben, az odaadottsága révén kapta, tehát ezek szerint Istentől, de biztos vagyok benne, hogy nem anélkül, hogy ne lett volna átadott, engedelmes és alázatos és kicsiny.

Ezek miatt birtokolhatta ezt az adományt, felnőtt korában, és nem hiszem, hogy az eltelt éveinek a számával élesedett volna ez annyira nála. Ez kezdettől megvolt.

Egy év múlva, 2000-ben – ugyancsak Sástón – a létszám már másképp alakult: 150 fő összlétszám, ebből 50 emmánueles. Az 54 gyerekhez Marika mellé már kisegítő kellett. Ezeknek a sástói együttléteknek a főbb jellemzői a gazdag lelki programok és a karcúsító étkezések voltak. A tó melletti kisbüfés és lángosboltos rekordforgalmat csinált. Nem mellőzhető az sem, hogy összesen egy gyerek esett bele a tóba, ő is a legsekélyebb részen ☺

2000. Mátrafüred Sástó

Sástó – 2000 Herbert Dóritól

Mindazoknak, akik ott voltak – emlékül, mindazoknak, akik nem voltak ott – vigasztalásul (meg hogy tudják, miről maradtak le).

Az idei nyári tábor alapelve az volt, hogy legyen lelki program, de legyen sok szabadidő is, legyen lelkigyakorlat is meg nyaralás is.

Ebből azután a következő eredmény született:

Csütörtök estére a résztvevők többsége megérkezett, Kornél atya és Bot István atya (ő Zsoltiék plébánosa Vajdaságban) az Úr asztalánál, Ildi pedig, aki már reggel óta a táborban sürgött-forgott, vacsorával várta a sötétedés után érkezőket is.

Pénteken a világ forгатagából a lelkigyakorlatba, a kiengesztelődés napja vezetett át bennünket, Kornél atya előadása a bűn fajtáiról és teológiai kérdéseiről szolt,

majd délután gyakorlatba tehattuk át a hallottakat: a Szentségimádás és gyónási lehetőség nyitva állt mindenki előtt. Este személyesebben, tapasztalataink alapján hallottunk a kiengesztelődésről (Jóska, Kornél atya és Kornél papa, valamint Dóri közreműködésével), arról, hogy egymással és önmagunkkal is ki kell engesztelődünk, ezáltal válik teljessé a bűnbánatunk. Mindenki kapott egy kis cédulát, amelyre felírhatta mindazoknak a nevét, akiknek most

megbocsát, elengedve adósságukat. Az esti misében aztán Kálmán atya ezeket a lerakott batyukat az Úr elé tette.

Az első péntek kegyelmei után szombaton a Szentmisében „átismételtük” a

Kerügmát, hiszen a misében átéljük, hogy Isten valóban szeret bennünket, de ahhoz, hogy ezt érezhessük és tapasztalhassuk, le kell tennünk a bűneinket; így már odatehetjük önmagunkat is Jézus kezébe a felajánlásban, a borba cseppentett víz mindannyiunkat képviseli, minden misében! Az Úr kiárasztja Szentlelkét adományainkra, hogy azok valóban Jézus testévé és vérévé legyenek – és kiárasztja miránk is, hogy Krisztus Testévé legyünk egységben, közösségben Ővele.

A délutáni foci után Dénesnek, Kálmán és Kornél atyáknak még arra is maradt energiájuk, hogy néhány remekbeszabott jelenttel és esti mesével szórakoztassanak el bennünket.

A vasárnap a családok napja volt. A reggeli dicsőítés után Nyéky Zsófi és Hajtó Dénes remek előadását hallhattuk, amelyben felfrissítették, amit Bíró László püspök atya az Országos Karizmatikus Találkozóán mondott „Család, Közösség, Szentháromság” mottó

alatt. Ezután a Szentmisében a családokért könyörögtünk, a kéréseket a gyerekek fogalmazták meg és mondták el.

A délutáni családi vetélkedőn szoros verseny alakult ki a Lendkerekes Gumicsizmák, a Mézga család, a Teremburák és a Szippantósok csapata között, de nem is a sorrend a fontos, hanem a lelkes részvétel! A vetélkedő feladata: a Szentírásból vett egy-egy részlet megjelenítés. Képünkön a harsonákat fújják Jerikó falai alatt.

Este az Oltáriszentség előtt a családokat egyenként is megáldották az atyák, majd az új tagok, újoncok, jelöltek elköteleződése zárta az estét. **Jelölt lett Szopkó Zsuzsi, újoncok a Pozsár házaspár, Ildi és Zsolti, valamint Kasziba Bea, tagok pedig Lehocki Zsuzsi és Gabi valamint Rakottyai Nandy.**

Hétfőre az Úr felszárította a vasárnapi eső nyomait, ragyogó napsütésben és némi szél kíséretében vághattunk neki a nagy túrának, a Kornél és tini-csapata által felderített úton a kőbánya felé. Minden hepe-hupa ellenére végig velünk jöttek a babakocsik is! Út közben egy réten dicsőítettük a Teremtőt, és megállva Szopkó Zsuzsi rányitotta a

szemünket a teremtett világ csodáira, szépségeire. A kőbányából csodálatos panoráma tárult elénk, itt Kornél szavai elgondolkodtattak bennünket országunk, világunk sorsáról és arról, mit tett Isten és tehetünk mi ezért a világért.

A szentmise oltárát közösen egybehordott kövekből építettük, ki-ki elhozta a maga kisebb-nagyobb kövét, keresztjét.

Az ebédet is a szabadban, Ildi és csapata által gondosan elkészített csomagjainkból fogyasztottuk, és gyönyörködtünk a tájban. Hazafelé már ismerősként köszöntek a bokrok és virágok, az út is inkább lefelé vezetett, a táborban pedig meleg vacsora várt bennünket.

Kedden a délelőtti előadásban és a kiscsoportos beszélgetésekben arról gondolkodtunk, hogy miért nem működik ez a gyönyörű világ úgy, ahogy Isten eltervezte – és mi a megoldás a világ gondjaira. A végkövetkeztetés az: Isten nélkül valóban nem megy – Ő a mi szabadulásunk, életünk és reményiségünk.

A délutáni szabadtéri játékot az eső miatt el kellett halasztanunk, így szerdán délelőtt nyomoztuk ki Bicskei István képei alapján, hogy ki a fradi-drukker Sástón, hol szabad focizni és hol kapható rémfagylalt. A képekből született műalkotások tanúskodnak a fiatal táborlakók leleményességéről és felvették a versenyt az ifjak előző napi tárlatával, ahol a gyönyörűen becsomagolt fákat, színpompás csónakkaravánt, körkörös köveket és a landart egyéb remekműveit csodálhattuk meg

Drescher Marcsi szakszerű tárlatvezetése mellett.

Szerda délután Erzsi és Kálmán atya előadása vezette be az egész délután tartó személyes közbenjárást, ahol egyenként imádkoztak a kis ima-csoportok a résztvevőkért, az atyák pedig a kiengesztelődés szentségével szolgáltak.

Csütörtökön Lehocki Gabi vezetésével beszélgettünk a közöttünk megvalósuló Isten Országáról, a közösségről. Megtapasztalhattuk, valóban mily jó és gyönyörűes a testvérek egysége. Este is nagy egységben ültük körül a búcsú-tábortüzet, ahol négy csoport szájról szájról adta a népdalokat, kifogyhatatlan gazdaságban.

Pénteken szentmisével indultunk útnak, hogy elvigyük az örömhírt: Jézus él, és mindenütt jelen van, ahol ketten-hárman vagy épp 120-an, 130-an egybegyűlnek az Ő nevében.

Isten országa – Közösség – Evangelizáció

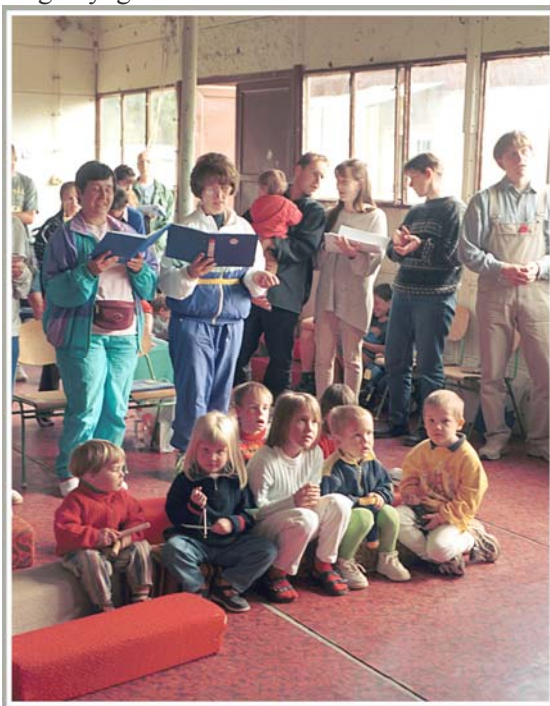
(Lehockiék gondolatai rövidítve, Sástórol.)

Valójában nem e világból valók vagyunk, de küldetésünk ehhez a világhoz szól. Mégis jó tudni azt, hogy ezt a földi sátrunkat egyszer felváltjuk egy csodálatos országra. Kezdetben, amikor Isten és ember együtt élt természetes volt ennek az országnak a jelenléte, de a bűn, ezt az Istennel való közösséget szétrombolta. Az egész ószövetség keresi és vágyakozik a kapcsolat helyreállítására és megjövendöli azt a Királyt (Messiást), aki majd visszaállítja az eredeti állapotot (Iz 9,1-6 / Jer 30,1-31,22 / Ez37,15-28).

Ezt az országot hitelesen csak az mutathatta be, aki onnan jött, és ez a Valaki Jézus Krisztus. Mégis Ő maga is keresi a szavakat, hogy megsejtesse számunkra ezt a valóságot - Máté 13. fejezete erről szól. Jézus arra akar rámutatni, hogy Isten országáért érdemes mindenünket odaadni, "elveszíteni" mindent érte, hogy rátaláljunk.

Isten országa az üdvözültek közössége. Nem a magányosok országa. Isten képmására vagyunk teremtve, aki maga is közösség, ezért, ha egyenként is szólít meg minket, közösségbe hív - lásd a választott nép történetét, Jézus és tanítványai, ApCsel.

A keresztény közösség nem az elitek kiváltsága, hanem megtért és folytonosan megtérő bűnösök közössége. Nem klub, ahová ha van időm, leszaladok, hanem olyan együttlét, ahol fontosak vagyunk egymásnak. Számítanak rám és számíthatok másokra, ahol mindnyájan egy közös cél felé haladunk a nekünk juttatott talentumokkal. A közösség a szeretet megélésének konkrét helye - lásd Dénes és Zsófi előadását. A közösség így a gyógyulás, a szabadulás, a növekedés helye, nem pedig a kritizálás és a megbélyegzésé.

A közösség nem lehet öncélú, nem azért hívott meg Isten bennünket, hogy befogadói legyünk a kegyelemnek, hanem továbbadói is.

Ne legyünk ciszternák, melyekben megposhad a lé, hanem csövek, melyek átterestik az Isten szeretetét - ezt mi úgy nevezzük evangelizáció.

Kiket hívott meg Jézus erre az Útra? Hát kedves testvérem minden csirkefogót úgy, hogy nem mondhatjuk azt, hogy nem vagyok méltó vagy képes erre. Azt még jó tudni, mielőtt még magabiztosan megveregyetnénk a vállunkat, hogy Isten országát maga Isten építi, és hogy ez mindenki számára ajándék.

Az evangelizációnak sokféle formája van (vágy, ima, tett, szó), lényeg az, hogy tegyük, mert ez a kereszténységünk éltetője és nem a legfőbb, hanem egyetlen feladatunk - 1Kor 9,16, és evangelizálni csak evangelizálva tanulhatunk meg. Erre az útra maga Isten hívott meg minket. És ha néha úgy tűnik, hogy viharba kerültünk, higgyük el, hogy az Annak, aki meghívott van elég hatalma, szeretete és bölcsesség, hogy végig vezessen ezen az úton és üdvözítsen minket. (Mk 4,35-41.)

-Úgy legyen! _

Egy kis statisztika Szabóné Ilditől a 2001-es táborlétszámról: összesen - gyerekekkel együtt - 151 résztvevője volt a tábornak, ebből ötven Emmánueles. Csúcsidőben egy nap százhuszan voltunk. Örvendetes volt az ötvennégy gyerek, akik szemmel láthatóan pazarul érezték magukat.

2001. Piliscsaba

VAKÁCIÓ-MÁSKÉPP - Piliscsabán:

Ez a találkozó volt a nyári lelkigyakorlatok sorában az első, amelyik sorszámot és jelmondatot kapott:

“Hogy örömtők teljes legyen!”

Teljes volt? Ki – ki eldöntheti.

Az első kimondottan ifjúsági és családos tábort 2001-ben Piliscsabán a Katolikus Egyetem területén tartottuk. Aki eddig nem tudta, hogy mi az, hogy kánikula, az ott megismerte. Ennek az összejövetelnek már jelmondata is volt: „hogy örömtők teljes legyen.”

Teljes volt! Ezen a kettős találkozón az ifjak elvonultak az Egyetem épületébe, a kevésbé ifjak meg foglalkoztak a Vendégcsaládok csemetéivel a község másik szélén, az Egyházközségi Nővérek Társaságának Klotildligeten lévő leánykollégiuma épületében. Mi a családos részen a gyerekek őrzésével, szórakoztatásával voltunk elfoglalva, ezért csak az ebédnél és

vacsoránál hallhattuk, hogy milyen fantasztikus tanítást mondott Ágnes testvér, milyen frappáns gondolatokat adott elő Zöldi Pali, stb. stb. Apropos ebéd és vacsora. A korábbi tapasztalatok alapján Jakab Laci és Szabó Ildikó vállalták a konyhaszolgálatot. Nem is maradt éhen senki, mert a Laci tud főzni, és nem is betegedett meg senki ételmérgezésben, mert Ildi vigyázott a higiéniára.

A lelkigyakorlat nemzetközi részéről Kornél atya írásában olvashattok.

A „családos” részen csak egy gond volt: a leánykollégiumhoz nem csináltattak babakocsi feljárt. Rengeteget cipekedtünk a lépcsőkön a nehéz babakocsikkal

Herbert Dóri gondolatai: Nagy fába vágtuk a fejszénket az idei kettős nyári táborral, de azt hiszem, mindenki, aki részt vett, egyetért abban, hogy megérte. A júliusi kánikulában kezdtük a zárt

lelkigyakorlatot, kicsit szétszórtan, a hőségtől bágyadtan, de a találkozás örömeivel. Vasárnapra aztán – úgy éreztem – mindenki megszületett az egység, hála a Lélek munkálkodásának.

Hallottunk tanításokat a férfi és a nő sajátos hivatásáról, a közösségről, a családról és a családtervezésről. Volt nagy családi játék és egész estét betöltő "Fun-Forum". Ismerkedtünk az ALFA tanfolyammal és nagyon sokat beszélgettünk kisebb-nagyobb csoportokban.

Mindezek fölött azonban a dicsőítés, a szentségimádás, a közbenjárás, a nagy közös imádságok és legfőképp az együtt ünnepelt szentmisék tettek valóban Közösséggé bennünket.

Létszámunkban erősen megcsappanva, de nagy lelkesedéssel vártuk ezután a vendégeinket. Jöttek is sokan, köztük örvendetesen sok fiatal!

Igyekeztünk megosztani velük mindazt a kincset, amit az Úrtól kaptunk, továbbadva nem csak a zárt részben hallott tanításokat, de a Jézusban megélt közösség tapasztalatát, örömeit is. Eközben mindannyian éreztük, hogy nagyobb öröm adni, mint kapni. Fárasztóbb ugyan a szolgálat, mint a "puszta" részvétel, de áldott és örömteli, ha az Úrnak szolgálunk.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett a szolgálatokban – különösen is a konyhán dolgozóknak!!

Egyszóval ismét megtapasztaltuk, hogy valóban velünk az Isten! Hiszen minden fáradság, minden kényelmetlenség, eső, távgyaloglás, áramszünet, miegymás ellenére csodálatos hetet töltöttünk együtt.

Hála és dicsőség legyen érte a mi Urunknak!
Szeretben Dóri

Egy elgondolkodtató részlet Ágnes testvér tanításából:

Egy közösség akkor funkcionál jól, ha mindenki a szeretet biztonságában szabadon elmeri mondani a véleményét, és ugyanakkor nem "pofázik bele" olyasmibe, ami nem az ő dolga. Nem csupán azt kell tudnom, hogy mivel kihez kell fordulnom, hanem azt is miben nem vagyok illetékes.

A régi lelkítükrökben szerepel, hogy a megszólás ugyebár bűn. Akkor nem megszólás a megszólás, akkor beszélhetek egy hibáról, vagy másnak egy hibájáról,

- hogyha illetékes vagyok benne,
- a javítás szándékával teszem,
- és illetékes helyen beszélek róla.

Rengeteg ilyen van, hogy én úgy érzem, hogy igazam van, és ezért följosítva érzem magam, hogy beszéljek a másik hibájáról: a közösség hibájáról, a vezető hibájáról, vagy a testvér hibájáról, mert az igaz! – És esik szét a közösség.

Szent Benedek az olyanokat, akik bicskát hordtak a csizmaszárban, azokat felvette a szerzetbe és nem közöcsítette ki... De azt, aki zúgolódott, azt kiközöcsítette. Azt, aki morgott, azt kiközöcsítette. Hallatlanul nagy bűnök lehetnek jelen egy közösségben, lehet velük bánni – egymást az üdvösség útjára hívni, de ahol zúgolódás van, ahol morgás van – én hozzátennem, ahol önsajnálát van és keseregés – az egyszerűen megfertőzi az

önátadásnak, az áldozatnak a gyökereit. Az megfertőzi a közösségnek a gyökereit.... Az, ahol szabad, hogy konfliktus legyen, szabad morogni, ahol szabad felsőbbséghez menni, az a bűn konfliktusa.

Ha úgy látom, hogy valami bűnös, ott igenis konfrontálni kell, és ott szembe kell szegülni, és segítséget kell hívni és össze kell fogni és nem lehet engedni. De ahol csak az van, hogy valamilyen evangelizációs feladatot, életfeladatot nem olyan tökéletesen oldottak meg, vagy nem olyan tökéletesen terveznek meg ahogyan "én I. Sztrilich Ágnes" elterveztem, az na bum! Az Isten sem a legtökéletesebb világot teremtette, csak ezt a világot. És akkor az együttműködés miatt nekem el kell tudnom engedni a magam ragyogó ötleteit, és bele kell állnom a szerintem korántsem olyan ragyogó tervbe. És akkor, ha bele tudtam állni, kiderül, hogy az Úristen számára mégiscsak éppen az én engedelmességemen keresztül is egészen rendkívüli gyümölcsöket tudott ez hozni.

Az a kínos, hogy ez az életszentség útja. Az a reményt adó, hogy a Zsidó levél szerint még az Úr Jézus is hangos gyötrődés és kiáltozás között tanulta az engedelmisséget.....

Ki hogy látta?

Jakab Laci: Tehát: Szabó Ildikóval elvállaltuk a konyhaszolgálatot, melynek előkészítésekor már a patás betette; többrendbeli félreértések, vélt, és valós sérelmek... ereszd el a hajamat...

De végül is a menüt megbeszéltük, a segítők számát időben közöltük, s beindult a *Helyzet*.

Úgy kezdődött, hogy az autóm megfeküdt. Szerencsémre volt egy szabad cégautó, így kivittek minket (JL+Mari+Kristóf+Viki+barátnő). Nagy forgalom, a srác nem vezet túl jól, de megérkeztünk. Megköszöntem, mondtam: menjen Isten hírével, s bementem a házba. Kristóf 1/2 perc múlva jön, hogy a srác összetörte az autót. Kimegyek: nem hiszek a szememnek: ahogy beállt az ÜRES ligetbe szembe, s elindult, hogy egy "Y" fordulóval hazamenjen, a pontosan a háta mögött lévő, dupla tölgyfának neki bikázott. A gyerek ijjen rosszul nem vezet: megbeszéltük Jakabok: a patás utánrúgott: ennyire futotta (200.000,-Ft a kára a cégnek.) Már csak jó lehet...

Terepszemle: a konyha valami buggyant dizájnos tervező szüleménye: szellőzés cirka "0", viszont a dizájn miatt, a kinti hőséghez képest +10 celziusz a benti hőmérséklet... Az első kaja: ebéd (péntek): a kiírás 1/2 1- 1/2 2-ig szólt, az utolsó ember mindössze 1/2 3-kor jött enni... Hát, ha nem is ennyire, de a linkségek megmaradtak...

Az elejétől fogva elhatároztuk, hogy nekünk itt imázni kell, mert idő előtt pusztulunk el Jézus nélkül. Tehát minden kaja kiosztása előtt 10-15 perccel kiálltunk az étterembe, s hívtuk Jézust, hogy senkit ne mérgezzünk meg, s mi is túléljük a bótót. Az egyszerűség kedvéért a (Hollai) Kornél még egy kis Igét is olvasott; praktikusán pazar indulás volt. Kaptunk a faluból (pénzért) egy segítőt, Ica nevű asszonyszemélyt, s el voltunk vele: igen jól!

A tanítások - főleg a belsón - jó részén ott voltunk. Vajda Karcsi testvérem és barátom miséiről egy-két szót: mikor lenn voltunk Délen akkor összeütött egy 3/4 órás misét, s a Szentlélek ott suhogtatta a szárnyát... Elképesztő volt, s még rátett egy lapáttal, amikor a Fülöp-záró mise volt. Ehhez képest ugyanezt megtette Piliscsabán is: Isten Szent Lelke benne lakozik. (A buli végén a déli-maffia nálunk lakott: hallatlan jó volt!! Régen laktunk 12-en abban a... nagy lakásban /elfértünk/, s reggel a dicsi sem volt piskóta!!) Már csak töredékes emlékeim vannak: egy könnyű férfi-szentségimádás, egy Karcsi-anya ima tanítás, melyen elájultam... Summa - summárum: jó volt. Sok alapvető hibát követtünk el (Bp. túl közel volt, sok volt a mászka, a szolgálatok, tanítások nem voltak egzakt megbeszélve, gyerekbetegségek...) jövőre, ha lesz/leszek profibb lesz, biztos, de így is Isten velünk volt, hiszem. Shalom!

Tanúságtételek a résztvevőktől:

Kornél atya: Valamelyik előadásban, vagy személyes beszélgetésben szóba került, hogy a Szentlélek tud indítani valamilyen konkrét dologra. Szombat este 7 -re vártuk Vedres Csabát, hogy legyen egy órája a beállításokra, kevés gyakorlásra, terepszemlére. Ehhez képest, háromnegyed nyolckor még sehol sem láttam. Erre elkértem Hajnítól a kocsikulcsot, és elmentem az állomásra, anélkül, hogy tudtam volna, hogy egy, vagy két állomás van Piliscsabán.

Megérkeztem, megnéztem a vonatkiírást: 8.06-kor jön a vonat pestről. Ebben a pillanatban dudált a vonat a kanyarban, megállt az állomáson, Csabi leszállt, és mehettünk is be az est színhelyére. Gyakorlatilag minden előzetes egyeztetés nélkül, egy percet kellett csak várnom arra a vonatra, amelyik akkor jött, amikor kellett, és amelyiken rajta volt Csabi is. Az est további részéről nem szükséges írnom. Azt hiszem, ezt a fajta kisebb csodát nevezik konstellációs (a dolgok együttállásából fakadó) csodának. Amúgy mindenkinek sok-sok köszönet és hála, és kívánom, hogy ez a találkozó valaminek a kezdete legyen. A lényeg, hogy a Szentlélek legyen a "hajtóanyaga" ☺

A franciákról annyit, hogy kitűnően érezték magukat. Philippe valóságos felszabadulást élt át, ami nagy örömmel töltötte el. Azt mondták, hogy a nagyon szívélyes fogadtatást megőrzik szívükben Magyarországról emlékül.

A kitűnő szervezés, az előadások színvonala, a zenei szolgálat kiemelkedő minősége és a lelki-szellemi, vidám és mozgós programok kifejezetten jó egyensúlya nagyon pozitív összképet adott nekik a találkozóról.

Örültek annak is, hogy mindig volt valaki, aki fordítson nekik. A találkozó után néhány napig maradtak még, ami alatt Magyarország déli részével ill. Budapesttel ismerkedtek, de a jó hangulatot még az a szomorú eset sem rontotta meg, hogy kedd este feltörték Maurice autóját, így a szerda délelőttöt a Nagykövetségen, a rendőrségen

illetve az autószerelőnél kellett töltenünk. Mindig is tudtuk, hogy a patás csak láncos kutya, de ahol tudja, kifejezi nemtetszését, ha valami olyan történik, ami Istennek viszont tetszik. Ahogy Maurice mondta: Isten nagyobb dicsőségére...

Kornél

Új Élet reménye

Nagyon örülök, hogy eljöhettek ebbe a közösségbe a barátommal, Zsoltival. Sokat jelentett nekem, hogy itt lehettem és úgy érzem, Istennel ezáltal közelebbi kapcsolatba kerültem. Rólam tudni illik, hogy tíz éve depressziós vagyok. Most töltöttem be a tizenkilencedik életévemet. Eddig mindentől nagyon szorongtam, de hála az Úrnak, hogy félelmeim egy részétől megszabadított, és hiszem, hogy teljesen meg fog gyógyítani. Bízom benne, hogy leérettségizhetek és kibontakozhatok a rajzolásban és éneklésben, amelyben gátolt a szorongás. Megkötözöttnék éreztem magam, de az Úr leoldja rólam a láncokat. A legsúlyosabbakat már leoldotta. Szeretnék ide legközelebb is eljönni. Hála legyen az Úrnak!

Melinda.

Kitárt szívvel Isten felé

*“Ó Jézus árva csendben az ajtón kívül állsz.
Bejőnél már, de némán kulcsfordulásra vársz.
Mi mondjuk, hogy miénk vagy, Te vagy a név,
a jel:*

*Ó szégyen, hogy Te légy az, akinek várni kell.”
(Református énekeskönyv 427-es számú
dicséret.)*

Ez alatt a pár nap alatt megtanultam azt, hogy hogyan engedjem be Jézus és a Szentlelket a szívembe, megtanultam hinni és kérni az Atyától. Új fejezet kezdődött az életemben. Ezelőtt idegenkedtem a Biblia olvasásától, de most már boldogan veszem a kezembe és örömmel olvasom. Ezen az Ifjúsági Találkozózn megismerkedtem olyan emberekkel, akik megtanítottak helyesen imádkozni Istenhez. Megmutatták a hozzá vezető utat a Léleken keresztül és megéreztem, mennyire szeret engem az Isten.

Zsolti

A családokról, a gyerekekről

A kollégium épülete ideális otthont adott a családoknak. A gyerekek a nagy hőségben a viszonylag hűvös átriumban játszhattak, a hőség elmúltával pedig a a kertben Nyéky Zsófi és Szopkó Zsuzsa vezetésével szórakoztattuk őket.

Eközben a szülők a Lehocki házaspár tanúságtevő előadását hallgatták, utána tréfás vetélkedőkön mérték össze ügyességüket, gyorsaságukat. A családi váltófutás, a gyerekek süteménnyel való etetése, vagy, hogy melyik anyuka tudja az apukát egy doboz – jól felrázott – sörrel gyorsabban megitatni, egyaránt nagy sikert arattak.

Érdekes tapasztalatot szereztünk a gyerekek szüleivel kapcsolatban. Az eddigi táborokon jórészt családtagok, jó barátok vettek részt, most viszont soha sem látott testvérek jöttek családjukkal, akikkel megismerkedtünk, sokat beszélgettünk és mély baráti kapcsolatba kerültünk. Hála az Úrnak!

KJ.

2002. Balatonföldvár

Kit kerestek?

Földváron a 7-es út melletti ötszintes JUVENTUS szálloda adott otthont a sorszám szerint második tábornak. Itt igazán nem voltunk szűken. Az ebédlőt átrendezve előadótermet teremtettünk, a tágas kertben voltak a gyerekfoglalkozások, a melléképületben volt a kápolna, és szabadidős elfoglaltság céljára a Balaton. Újdonság a táborok történetében, hogy a résztvevők toborzására szép színes szórólap készült!

Tábor!

Két hónapja ezt hallom, ezt olvasom. Hány jelentkezőnél tartunk? Most kétszáz, aztán háromszáz, meg még harminc, aztán egy "buszra való" (!) jön még, és így tovább. Na és a színpad! Huszonegyezerért, de ki viszi le? Utóbb kiderült, hogy nem huszonegyezer, hanem tégy a végére egy nullát! Hopp! Minek egyáltalán színpad? Meg a könyvek! A zugligeti nagyszőnyeg. Aztán Marcsi kerámiái.

És megérkezett szépen minden. A helyére is került. A cserkészektől a színpad, Zugligetből a szőnyeg, Kertész Feritől a fakereszt, Marcsitól a kerámiák.

Jöttek a vendégek is. A nyitóest már sikert aratott. És utána minden, ami a műsorban szerepelt. Értelmetlen lenne

rangsorolni, ezért csak saját élményeimből emlétek meg néhányat.

Bíró püspök atya előadása bármelyik Amour et Verité slágerpontja lehetne!!! Beton atya gondolatainak mélységeit a hangfelvételt hallgatva újra és újra érdemes átgondolni. Papp professzor válasza, amit Kornél kérdésére adott, hogy hol az élet határa, egyszerűen megdöbbentő! Aranka előadása és az azt követő programon kívüli beszélgetés azt mutatta, hogy mekkora a tájékozatlanság ezzel a (örök) létünket eldöntő problémakörrel kapcsolatban. Nehéz lenne elfelejteni Jan Palmer harsány show-műsorát. De számomra legtöbbször a kiengesztelődés estje jelentett. Többen már délután félrevonulva készültek az esti gyónásra. Tíz pap gyóntatott! - A közbenjáró imacsoportok előtt hosszú sorok

álltak, és amikor a sor lecsökkent, még beálltak vagy öten. És a végén elindultunk mécseseinkkel a sötét szállodakert végébe, a felállított nagy fakereszt előtti trónusra helyezett szentségtartóba fehérítő Krisztus elé. Ott letettük mécseseinket.

És itt az írást tulajdonképpen abba is kéne hagyni, de másnap este még kaptunk egy ajándékot: "Zakit". Megtudtuk, hogy minek köllött a színpad, és miért festette Marcsi a fán kuksoló muksót?

A tábornak jó hírverése volt, amit nem csak a négyszázhetven résztvevő, de a környékbeli lapok és a Magyar Televízió érdeklődése is mutatott, mert:

A TV1 vallási műsora is megemlékezett a balatonföldvári táborról:

Kit kerestek? A nemzetközi ifjúsági és családos találkozó szervezői ezt a kérdést választották mottóul balatonföldvári együttlétükhöz. Az Emmánuel Közösség rendezvényét a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatta. Maghívójukon II. János Pál pápát idézik:

"Amikor a boldogságtól álmodoztok, igazából Jézus az, akit kerestek. Ő az, aki vár rátok, amikor semmi sem elégít ki abból, amit találtok. Ő a szépség, ami annyira vonz benneteket.

Jézus az, aki felébreszti benneteket a vágyat, hogy valami nagyot kezdjétek az életetekkel; az akaratot, hogy egy ideált kövessetek; annak elutasítását, hogy hagyjátok magatokat elsüllyedni a közepszerűségben; a bátorságot, hogy alázattal és kitartással elkötelezzétek magatokat önmagatok jobbítására, valamint a társadalom javítására, emberibbé és testvéribbé tételére."(II.János Pál. *Tor vergata* 2000.08.19.)

A riporter kérdéseire Jóska, Tamás atya és Kornél atya válaszoltak:

Marik József:

A legfontosabb az, hogy a hivatásunkat tudjuk élni, és a szolgálatainkat egyre inkább és egyre szélesebb körben fel tudjuk ajánlani Egyházunknak, meg

mindenkinek, aki érdeklődik ezek iránt a dolgok iránt

A Közösségnek az alapkegyelmei közé tartozik az evangelizáció: az, hogy hirdessük és megosszuk Jézus Krisztus örömhírét, mindenkivel, akivel csak lehet. A szolgálataink erről szólnak, a táboraink erről szólnak, az imacsoportjaink erről szólnak, tehát sokféle fronton próbálunk embereket megtalálni, elérni és megosztani velük ezt az örömhírt, és valamilyen szinten bevezetni vagy beljebb vezetni őket az Egyházba.

Akikkel már találkoztunk, azokkal könnyű a dolgunk, mert, ha már szóba álltunk valakivel, akkor onnantól fogva a Szentlélek elvégzi a maga dolgát.

Megtalálni az embereket, elérni, megszólítani, ez talán az egyik legnagyobb probléma.

Talán az egyik olyan közösség vagyunk, amelyik a leginkább bele tudott illeszkedni az Egyházba. Maga a Közösség szervezete is olyan, hogy eléggé szorosan az egyházmegyes rendszerhez kapcsolódik. A Közösség papjai egyházmegyes papok. Lehetőség szerint a Közösség igyekszik plébániákhoz kötődni, természetesen ez nem mindenhol megy, de vannak helyeink, ahol

már jelen vagyunk, és innen szeretnénk terjeszkedni

Nagyon sok olyan plébánia van - én úgy gondolom, - ahol nagy szükség lenne arra, hogy föllendüljön a plébánia lelkiélete. Nem elsősorban a szervezésekre gondolok, és nem elsősorban bizonyos gyakorlati dolgokra, hanem arra, hogy ennek egy valódi lelki töltése legyen. Azt hiszem, hogy a Közösségnek ez az egyik legfőbb hivatása, hogy ezt a lelki töltést vigye minél több helyre.

Szabó Tamás atya:

Az Egyház minden korában voltak megújulási mozgalmak. Amikor az Egyház valamilyen területen kifáradt, akkor az Isten felpozícionálta az életet. Az Egyházon belül a Szentatya is és a hívek is ezt így értékelik.

Azt gondolom, hogy a XX. századnak egy felpozícionálása, lelki megújulásának egy útja, lehetősége a karizmatikus megújulás.

Nagy teológusok is azt mondták, hogy az Egyház vagy karizmatikus lesz, vagy nem létezik. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mindenkinek ilyen módon kell a vallásosságát kifejeznie. Sokkal mélyebb ennek a megállapításnak a mondanivalója. Az Egyház megújulásának útja mindig a Lélektől, a kis és a nagy L-el írt lélektől kell, hogy kiinduljon. Tehát az emberi lelkeknek a megújulásából, aminek a munkálója a Szentlélek Úristen.

Voltak anomáliák, voltak problémák ezzel az illeszkedéssel, ugyanis a karizmatikus megújulás, ami a XX. századi megújulást illeti, nem a katolikus egyházból indult el, hanem

protestáns körökben indult meg már a század elején, és tudjuk, hogy 35 évvel ezelőtt a katolikus egyházat is megérintette. Éppen ezért ebből az eredetből, ebből a kapcsolódásból jöttek félreértések: sokan azt gondolták, hogy ez valami protestáns dolog. Azt a tényt, hogy közösségek, csoportok alakulnak, egyesek szektásodásként élték meg, tehát egyfajta elkülönülésnek, szakadásnak értékelték. A másik pedig, ami szintén a protestáns eredetből származik, hogy a tanítás, ami a karizmatikus közösségekben elhangzik, eléggé speciális. Nagyon erőteljesen jelen van, - ami teljesen helyes és helyénvaló - Jézus Krisztus központi szerepe az életünkben, a megváltásunkban, ugyanakkor számos katolikus érték az első pillanatban nem kerül felszínre, hanem csak fokozatosan kerül bele a vallási életbe. Itt különösen is gondolok az Oltáriszentség tiszteletére, a szentmise központi helyére az életünkben, a Szűzanya tiszteletre, vagy éppenséggel a hierarchiára, a püspökök feladatára, küldetésére az Egyházban, vagy a Szentatyára.

Lehet talán azt is mondani, hogy egyfajta, *Nihil obstat* a püspök, sőt többes számban lehet mondani erre a táborra vonatkozóan, a püspökök jelenléte. Egyfajta megerősítés, azt hiszem, a kezdeményezők, a szervezők számára, hogy az, amit elkezdtek, az az Egyházon belül van, és az Egyház nagyra értékeli azt a szolgálatot, amit ez a Közösség a fiatalok és a családok irányában, a keresők felé teljesít. Esetleg olyan rétegeket, olyan csoportokat tud megszólítani ez a Közösség ebben a táborban, ahova a lelkipásztor, aki

amúgy is le van terhelve, már nem jut el, a püspök meg talán még kevésbé.

Az elmúlt nappal - elmondhatom ezt a kis történetet - megszólított egy lány, aki, ha jól emlékszem, három évvel ezelőtt találkozott Fábry Kornél atyával a Közösségből, és egy hosszú autótutat tettek meg együtt. Ennek kapcsán, ezzel a teljesen hitetlen lánnyal elkezdett beszélgetni a Kornél atya, aztán a lány nagy keresésbe kezdett, és most ott tart, hogy miután elvégzett egy ismerkedő kurzust, az úgynevezett ALFA kurzust, készül a keresztségre.

Ez a találkozó kiket hív meg?

Fábry Kornél atya:

Ez inkább olyan családoknak és fiataloknak szól, akik egyedül vannak ott, ahol élnek. Ezen a néhány napon, bízom benne, hogy kapnak hitbeli lökést, töltődést, találkozást Istennel és egymással, ami tovább

lendíti őket, hogy igenis érdemes, szinte csak így, keresztényként érdemes élni, - erre kapnak biztatást.

A találkozó címe, mottója Jézus kérdése: „Kit kerestek?”, és a célunk az, hogy elvezessünk minél többeket arra a találkozásra, amit mi már megéltünk, amiben nekünk részünk volt. Találkozni Istennel, találkozni Jézussal, aki valóban elfogad bennünket. Hiszem azt, hogy e találkozásban nagyon sokan gyógyulnak istenképükben. Nem azzal az Istennel találkoznak, akit az ateisták tagadnak, és akit én is tagadok, hanem azzal az Istennel, akiben én hiszek!

Látom, hogy a programokon keresztül is a dicsőítésben, az előadásokon, a fakultációkon nagyon lelkesen vesznek részt a fiatalok, annak ellenére, hogy igen csábító a Balaton közelsége. A programokat úgy alakítottuk ki, hogy délután legyen három óra szabadidő, amikor igenis le kell menni mozogni, fürdeni egyet, és utána örömmel jönnek vissza fél ötre a fakultációkra.

Az esték pedig fergetegesek! Nem akarnak elmenni aludni, hiába tart tizenegyig a program, nem lehet őket ágyba küldeni. Olyan találkozást élnek meg esténként az előadó segítségével, vagy csak a zenén keresztül, egy tanúságtételen keresztül, ami összeköt, amit nem akarunk elhagyni. Ezt éli meg Szent Péter is, mikor azt mondja a Táborhegyen: „jó nekünk itt lenni”. De minek verjük fel azt a három sátrat? Jó nekünk itt, még akkor is, ha nincsen sátor!

Hál' Istennek az időjárásunk jó, így nem volt gondunk a gyerekprogrammal, hiszen

több mint **száztíz** gyerek van közöttünk, és nekik külön-külön programot szerveztünk, - ez talán a legnagyobb szolgálat!

Úgy terveztük, hogy a családok is úgy tudjanak részt venni a programokon, hogy közben nem azt érzik: a gyerek folyton láb alatt van, de valahogy el kell viselni, hanem a gyerekeknek is készítettünk olyan programokat, mind lelki, mind játékos programokat, amelyeket ők is élveznek, és ezáltal a szülőket tehermentesítjük arra az időre. - Nagyon sokan vesznek részt a gyerekprogramokon a szervezők közül, de természetesen a szülőktől is kérünk segítséget, hiszen az Emmánuel Közösségnek nincs annyi

tagja, hogy száztíz gyerekekkel tudjunk foglalkozni és mellette az összes többit is csinálni. A házaspárok be tudják osztani maguk között, hogy amíg az egyik lefekteti a gyerekeket, addig a másik részt vesz a programon. Ezért készítünk hangfelvételeket a programokról, amit utólag meg tudnak hallgatni, ha netán kénytelenek kihagyni valamit.

Az első szentmise alatt betörtek és közel egymillió forint értéket vittek el. Hogyan érintette ez?

Fábry Kornél atya.

Teljes béke volt bennem. Amit elvittek az egy laptop, néhány mobiltelefon, egy-két táska, egy mise-szett. Egyszerűen tiszta jele ez annak, hogy amit csinálunk, az jó! Erre mondjuk azt, hogy „rúgkapál a patás”. Hogyha valami jót teszek, akkor biztos, hogy ellenszél fúj. Aki már megpróbálta az Istennel való utat, biztos, hogy talált rengeteg nehézséget benne, mert valakinek ez nem tetszik. Az a tény, hogy rögtön az első este az alatt a fél óra alatt, amíg üresen hagytuk az irodát - be volt zárva természetesen - felfeszítették az ablakot, és elvitték ezeket, az tiszta jele annak, hogy jó az, amit csinálunk. Béke van bennem. Mondtam egy-két áldást azokra, akik elvitték, hátha elolvassák azokat a keresztény irodalmakat, amik a számítógépen vannak, és megtérnek. Ki tudja?

Egy részlet Bíró püspök atya beszédéből

Az ember mint az Atya ikonja. Az Atya a teremtő, a kezdet, a kezdeményező, az abszolút megelőző szeretet. Az Atya ikonja vagyok, akár mint férj vagy feleség, akár mint gyermek a családban, ha kezdeményező vagyok a szeretetben. Enélkül azt hiszem nem is igen mondok előadást, hogy ezt ne mondanám el. Két szentírási mondatot összekeverünk - üptre. - *Amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd,* - *amit akarsz, hogy neked tegyenek te se tedd.*

is tedd. Ez a bizonyos arany középút, hun az egyiket idézzük, hun a másikat, mintha ugyanazt jelentené a két mondat.

Tudjuk jól az első, *amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd,* Ez a Tóbiás könyvéből való az Ószövetségből, és a mai társadalom e fele zuhan vissza. Ez nem jó! Mi van bent? Az, hogy én nem akarom, hogy ez a barátom itt elől bokán rúgjon, ezért én nem rúgom bokán. De semmi nem történt közöttünk, csak nem rúgtuk egymást bokán. Áll a kép. Semmi nem történik közöttünk. Igazából fogy a szeretet a Földön ezen az alapon - *amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd.* Ha ezen az alapon áll egy

család, ott fogy a szeretet mindenki vár a másakra, nem történik semmi. Elunt együttlét.

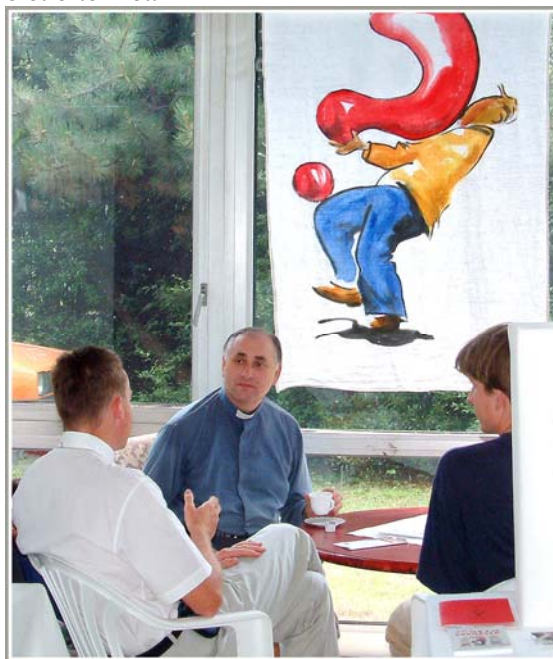
Jézus mit mond? Amit akarsz, hogy neked tegyenek, te már kezd el tenni! Ezáltal növekszik a szeretet, mert amelyik éppen tudja kezdeni, kezdi. Nem vár a másokra, hanem kezd. **Egy házasság, egy család, olyan erős, amilyen mértékben a leggyöngébb tagjában is megvan a kezdeményező szeretet.** Egészen biztos, hogy ezen múlik az élet. Tehát az Atya ikonja vagyok, amikor tudom kezdeni a szeretetet odahaza. Megbántottak? Amelyik éppen tudja kezdeni, máris kezdi. Ez a kezdeményező szeretet! És ekkor az Atya ikonjai vagyunk.

Emlékezünk, mindig azt szoktam idézni, gyermekkorunkban, amikor a dominót ilyen kígyóisorban fölállítottuk, a keskenyebbik élére. Meglőktük az első dominót és akkor zssss szépen dült el az egész sor, és nagyot hahotáztunk kisgyerekként - és újra kezdtük állogatni. Ez a kezdeményező szeretet. Beindítom a szeretetnek a láncreakcióját.

Hajtó Dénes beszámolója

Úgy gondolom, hogy nem volt a tábornak olyan résztvevője, akinek szemet ne szúrt volna a szálloda egyik sarka, ahol a falon kérdőjelet cipelő ürge hirdette, hogy van egy lehetőség, hogy felfedezd az élet értelmét, és ahonnan melleleg kellemes kávéillat terjengett. A kíváncsiskodók két nagy csoportból álltak: egyikük a magzatvédő Alfa Szövetséget gyanította a háttérben, másikuk

kissé megrökönyödve érdeklődött, hogy hogyan lehet alfa tudatállapotban megelni az élet értelmét.

Ezzel a kommunikációval valóban két csoportot szándékoztunk megszólítani: a megtérés előtt állókat, hogy vegyenek rész egy Alpha tanfolyamon és a megtérteket, hogy csináljanak Alpha tanfolyamot. Mindehhez igazi Alpha légkört teremtettünk, otthonos környezettel, finom kávéval és ropogtatni valóval. Szerintem az sem volt véletlen, hogy pont én futottam össze a helyi plébános atyával, amikor meghozta a misebort egy 20 literes demizsonban, és hozzátette: "Ha elfogy, szóljatok, van még belőle!" Valóban jó szolgálatot tett ez a nedű a lelkek megnyitásában.

Azokat a kedves testvéreimet is szeretném megnyugtatni, akik aggódva jöttek hozzám, amikor látták, hogy nincs senki a standon (végre kifújhattuk magunkat) és kérdezték: "Na, hányat sikerült beszervezni alfázni?", szóval elfogyott a békásmegyeri tanfolyamra 100 meghívó - az utolsó napon már nem tudtunk adni az érdeklődőknek - 50 jelentkezési lap a szeptemberi team-képzésre, vendégül láttunk 3 püspököt, és még a Péri Marci fejében is megfordult néhány másodpercre a gondolat, hogy beáll a csapatba, de aztán gyorsan elhessegette.

Hálát adok az Istennek, hogy néhány résztvevő, aki a szakrális programról menekült, nálunk talált meghallgató fülekre és megértő testvérekre. Köszönet ezért mindazoknak, akik szolgálatot vállaltak a lebonyolításban. Külön köszönet anyósomnak, aki elviselte, hogy reggelente 7 és 8 között a nyaralójuk 1,5 m²-es konyhájában két kávéfőzővel szimultán gyártottam a napi dózist, sőt egyik nap ő maga készítette a kávé. Nagy nagy puszi a büféseknek, mert lenyelték az általunk okozott forgalomkiesés békáját, és mert elmosogatták az edényeinket. Tisztelet és hála Drescher művésznőnek, akinek a kezéből kiesett egy Alpha logó éppen rá egy lepedőre. Bocsánat mindazoktól, akiknek most nem jutott kávé, majd legközelebb.

Biztosan mondhatom, ilyen jó táborunk még nem volt. De lesz.

Dénes

Vajdaságból Földvára ...

Idén hatalmas nagy kaland volt számunkra a nyári lelkigyakorlat. Költözködés kellős közepére esett az időpont, buszra nem akart sehogy sem összejönni megfelelő számú jelentkező... Úgy néztek ki a körülmények, hogy jobb lenne talán feladni az egészet, de sikerült mindent Istenre bízunk, és nem bántuk meg! A buszon utazva már érezni lehetett, hogy az emberek nagy százaléka komolyan lelki feltöltődésre vágyik. Gabi igyekezett mindenkivel elbeszélgetni egy kicsit - nagyjából a programot is ismertethettük már a buszon, és még a hotelt is sikerült megtalálnunk!

A szobákban való elhelyezés volt az első nagy akadály, ami olyannak tűnt, hogy átvehetetlen, de hála Takács Timi nagy türelmének és irgalmának irányunkban, sikerült mindenki számára megfelelő kompromisszumokat kötnünk! Miután már a szobákba is sikerült beköltöznünk, teljes lett a béke kis csapatunkban.

Másnapra már kiderült, hogy azért akadnak köztünk olyanok, akiket a Balaton vonzott - Istennek hála csak páran voltak, és

azért ők is tapasztaltak valamit a tábor hangulatából! Nagyon sajnáltuk, hogy nem maradhattunk végig, de ez az idő is mindannyiunk számára feltöltődés volt. Szívünkben nagy volt az öröm, amikor hazafelé menet többen is mesélték, milyen nagy lelki felüdülés volt számunkra, hogy itt lehettek, és már sokan jelezték, hogy szívesen jönnének velünk jövőre is!

Isten áldjon Benneteket!

Zsuzsi

Találkozó az Emmánuel Közösséggel

Kedves Testvérek!

Mint a Közösség régi barátja, bencésként vehettem részt az idei családos- és nemzetközi ifjúsági találkozó nagy részén. Tihanyból jöttem át Balatonföldvára, ahol végül megtaláltam a Juventus szállodát. Régen voltam így együtt találkozóan a Közösséggel: 1990-ben, amikor az első „emmánuelek” megjöttek Franciaországból Budapestre, akkoriban Budapesten, a Margit körüti ferences templomban gitároztam. A Közösséggel való találkozás, bemutatkozásuk nagyon szimpatikus volt számomra. Azon a nyáron busszal utat szerveztek Paray-le-Monialba. Részt vettem ezen az úton, s így maradandó benyomásokat kaphattam a közösség lelkiségéből, életéből.

Közben eltelt több mint 10 év, néha találkozhattam a Közösséggel egyes

alkalmakon ill. Marik Józsiékkal személyesen is. Minden alkalommal és most a földvári találkozó is az volt a jó benyomásom a Közösségről, hogy nagyon természetes módon, valódi tiszta örömmel, szeretettel és készséggel tudtatók dicsőíteni az Urat és szolgálni mindannyiunkat. Jól éreztem magam ebben a nyitott légkörben! Nagyon megfogott, ahogy a dicsőítéssel kapcsolatban a karizmákról beszélni tudtatók, hogy ne legyenek ijesztő jelenségek ezek, hanem érezhetően a Lélekben való életnek ajándékai. Kedves volt tapintatotok, ahogyan ezt elmondátok, s mégsem érezte senki, hogy ez „kötelező” lenne vagy mindenkinek így kellene most tenni.

Külön öröm volt számomra látni az emberek arcát! Akár idős, akár fiatal volt, gyönyörű volt mindenki, ahogy imádkozott, nyitott volt és természetes módon kedves. Jézus sugárzott így mindenikből, s egymást tudtuk éltetni, erősíteni, szeretni. A drága gyerekekről pedig csak a legszebbeket tudom mondani. (Lehet, hogy akik velük foglalkoztak, nem így gondolják...) Látható volt nagyon, hogy mennyire érzékenyen adja vissza egy kisgyerek arca, vonásai és mozdulatai révén mindazt, amit szüleitől kap és lát. Ismét látható lett, mennyire döntő, hogy a szülők nagyon szeressék egymást és az Urat, s az imádság mennyire széppé és gyógyítóvá teheti a családi életet. Így válhat tanúságtétellel egyaránt.

Mikor Paray-le-Monialban jártunk, sok új dalt ismerhettem meg franciául. Most jó volt hallani ezeket már magyarul, s ennyire nagyszerű hangszerelésben s közös énekléssel!

Jó volt bekapcsolódnom énekel és táncolni a közösség dicsőítő imájába! Külön köszönet a kórus, zenekar és technikusok áldozatos munkájáért! Áldjon meg az Úr érte Benneteket!

Testvéretek az Úrban: Medgyessy Emmánuel
OSB testvér, Tihany

"Zakiról" bővebben.

Sokat elüldöztünk az ebédlőből Balatonföldváron a *Zakeus* című musical próbái miatt, sőt kétszer éjszaka is hangoskodtunk - de talán ezt már el is felejtettük. Szőnyi Erzsébet nénitől hallottam egyszer, hogy "az az igazán nagy dolog, amikor nehéz küzdelem árán valami szép eredmény születik". Valahogy így éreztük a hétfői előadás után.

A Zakeust láttuk, hallottuk, megtapsoltuk, de engedjétek meg, hogy most arról az alkalmilag összeállt amatőr társulatról szóljak, amit Bea beharangozott, és nem utolsósorban a darab születéséről. Jenő az utolsó nap odajött hozzám:

J: Kata, írd már valamit erről a Zakeusról! Nem tudunk róla semmit azon kívül, hogy Bécsben nagy sikere volt. Hogyan került ez a darab a tábor programjába?

K: Az altöttingi evangelizációs iskola vezetőségének ötlete volt, hogy írjatok velünk diákokkal ebben az évben egy musicalt. Az egyáltalán nem zavarta őket, hogy ilyesmit közölünk eddig még senki sem csinált, de egy szép napon felfedeztük az órarendben, hogy mi tízen délután négytől hatig egy musicalt kell, hogy írjunk. Igen elcsodálkoztunk.

J: Hogy kezdtetek neki?

K: Miután éreztük, hogy nincsenek ötleteink, elkezdtünk imádkozni, kértük a Szentlelket, adjon kreativitást, ötleteket. Először egy történetet kellett találni.

J: Miért pont Zakeust választottátok?

K: Novemberben Bécsben voltunk egy ifjúsági találkozón, ahol Schönborn bíboros ezt az evangéliumi részt olvasta fel ötezer fiatalnak, s akkor ott ez az Ige különösen

erőteljes volt. Jézus megszólítja a gazdag vámost. Úgy éreztük Európa egyik leggazdagabb városában - ahol az emberek túltelítettek és mégis boldogtalanok - hogy Jézus ma is meg akar szólítani minket! Az Úr ebből a boldogtalan gazdagságból hívta ki Zakeust a szeretet útjára, ahol az emberi kapcsolatok megújulnak, és vagyona helyett új célokat, új értelmet kap élete. Úgy gondoltuk, hogy Zakeus példája a ma emberéhez is szól.

J: Hogy írtátok a dalokat?

K: Három szerzőpárost alakítottunk ki. A dallamot és a szöveget mi szereztük, a stúdiómunka pedig igazgatónk Franz Kinsky érdeme. Minden dalnak más a stílusa, mert mi magunk is különböző nemzetiségűek voltunk.

J: Mi volt a darabban a célokat?

K: Mint zenei evangelizációs iskola, kerestük a módot, hogyan tudjuk az embereket a zenén keresztül megszólítani? A Zakeust be lehetett vetni minden misszióba: a plébániákban, gyerekeknek, fiataloknak, iskolákban, de

felüdülést nyújtott a filozófia előadások után. Megállta a helyét az utcán is, a Stephansplatzon, az Evangelizációs Kongresszus nyitóünnepségén.

Ez a darab nagyon egyszerű - egyszerűen kellett megcsinálni, mert csak tízen voltunk hozzá. Tízen énekelünk, táncoltunk, a dalok között díszleteket hurcoltunk és öltözködtünk. Időben rövid is, nem tölt be egy estét, kellene utána a tanúságtételek, de hat az értelemre és az érzelmekre, és élmény nyújt. Eddig betöltötte minden misszióját, és messze még a nyugdíj.

J: Ezek szerint a darab német nyelvű, - mi azonban itt magyarul hallottuk.

K: Igen, németül írtuk, és a magyar fordítást Kornélnak köszönhetjük. Már decemberben elhatároztuk, hogy a "Zakit" itthon is előadjuk, az érdemi munka azonban csak júniustól kezdődött. A szereplők a kaposvári lányok és fiúk lettek. Zakeus szerepére sokáig nem találtunk megfelelőt, de érdemes volt várni, mert Kertész Feri végül tök jó "Zaki" lett.

J: Mennyi idő alatt állítottátok színpadra a magyar változatot?

K: Kissé későn kezdtük tanulni, mert ugye nyár volt, és nem találtunk olyan időpontot, amikor mindenki ráért volna. A tábor kezdetéig a zenével lettünk készen, de a nagy munka még hátra volt, és ezért kellett Földváron éjszakánként is próbálni. Ha nem adott volna bele mindenki mindent, ha nem lettek volna technikus testvérek a

Közösségből, akik az utolsó pillanatokban szerezték be a kellékeket, ha nem kaptunk volna ruhákat, ha Marcsi és Feri nem varázsoltak volna díszleteket nekünk, nem lett volna musical. Jó volt újra megtapasztalni, ha összefogunk, akkor küzdelem árán tényleg szép eredmény születik.

J: Köszönjük Kata. És köszönjük az összes szereplőnek és minden háttér munkásnak ezt a nagyszerű élményt!

Tábori ciki

(első rész)

Aki nem volt a táborban, lemaradt a Zakeus c. világraszóló produkcióról is, melyben a címszerepet játszó Feri fergeteges

alakítást nyújtott, nem kevésbé a "lányok", akik nem csak énekeltek, de táncoltak, árnyjátékoztak is. Egy pillanatra a kulisszák mögé szeretnék bepillantást nyújtani nektek. A szereplőgárda valóban éjt nappallá téve (hiszen többnyire csak éjszaka volt lehetőség rá) gyakorolt: koreográfiát kreált, betanulta, összepróbált, visszapróbált, össze-vissza próbált, jelmezt gyártott, díszletet készített - szóval tényleg mindent megtett, hogy a nagyérdemű ne csalatkozzék. Egy valaki lustálkodott csak, néha be-bedugta az orrát a próbára, látta, hogy lázas munka folyik, de az ő ideje még nem jött el... és az én voltam. Néhány mondatos összekötő szövegemet - úgy véltük - elég a legvégén a többiekhez próbálni. Erre azonban már alig-alig maradt idő. Így aztán elég tájékozatlan voltam a darab lefolyását illetően: de sebjaj, legalább számomra is tartogat majd meglepetéseket! Különb is: kis cédulán kezemben a szöveg, elég, ha rápillantok és látom, melyik jelenet következik, melynek összekötő szövegével színpadra kell lépnem, amikor minden fény elalszik, csak középen világít meg egy foltot a reflektor, amibe be kell állnom, így mondta a rendező és a technikus.

Nagyon koncentráltam, hogy mindent úgy tegyek, ahogy mondták. Eljött a Nagy Pillanat. Fények el, reflektor fel, kis papíron gyors szövegellenerőzés, cédulát a színtalálak mögött hagyni, bátran kimenni, szöveget elmondani, végszóra zene indul, én ki, Zakeus be... megy ez mint a karikacsapás! Jelenet vége, ismét fények el, reflektor fel, kis papíron gyors szövegellenerőzés, cédulát a színtalálak mögött hagyni a kisasztal sarkán... Elmondom ismét a szövegemet, igyekszem nem zavartatni

magam, hogy a hátam mögött a sötétben színpadrendezés folyik: jé, ezt nem is tudtam, hogy így lesz. Nem baj, rutinosan úgy teszek, mintha nem zavarna meg a dolog. Végszóra zene indul, én ki, többi szereplő be. Gyorsan készülni a következő jelenetre: ellenőrizni, mi is következik... De jaj, hol a kis cédulám? Az asztalka sarkán. De hol az asztal? A színpad közepén. És - ó, mily szörnyűség - ott éktelenkedik rajta az én agyongyúrt, salátaszerű, de életmentő cetlim. Gőzöm sincs, mi lesz a következő jelenet, csak a papirkám segíthet... Most mi lesz? Mindjárt én következem, és fogalmam sincs, mit kell mondanom... (Bea)

/Folytatását várjuk!/

A Zárda utcai iskolát Ranolder János veszprémi püspök alapította, és 1873-ban adták át a Paulai Szent Vincéről elnevezett irgalmas rendi apácáknak

2003. Kaposvár

Ez a plakát hívogatta a vendégeket a Nagyboldogasszony Gimnáziumba!

„JÖJJETEK HOZZÁM MINDNYÁJAN!”
(Mk 11,28)

Kaposváron az Egyetem területére tervezett eseményt, az egyetemen végzett építkezések miatt a püspöki palota mellett a

Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium fogadta be. A tornateremben zajlottak a főbb események, a szállások pedig a közeli kollégiumokban voltak. A kitűnő előkészítés rögtön az érkezés után megmutatta az első eredményét: nem kellett hosszasan sorban állni, percek alatt végeztünk a recepció sátonnál. Ez azért is nagy teljesítmény, mert a találkozó kb. 650 fős összlétszámának nagyjából az első délután megérkezett!

Az érkezés napján a nyitóest gyermekkorom éjféle misére emlékeztetett. A 60-as években az éjféle misék első perceiben, a templomban kialudt a villany. Itt sem volt áram, - a hangfal előtt három teamécse világított. Persze a hangerősítő sem működött, így a visszhangos teremben csak sejteni, és hallani lehetett az eseményeket.

„Isten szívnültség töltsi várakozásaink edényét. Ha gyűszűvel állunk elé, azt töltsi tele, ha vödörrel, azt. Bátran várjatok sokat az Úrtól, mert Ő rengeteg ajándékot tartogat a számotokra” – hallottuk a sötétben. A nyitóest egyik jeles szereplőjének, Vedres Csabának, az

After Crying együttes volt billentyűsének az emeleti előtérben egy pianínó jutott néhány mécsessel, feleségének, Julinak hegedűjátékához zseblámpával világította meg valaki a kottát. Aztán mégis kaptunk áramot, és a tornateremben Csaba profi hangszerével folytatódott a nagyszerű hangverseny. Juli és Csaba a Teremtőtől kapott művészetükkel, tettek hiteles tanúságot Isten szeretetéről. Köszönjük!

Másnap, és a többi reggeleken is - a sok gyerek eleven, viháncoló részvételével, lelkes dicsőítéssel kezdtünk, amiket egy-egy előadás követett. Nem vallottak szégyent az előkészítésben résztvevők az előadók kiválasztásával, mert minden délelőtt megtelt a tornaterem.

Varga László atya **TALÁLKOZÁS ISTENNEL** /***/ címmel emlékezett katona

éveire, a szemináriumban töltött időre. Hallgassunk bele előadásába:

".....elérkezett egy pillanat, mikor találok velem Krisztus. Egészen egyszerűen a megtérés pillanata. Ez nekem a katonaságnál történt, amikor büntetőezredbe kerültem, azért mert kitartottam amellett, hogy pap akarok lenni, 18 éves voltam, 47 kiló, nehezebb volt a felszerelés, mint én, és elkezdődött a gyakorlat. Nekem egy lelkigyakorlat volt, életem két legszebb évét tölthettem a büntetőezredben -

soha nem adnám semmiért, ugyanis kiképzettek. Egy hónap alatt teljesen kiképzettek. Mindent időre kellett csinálni, és minden teológusra volt egy ember, egy őrmester, vagy egy szakaszvezető, aki azzal szórakozott, hogy meg tudjam időre csinálni, amit kell. Egy hónap után fel akartam adni, és akkor megszólított egy baptista fiú, aki lelkésznek készült, és megkérdezte, hogy van-e Szentírásod. Óh mondom, hogyne lenne,

kaptam a bencésektől a ballagáskor. Hol van? Hát mondom: otthon van. Annak itt kéne lenni, és ha pap akarsz lenni, azt olvasni kellene, és ha olvasod, akkor meg is kellene élni! - Ez volt az első olyan

találkozás, amikor szembejött velem Isten, és megszólított az Ige által. Kezembe került a Szentírás".

Laci atya gondolatait az ő szavaival szeretném összefoglalni: *".....A legszebb pillanatok az életemben azok, amikor Isten szeretetének a fényében tudom látni mindazt, ami velem történik."*

(A *** jelzés: megrendelhető hangfelvételek készültek.)

MEGBOCSÁTÁS ÉS GYÓGYULÁS /***/
volt a második nap témája, amiről Madocsai
Bea beszélt.

Szólt arról, hogy tudatára kell ébredni,
hogy igenis vannak sebeim, hogy meg kell
határoznom, a sebeimet, meg kell
fogalmaznom, hogy mik a sebeim. Ez már fél
gyógyulás, mert amit meg tudok fogalmazni,
azt le tudom tenni Jézus elé.

Szólt a megbocsátásról, hogy az nem
egy érzelmi fellángolás, hanem a szabad
akaratomtól függő tudatos döntés!

A kiengesztelődésről is szólt, nekem
különösen tetszett az a kép, amit elmondott:

*"....Nagyon szeretek játszani,
homokvárat is nagyon szeretek építeni, még
most is. Sajnálom, hogy nagyobbak a
gyerekeim, mert most már kevesebbet
homokozunk, de amikor kisebbek voltak, akkor
a legjobb mulatság az volt, hogy a nagy
homokvárat átfúrjuk, és az egyik, az egyik
oldalról kezdi fúrni, a másik a másik oldalról.
Nem tudom, hogy fúrtatok-e már át így
homokvárat, amikor először csak az ujjunk
összeér, aztán egyre jobban... Nézzétek meg
egyszer egy gyerek arcát, amikor a
homokkupac alatt eléri az apja vagy az anyja
kezét! Óriási élmény. Ilyen a kiengesztelődés,
amikor elérjük egymás kezét! De néha ez
lehetetlen, nem tudjuk kimondani, hogy
megbocsátunk, annak, akinek meg kell
bocsátani. Lehet, hogy már nem is él, meghalt,
vagy lehet, hogy soha többet az életben nem
találkozunk vele. Akkor sincsen veszve a
helyzet, mert az Istennek azért elmondhatom!
...."*

A harmadik délelőtt Nobilisé Marit
hallottuk, aki a **HIVATÁS**-ról beszélt. /***/
Egy énekből vett gondolattal kezdte: *Atyám
köszönöm az életemet, Úrjézusom, leteszem az
életemet a Te kezébe*, és így folytatta: de a
hivatásunk az az, hogy a Szentlélek erejével
fölvegyük az életünket - a mi életünket nekünk
kell élni! De ez csak a Szentlélek erejével
megy!

*„Hogyan születik a családban a papi,
szerzetesi hivatás? Az biztos, hogy az ember a
családjában valamilyen légkörben neveli a
gyerekeket, és ez erősen rányomja a bélyegét,
nem arra, hogy milyen hivatást választanak,
hanem arra, hogy hogyan tudnak
kibontakozni? Én magam is nagy családban
nevelkedtem, heten vagyunk testvérek, én
voltam a legidősebb, és elég sok mindent
bíztak rám. A ránk bízottakat ki kell
szabadítani, lehetővé kell tenni számukra, hogy
az Isten terve kibontakozzon az életükben, és*

*semmi esetre sem minékünk elgondolni, hogy
mi lenne neki jó, vagy még rosszabb esetben:
én szerettem volna ez, vagy az lenni, nekem
nem sikerült, de őbelőle az lesz!*

*Ami dolgunk az az, - a szülőké, - hogy
a gyerekeinknek megengedjük, hogy szabadon
éljék a saját természetüket. Az Úristen
kegyelme az ember természetére épít. Amikor
az Úristen minket megalkotott, Ő már látta
bennünk, hogy mivé leszünk. Az a fontos, hogy
mi ezt ki tudjuk bontani magunkból, a szülőké
pedig, hogy engedjék kibontani a
gyerekeikből. Mikor megkérdezték, hogy
biztosan nagyon sokat beszéltem a
gyerekeidnek az Úristenről, és az Ő tervéről.
Elgondoltam, szerencsére nem én találtam ki
ezt a mondatot, hanem mástól hallottam, hogy
azt hiszem, hogy sokkal többet beszélgettem az
Úristennel a gyerekeimről, mint amennyit a
gyerekeimnek magyaráztam az Istenről. Ezt
tessék jól érteni, mert sokszor volt szó otthon a
hittanóráról hazahozott kérdésekről vagy a
szentmisén hallott dolgokról. amit kérdeztek -
megbeszéltük, de nem örökké arra
hivatkoztunk, hogy a Jóistenke majd
megbüntet, meg hogy a Jézuska most lát téged,
és ezért legyél jó! Emlékszem azokra az
alkalmakra, amikor a gyerekeim valahova
elindultak, kicsi korukban távoli iskolákba
kellett menniük, hogy aggódtam értük, hogy az
úttesten hogy mennek át, álltam az ablakban,
és amíg láttam őket addig a szememmel
kísértem, és az egy gyönyörű pillanat volt,
amikor azt mondtam, hogy Uram Istenem most
már egészen Rád bízom őket, mert én most már
semmit nem tehetek értük!”*

A negyedik napon, vasárnap délelőtt Marik Jóska előadását hallottuk: **HIVATÁSUNK A HÉTKÖZNAPOKBAN** címmel. /***/

Saját hivatását, az Emmánuel Közösség hivatását, és a mi (hallgatók) hivatásukat tekintette át a tőle megszokott szeretettel, szelídséggel, és finom humorral.

"....Az Isten szeretetének a megtapasztalása törvényszerűen fordít bennünket az embertársaink szükségéi felé. Ahogy Isten irgalma hozzánk lehajolt, és minket fölemelt, úgy küld minket az embertársainkhoz, hogy mi ezt a szeretetet vigyük tovább, és adjuk tovább. Ebből a kompasszióból születik a Közösségnek a legtöbb szolgálata. Az, hogy szükség van arra, hogy pl. családok felé forduljunk, és a családoknak próbáljunk segíteni azzal, hogy ilyen lelki hétvégeket szervezünk nekik, és ne csak a teljes és harmonikus életet élő családok felé, de a csonka családok felé, a gyermekeiket egyedül nevelők felé is. Vagy forduljunk a fiatalok felé, vagy forduljunk olyanok felé, akik vágnak arra, hogy valamiféle közösségben éljék a keresztény életüket, de még nem döntöttek úgy, hogy ezt valami elkötelezett formában teszik, és akkor ilyen imacsoportokat szervezünk, ahova bárki eljöhét, hogy megtapasztalja, milyen az, közösségben lenni, és közösségben imádkozni.

Az szinte törvényszerűen következik abból, hogy ha az ember találkozott egyszer Istennel, találkozott a szeretettel, megtapasztalta a Szentlélek kiáradását, akkor ezt nem lehet magunkban tartani, ez nem magánügy innentől fogva!"

Az előadásokat minden alkalommal szentségimádás követte: az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus előtt elmélkedhettük át a hallottakat, elmondhattuk neki gondolatainkat, és figyelhettünk nekünk szóló személyes üzenetére. A szentségimádás után szentmisén vehettünk részt.

Ebéd után szabadidő: városnézés, pihenés, fürdés a Deseda tóban, kirándulás a Patca melletti Kalandparkba, vagy Szennára a falumúzeumba, és persze a gyerekek fagyztatása. De voltak, akik messziről jött, régen látott barátaikkal beszélgettek.

A fakultációk minden nap 5 órakor kezdődtek zavarbahozóan bőséges választékkal. Mindenki talált érdeklődésének megfelelő témát.

Tulajdonképpen igazságtalanság lenne akármelyiket is kiemelni, de én Süveges Gergő fakultációjára ültem be, aki feleségével és 12 hetes Borka lányukkal jött el, hogy **MANIPULÁCIÓ (olvass a sorok között)** címmel beszélgessen velünk.

"Sajnos a hír a legkevésbé objektív műfaj. Már csak azért is így van ez, mert nyelvi eszközök segítségével közvetítjük, adjuk át, és

óhatatlanul belekerülnek szubjektív elemek, mint ahogy a nyelvhasználatunk is erősen szubjektív, ezért aztán a hír átadásának módja is rendkívül szubjektív. Arra, hogy egy eseménysor mire hírré válik, miként deformálódik, és miként torzul esetenként, arra szeretnék néhány példát mutatni....." A példák után példátlanul érdekes kérdezz - felelek alakult ki Gergő és a résztvevők között.

Hasonlóan nagy volt az érdeklődés Juhászné Aranka **New Age keresztény szemmel**, és Nyéky Kálmán atya **A bioetika kihívásai** témájú fakultációkon. De a nagyon bőséges választék nemcsak komoly, elméleti programokat kínált, hanem könnyedebbeket is, mint pl. Fanyar Szilvi vezetésével a zsidó liturgikus tánctanulást, gyakorlást. (Erről Dóri, az egyik lelkes résztvevő írta:) *A zsidó liturgikus tánc régi zsidó dallamokra épült,*

amik mint a népdalok, szájról szájra terjedtek, változtak. Ez a zenei hagyomány leginkább a haszid, Kelet-európai zsidóságban él. A mozdulatok is régiek, hagyományosak. Táncolják ma is, nem csak hívő zsidók, nem csak Izraelben, de pl. ott, egy nem vallásos kibucban is találkoztam az egyik ilyen táncsal. A koreográfiákat a 8 Boldogságnál tanulták Fanyiéék is, mert a Nyolc Boldogság Közösség tudatosan és következetesen éli a zsidó hagyományt is, hiszen aki keresztény, az bátran követheti az Ószövetség hagyományait. Nem a Talmudot, tehát a Mózesi Törvényhez fűzött aprólékos magyarázatokat és előírásokat, hanem az eredeti Törvényt, a Tórát. Ezért ők keresztény értelmezésben megülik az Ószövetségből ismert ünnepeket is, ezeknek megvan a maguk prófétikus jelentése.

Az esti programokban arányosan keveredett a vidám és a komoly. Első este a sokunk által ismert - tisztelt **Oloffson Placid** atyát hallottuk. /***/ A mai világban szinte ismeretlen, hogy valaki ilyen gyűlölködés nélküli, megbocsátó érzelmekkel emlékezzen vissza a múltbeli kegyetlen megpróbáltatásokra, szenvedésekre.

"Az egyik folyosó végén hat cellában, azok voltak a halálkamrák, harminckét halálra ítélt várta a kivégzését. Megint a Szentlélek bökött oldalba, mert nekem annyi eszem nem lett volna, ott elénekeltem azt, hogy katolikus pap vagyok, aki a szentgyónását el akarja végezni, bánja meg a bűneit, én innen megadom a feloldozást. Akkor még latinul volt, a lényege így szólt ego te absolvo a peccatis tuis. Én téged feloldozlak bűneidtől." És a folyosó

felmosása közben a Nincs cserepes tanyám dallamára énekeltem.

Majd így folytatta: "...ha egy rabot egyik helyről egy másikra visznek, akkor levetkőztetik pucérra... a fejünkre kenték a dió nagyságú kenőszappant, egy vödröt kaptunk és mosakodnunk köllött. És amikor ott pucéran mosakszom oda jön, szintén pucéran egy Gyöngyös melletti községből egy 22 éves fiatalember, aszongya: te énekeltél ott a folyosón? Mondom: én! És azt mondta, hogy **én nem tudom neked elmondani, hogy mit jelentett ez nekünk a halálkamrában. Én is halálra voltam ítéelve, - tegnap előtt kaptam kegyelmet, azért lehetek itt.** A halálos ítéletet mindenki másképp tudja felfogni. Az egyik depresszióba esik, a másikhoz nem lehet hozzászólni, mert azonnal robban, mindenki másképp dolgozza fel a halálos ítéletét, de amikor mi meghallottuk a te énekedet, és a te feloldozásodat, akkor mi elkezdtünk suttozni,

hogy csodálatos ez az Isten. Amikor mi nem tudunk megbékélni a sorsunkkal, nem tudunk megbékélni ezekkel a géppisztolyos gazemberekkel, nem tudunk megbékélni még magunkkal sem, akkor legalább az Istennel békülünk ki. Azt mondta: a légkör változott meg a halálkamrában - és akkor jöttem rá a bunkó fejemmel, akkor jöttem rá, hogy hát engem nem a szovjet büntetőtörvénykönyv 58-as paragrafus 2-8-as, 11-es pontja alapján ítélték el 10 évre. Nem! Engem az Isten akarata küldött ide, mert én lelki szakmunkás vagyok és nekem az lesz a feladatomban, hogy tartsam a lelket ezekben a fogolytársaimban."

Következő napon a **kiengesztelődés estje** volt. A homályos teremben vörös reflektorok világították meg a Svindt Feri festette Krisztus képet, és vakítóan erős spotlámpa az asztal közepén lévő Oltáriszentséget.

A terem két oldalán közbenjáró imacsoportok várták az imakérőket, akiknek meg nem szűnt a sora. Középen a terem végéig álltak kettes sorban, hogy az Oltáriszentség előtt letérdelve, vagy csak térdet hajtva elmondják Jézusnak gondolataikat, kis céduláikat, amikre kéréseiket írták a nagy dobozba tegyék, és igekártyát vegyenek maguknak. Az udvaron 11 pap gyóntatott késő éjjelig, és kis szívecskével megjelölt testvérek várták azokat, akiknek "csak" beszélgetni volt kedve.

Bizony éjszaka lett, mire megindult a gyertyás menet a sportpályán lévő kis oltárhoz. Jó gondolat, amit többen mondtak, hogy jövőre korábban kell kezdenünk ezt az estet.

Az utolsó este fő programjáról, a **musical előadásáról külön szólunk.**

Vasárnap mintegy zárásként az ünnepi szentmisén vettünk részt. Méltó befejezése, mintegy megkoronázása volt a Találkozóknak, hogy a szentmise keretében Nyéky Kálmán atya megkeresztelte Thiel Péter és felesége, Kata kislányát, ZSÓFIT. Nagy volt az öröm, gondolom, hogy nem csak Kaposváron, hanem a mennyben is, hogy az Egyház egy csodás új taggal lett gazdagabb.

Ebéd után a prózai részek következtek, markos legények szétbontották, és leadogatták a színpad nemcsak méretes, de súlyos darabjait az erkélyről, lebontották Endre hangosító cuccait, helyére hordták a székeket

Egy jól sikerült találkozó kellemes emlékeivel, és már a következő találkozóval kapcsolatos csírázó ötletekkel indultunk haza. A kaposváriak persze maradtak. Fábi tömören foglalta össze az ő véleményüket: **fantasztikusan jól éreztük magunkat a találkozó alatt. Nagy öröm volt látni, hogy Kaposvár így megelevenedett, és megtelt klassz fiatalokkal, családokkal...**

Utána 1-2 napig egy picit furcsa volt visszaszokni, - hiányoztak a "nyakkendősök". Egyébként többen mondták mind a Szent Imre templomból, mind pedig más "civil helyekről", hogy tényleg érezhető volt a találkozó résztvevőinek jelenléte a városban. Köszö, hogy jöttetek, nagyon jó volt együtt!

És olvassuk, hogy mit nyilatkozott a TV-nek párizsból érkezett testvérünk Jean Emmanuel Poumailloux:

"Őszintén mondom: megrendítő ez a találkozó, mert nem lehet megszokni azt az élményt, hogy az ember a világ egy másik táján, mélyen hívő keresztényekkel találkozik

Franciaországból jöttem, ahol a párizsi Emmánuel Közösség sokkal nagyobb, mint ez, de itt a testvérek olyan fokon nyitottak, ami nálunk elképzelhetetlen. Azt az élményt viszem haza a szívemben, hogy itt képesek az emberek komoly és mély barátságokat kötni, és őszintén beszélgetni legszemélyesebb hitükről.

Én beleszülettem nemcsak a katolikus hitbe, de az Emmánuel Közösségbe is. Szüleim és a Közösség együtt neveltek, ezért én soha nem felejttem el, hogy Jézus szeret, mert jól ismerem Őt, és azért soha el nem hagyom. Ő arra küldött engem, hogy mindezt másokkal is megláttassam. Ebből fakad az én örömöm." /KJ/

Nem véletlen,

hogy a múlt évi Zakeus előadás után nagy érdeklődés előzte meg az idej musical bemutatót. - Előző nap a FESSSSSSSS! címen rendezett fakultáción kicsik és nagyok

festették-mázolták Drescher Marcsi irányításával a díszleteket, háttér vásznakat.

A musical címe nem sokat árult el: **Jacob's well – Jákob kútja.**

A történet a samáriai asszony Jézussal való találkozását (Jn 4,7-39) meséli el, áthelyezve a mai korba. Egy írországi kocsmában játszódik, ami átvitt értelemben Jákob kútját szimbolizálja. A történetet ismerjük: Jézus inni kér egy samáriai asszonytól, egy olyan nép leányától, akikkel liberális nézeteik miatt (más isteneket is imádtak) a zsidók nem érintkeztek (az akkori zsidók ezt nagyon rossz néven vették!). De Jézus megszólítja a samáriai asszonyt, mint ahogy ma is megszólítja Jessicát, és minket

valamennyiünket: mert **„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.”** /Mk 2,17/

A musicalt a római evangelizációs suliban írta 2001-ben néhány diák, egy írországi misszióra. Zenéjét Catherine Moyne, Kathryn Hegarthy és Fabien Lambert szerezte, Marcus Wittal hangszerelte. Nagy Zsuzsi és Kornél atya fordították.

A két rendező: Tolnai Mária és Gombos Péter a hazai igényekhez igazítva kissé átírták a túl didaktikus szöveget.

Szereplők

Jessica: Tajthi Dóra

Jézus: Fábry Kornél

Jacob (apa): Fogarasi Fábián

Rachel (anya): Varjas Adrienn
Rosie (barátnő): Nemes Mariann
Jim (Jessica barátja): Antal Gergő
Fred (iszákos vendég): Brolly Péter
Pepsi, Jerry (lányok): Ivók Ivett, Györfy Zsófia
Bigott nő: Balaton Alíz
Tanár: Andrassy Máté
Bár vendég: Váron István
Jessica 2.(álomjelenet): Farkas Ildikó

Zenekar tagjai:

Szintetizátor: Czékus Jób, Gajdos Béci
Gitár: Nemes Katalin, Gombos Péter, Laczina Árpád
Basszusgitár: Nagy Dénes Dob: Horváth Miklós, Sűgő: Pukli Kata

Az előadásnak fantasztikus sikere volt. Nobilisé Mari mondta, hogy a programot látva azt mondta, hogy ez nem az ő műfaja, de mivel belesett az előző napi próbára, mégis úgy döntött, megnézi, és nagyon tetszett neki. Érdekes, hogy az egyébként igen eleven gyerekeket mennyire lekötötte az előadás. Dóri írta, hogy Atus szakvéleménye az volt, hogy ez még sokkal jobb, mint a Zakeus,

nagyon tetszett neki, irtó komolyan figyelt végig! Panka úgyszintén, és ő még azon is álmélkodott, hogy tud az az aranyos Dorci ilyen rosszsont lányt játszani?! 😊

Brolly Peti megkérdezte a (Panka szerint) „rosszsont lányt” :

– Milyen érzés volt számodra, hogy egy színdarab szereplőjeként terjeszthetted az Örömhírt?

– *Nagyon nagy élmény volt. Az ember ilyenkor egy kicsit hajlamos arra, hogy úgyszólván elszálljon magától, mondván: „Hűha főszerepet játszok egy darabban”, de valójában az volt a legjobb az egészben, hogy ezzel az Urat szolgáltuk, és remélem, hogy játékunk sok embert megérintett.*

– Ha lenne egy csodálatos hátizsák, mit vinnél magaddal erről a találkozóról?

– *Az emberek mosolyát és a zenét.*

"Abból a városból sokan hittek benne a samariaiak közül, az asszony szavára."

Jn 4.39)

Ennek a táborozásnak elég nagy visszhangja volt. Televízió, különböző helyi és fővárosi lapok és a rádió is beszámoltak róla.

A pozitív sajtóértékelések mellé összeszedtük a résztvevők véleményeit is.

A Találkozóval kapcsolatban érkezett levelekből:

Az első levél:

Mint segítő, kicsit másképp láttam a dolgokat, mint egy átlagos résztvevő. Amikor már bepakoltuk a színpadot és a székeket, végignézttem a termen. Milyen furcsa csend van még... szinte élettelen minden. Akkor még nem érkeztek meg, akiket várunk. Azon gondolkodtam, vajon hogy fog kinézni mindez, amikor megtelik étellel, emberekkel, amikor már zajlani fog az egész? Erre nem kellett sokat várnom, mert hamarosan megtörtént és nagyon jó volt együtt lenni az egész tábor ideje alatt. Jó volt, hogy az étkezésekkor, ha olyan emberek mellé ültem, akiket nem ismertem korábbról, akkor is el tudtunk beszélgetni. Újságtudósítóként még az is nagyon sokat segített, hogy az interjú alanyok, akiket megkértem, hogy válaszoljanak a kérdéseimre, nagyon sokan készséggel ültek a diktafon elé. Külön köszönet Beának, a sajtó-referensünknek. Nagyon tetszett Placid atya előadása, mert nem lázított senkit senki ellen, és tényleg nagyon szép tanúságot tett arról, hogy hogyan segítette őket az Úr és ők, hogyan tartották meg Istenkapcsolatukat. Mindebből a humort sem spórolta ki. Rossz dolgok most igazából nem jutnak az eszembe. Segítőként jó lett volna, ha egy kicsit jobban vagyok informálva. Jó lett volna, ha a musical próbái miatt nem maradtam volna le a fakultációkról, de ez így még mindig jobb, mintha éjszaka próbáltunk volna. Bár ezek igazából mind olyan dolgok, amik vagy velejárója egy ilyen

nagy rendezvénynek, vagy magam is segíthettem volna rajtuk.

Művelődésszervező szakosként nagyon megértő vagyok a szervezési hibákkal szemben. Meg aztán le is kell mondani bizonyos dolgokról, egy nagyobb jó érdekében. Na, de fejezzük be valami jóval. Nagyon jó volt, hogy nagyon lehetett érezni az Úr működését: akár a közbenjáró imában, amit értem mondtak, vagy a technikusok munkájában, vagy azokban akikkel interjút készítettem (ők olyan jól megtalálták azokat a gondolatokat, amik oda kellettek, és én is rengeteg segítséget kaptam, mind a megfogalmazáshoz, mind az elkészítéshez).

Pl: Mondom a Beának: Te, kéne a franciákkal interjút készítenem. Mire Ő: Nem gond, ők elől szoktak ülni egy csoportban, megtalálod őket. Erre mögöttem: Une je compass... Innen már nem volt olyan nehéz. Még folytathatnám a sort, de biztos mindenkinek jutna az eszébe ilyen.

Sok szeretettel: Brolly Péter

Kedves Péter! (Gombos Péternek, az egyik főszervezőnek címezve)

Először is nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki lehetővé tette az Emmánuel Közösség által szervezett kaposvári ifjúsági és családi találkozót. Nagyon profi szervezés, változatos és gazdag program jellemezte. Mi a két kisebbik gyermekkel voltunk ott, és így külön díjztuk a színvonalas gyermekfelügyeletet.

Szállás, étkezés ugyancsak megfelelő volt. Örültünk a meghívott vendégeknek, élveztük Placid atya tanúságtételét.

Talán lehetett volna egy picit több lelki program, hosszabb szentségimádás. Magáért beszél, ha azt mondom: jövőre biztos, hogy újra ott leszünk! Az Úr áldjon Titeket! Szeretettel S. Gyuri

Medgyessy Emmánuel testvértől

Tegnap kaptam meg a kaposvári találkozó három előadását kazettán. Jó volt belehallgatni ismét, egyúttal felidézhettem a Közösség hangulatát, a légkört, a tiszta szó erejét. Úgy érzem, ennek a találkozóknak is a legnagyobb ereje a tanúságtételekben volt! Az elhangzott előadások mind nagyon egyediek voltak, nagyon az élet sűrűjéből kaphattunk tapasztalatokat, no és nem utolsó sorban arról, hogy a Lélek hogyan munkálkodott, munkálkodik ezekben az életekben!

Külön élmény volt számomra a színdarab, amely komoly készüléket, közösségi szellemet tükrözött, és elköteleződést a tanúságtétel mellett! Külön köszönjük a technikai háttérrel, mert valóban nem volt mellékes, hogy mi hogyan látszott vagy hallatszott!

Nagyon jó volt a zenekar és énekkar is ismét! Örültem a sok újabb dalnak is, legalábbis nekem újabbak voltak. A gyerekek programjai is jók és fontosak voltak, külön köszönet azoknak, akik vállalták a szolgálatukat, nem kis lemondás árán is!

Nagyon egyszerű és szép volt minden szentségimádás is! Mindig nagyon nagy öröm számomra, ha ennyi embert együtt láthatok, tapasztalhatok meg csendben az Úr színe előtt! Remélem, ezek a csendek és találkozások sok benső gyógyulás forrása is lettek!

A kiengesztelődési estén nagyon szép volt, hogy sokan keresték fel az atyákat gyónás miatt. A háttérben ott ült a másik szolgálat is, amelyben magam is részt vehettem, a

meghallgatók szolgálata. Talán érdemes lett volna minden nap erre lehetőséget adni, hogy a lehetőség ismertté váljon és a kiengesztelődési esten már bátrabban vehessék igénybe az azt keresők.

Köszönöm mindannyioknak a sok szervezőmunkát, és szolgálatot, nagyon jól éreztem én is magam s hiszem, hogy minden résztvevő! Isten áldja közösségeiteket, programjaitokat és minden szolgálatotokat!

Ha pedig csendre vagy rövid lelkigyakorlatra vágytok néhányan, szeretettel várlak Benneteket Tihanyban! Erről a lehetőségről olvashattok is honlapunkon „Csendgyakorlatok” címmel: www.tihany.osb.hu! Szeretettel az Úrban: Medgyessy Emmánuel

Adrien: "Akik szeretik egymást, találkozhatnak"

- Varga Laci atya előadásának zárómondata szívemben-agyamban lüktet még, amikor otthoni imacsoportunk egyik elmaradozó tagjával futok össze. Javasolja nekem: próbáljak rendszeres heti találkozót szervezni ezentúl. Ez igen! - mondom magamban, hisz régi vágyam volt, de senki nem vette komolyan eddig.

Este egyedül nézelődöm a várost; egy ház falán lévő emléktáblát olvasok. Egy néni elbotorkál mellettem, visszanéz, aztán odajön hozzám: -Jó volt a találkozó? -De hisz csak ma kezdődött -mondom. -Vasárnapig tart még. Elkezdünk hosszasan beszélgetni

mindenféléről, oly aranyosan kíváncsi. Hívom a holnapi programra; lám, másnap tényleg eljön, s aztán a késői Placid atyára, és a többi nap is. Összebarátkoztunk a kilencvenkét éves Éva néniével.

- Szia Jenő! - örülök. - Szervusz, nem tudod hol a feleségem? – gondterhesen körbenéz, s tovább siet az ellenkező irányba. Jön velem szemben a keresett személy, akivel persze beszélgetünk egy kicsit, mert már vagy fél éve nem láttuk egymást. Aztán még nekem egy kis lázcsillapítóért is felsiet a szobájába. "Mindennapi feleségünk, add meg Uram nekünk." -gondolok a férjekre. - Hányan voltak legalább háromszor az eddigi, emmánueles lelkigyakorlatokon? - kérdi Kornél, jelentkeznek vagy százan. -Hányan jöttek először? - elsőprő többség teszi fel a karját. Hát így vagyunk, talán először a magyar Emmánuel történetében!

Kiengesztelődés estje: órákon keresztül a Szent Imre templomi adoráción vagyok vagy inkább halok, majd ott ragadok a misén. Már jobban vagyok egy kicsit. Úgy látszik, jézusi gyógyulásom haldoklással kezdődik. Pió atya jár eszemben; lelkemben s testemben keresztben.

A *szennai lipisen-lapason*. a Kodály-módszer sikere, hogy felöltlik gyerekkorom mélyéből. Elképzelem, milyen vígan-keveresen éltem vón' itt egy ilyen vályogházacskában. Mindjárt jobban kezdem becsülni a technika áldásait. (most épp a winchester árnyékából). Bizonyosan boldogabbak lehettek a természet közelében az egyszeri népek - a templom festett mennyezetkazetta-képei visszahozhatatlan derút sugároznak.

Házigazdánk, Mari rendezte a szombati musicalt. Fáradtan érünk haza a tomboló sikerű estről. Már ágyban olvasok, amikor hazaesik dramaturg-docens barátnőnk. Kikászálódok félálomból, s lent az ebédlőben zárjuk a vidám napot boldog csevegéssel. Viszlát Kaposváros!
"Jöjjetek hozzám mindnyájan" - akik szeretik egymást, találkoznak. Szeretjük Jézust?
2003. aug 28. -pa-

Szeretettel osztom meg a találkozó döbbenetes, de nem látványos gyümölcsét: Kovácsné Treer Mária

KTM: Damaszkuszi megtérés Kaposváron!

A kiengesztelődési esten történt.

Krisztus jelen volt az Oltáriszentségben.

Felette a falon a reflektor fénye Krisztus arcát világította meg.

Tekintetével személyesen szólított meg mindenkit.

Halkan szólt a zene, az ének. Olykor a csendben egy pissenés sem hallatszott, pedig 3-400 ember volt a nagy teremben. Folyamatosan elmélyülten haladtak az emberek az oltár felé, kezükben kis papír, melyben kérésüket vihették az Úr elé.

E sok fiatalnak, és kevésbé fiatalnak volt mondanivalója Jézus felé. Mondhatnánk, könnyű nekik, hisz nem most találkoznak Vele először.

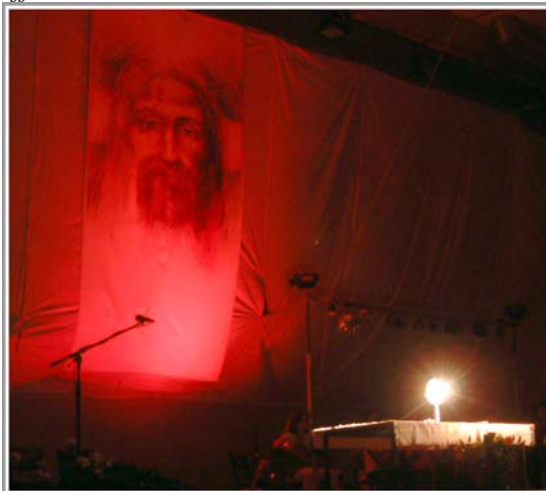
Már vagy másfél óra eltelt, amikor a teremből kijöve megszólított egy középkorú hölgy: "Van benn egy fiatalember, aki sír, s szeretne valakivel beszélni, tudunk-e neki segíteni. Azt hajtogatja megrendülve, hogy ő nagyon

bűnös." A félhomályos helységből egy vékony, fekete fiatalember lépett ki. Az arca könnyes, a sötét szemével segélykérően, nézett rám. Kezében a kis cédula teleírva. Mit segíthetek? - kérdeztem tőle. Elmondta, hogy nagyon szeretne valakivel beszélni, mert ahogy eddig élt, az nem jó.

Keresztény vagy? Nem.

Hallottál már valaha Jézusról? Nem.

Szívesen beszélnél egy pappal? Igen - volt a válasz. - de nem tudok soká maradni, még ma éjjel el kell mennem.

Elindultam vele a gyóntató atyák felé. 22:00-kor megelőzve a tisztességesen sorban várakozó testvéreket átadtam egy fiatal papnak. A nap végén ez az atya megdöbbenésében csak annyit kérdezett: - Hogyan került ide épp most ez a fiatalember? Nem volt regisztrálva! Őt Jézus személyesen hívta be, talán az udvaron világító mécsesek, talán a szívet megindító zene által. Sötét szeme, a megrendültségtől zavart tekintete, könnyes, vékony arca ma is előttem van.

Jézusom, köszönöm, hogy ezen az estén eszközöddel használtál minket!

Jézusom, köszönöm, hogy ilyen különös módon felfedted magad e fiú előtt!

Jézusom, kérlek, hogy Te, aki ismered az ő útjait, vezesd őt tovább személyes megtérése útján, s engedd, hogy Közösségünk a Te kezéd, Szíved, szereteted lehessen az ő életében! AMEN

Kedves Kornél!

Mondtad, hogy írjuk meg véleményünket a kaposvári találkozóról. Én először voltam Emmánueles találkozón. Már sokszor hívtak, de most éreztem, hogy el kell mennem, mert lelkileg nagy szükségem van rá. Nem is tudom, hogy hogyan foglaljam össze röviden. Először is köszönetet szeretnék mondani minden szervezőnek. Csak jót tudok írni, mert csak jó élményeim voltak, Színvonalasak voltak az előadások, és mindenki megtalálhatta a neki megfelelő délutáni programot. Jó volt a délutáni szieszta mind a gyerekeknek, mind az idősebbeknek.

Lelkileg nagyon sokat kaptam. A szentségimádásos est nagyon sokat jelentett számomra. Lehet, hogy nem túl szép, amit most írok, de amiért jó volt szerintem az egész, mert nem volt hatásvadász, és érzelgős. Köszönet a sok munkáért, és a sok szeretetért, remélem jövőre találkozunk. L. Erzsébet

Ákos: Kedves Mindnyájan!

Remélem, akik voltatok Kaposváron, sikerült kipihennetek magatokat, ahhoz, hogy néhány észrevételemet meghallgassátok. Amint azt egyre inkább tapasztalom, a Közösségen belül a gyermekvigyázás egyre kényesebb téma, egyre kevesebben vagyunk, akik még szívesen vállaljuk e szolgálatot. Nagyon jól éreztem magam Kaposváron a tinikkel, remek volt látni, hogy szívesen vannak a programjainkon, s egyre aktívabban kapcsolódtak bele. (Még két nap és önállóan játszanak ☺)

Ezzel szemben szomorúan kellett tapasztalnom, hogy a gyermekvigyázás a főprogram mellett egy teljesen mellékes szerepet töltött be, mondhatom rondán úgy is: szolgáltatást nyújtottunk. Ez alatt elsősorban azt értem: nekünk mindenben alkalmazkodni kellett a főprogramhoz, míg a mi érdekeink, gyerekek szempontjai nem érvényesülnek. Erre egész konkrét példa volt, mikor az utolsó vasárnap délelőtt egy előadás erejéig kellett gyerekekre vigyáznunk. Ahogy elindultunk át, nagyjából jöhettünk is vissza. Semmi érdemlegeset nem lehetett csinálni. Közben minimum hárman szóltak, hogy induljunk már el, mert kezdődik a mise. (Mi odaértünk 11-re,

míg a mise 11:10-kor kezdődött.) Nem akarom hosszan ragozni, csupán egy dologra szeretném, ha nagyobb figyelemmel lennénk: az amúgy sem kedvencek közé tartozó feladatot ne tegyük még taszítóbbá. Szeretettel: Ákos, a tinicsős

2004. Kaposvár

**„Emberré lett Isten fia értünk,
Emmánuel a neve...”**

Olyan szeretettel fogadott bennünket tavaly a város, hogy az idén is Kaposváron rendezte meg az Emmánuel Közösség Ifjúsági és Családosi Találkozóját, július 24–29-ig. Ez már a negyedik ilyen rendezvény volt, így sok visszatérő ismerőssel örülhettünk egymásnak a Tánicsics Mihály Gimnáziumban, ami programjaink helyszínéül szolgált.

Külön öröm, hogy külföldre is eljut a Találkozók híre, így idén is érkeztek vendégeink a Vajdaságból, Franciaországból, Spanyolországból és Németországból is.

Reggelenként nagy, közös, zenés dicsőítéssel indítottuk a napot – amiben ki-ki hálát adhatott a reggeliért is. ☺

Minden nap egy-egy téma köré épült, erről hallgathattunk délelőttönként tanítást, ehhez igazodtak a délutáni fakultációk, sőt a szervezett szabadidős programok is.

24. szombat

Hosszú hónapok munkája után az utolsó simítások. Színpad, székek, feliratok, díszletek, virágok, zászlócskák, az asztalok ropi és ásványvíz, gyerekvigyázók hada, mosoly – jöhetnek a vendégek. Miután mind

az ötszáz résztvevő nyakába kötötte kockás kendőjét – ami kedves hagyománnyá vált ezeken a nyári találkozókön – elfoglalta szálláshelyét és vacsorázott, táncházban örülhetett régi barátainak és ismerkedhetett újakkal.

25. vasárnap

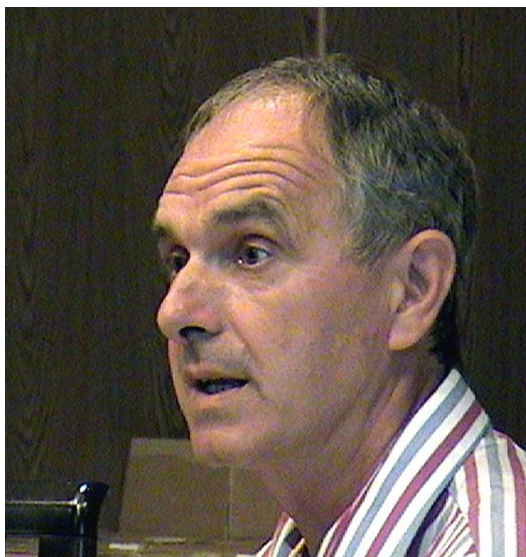
Csak egy Isten van, aki szeret Téged –

győzött meg minket Dr. Marik József a délelőtti előadásban. A szentmisében Kálmán atya, Riska és Rosszcsont Tóni tanította a gyerekeket a „miatyánkra”, majd három új kereszténynek énekelhettünk alleluját. Kettőn a plébániai Alpha-kurzusok gyümölcsei...

Hogy jobban megismerjük Istenünket, az Ő igéit, és megértsük szeretetét, délután a desedai arborétumban játszottunk egy jókedvű „ígeháborút” a számháború szabályai szerint.

A fakultációk közül nehéz volt választani. Szita Károly polgármester úr személyes hangon beszélt „**Közélet és kereszténység**” címmel hitéről és munkájáról.

A zenélni szeretők megtanultak egy négyszólamú dicsőítő dalt, ami olyan jól sikerült, hogy bekerült az esti programba.

Beszélgethettünk a fogyasztói társadalom hatásairól, és tanulhattunk a helyes önértékelésről – mennyit érek Isten szemében? Magnólia nővér is nagy vonzerőnek bizonyult, sok fiatal lány érdeklődött tőle a nővéri hivatásról, s ő spanyol temperamentummal válaszolt.

Este tanúságtételeket hallhattunk az élő Istenről, Aki ma is jelen van életünkben.

26. hétfő

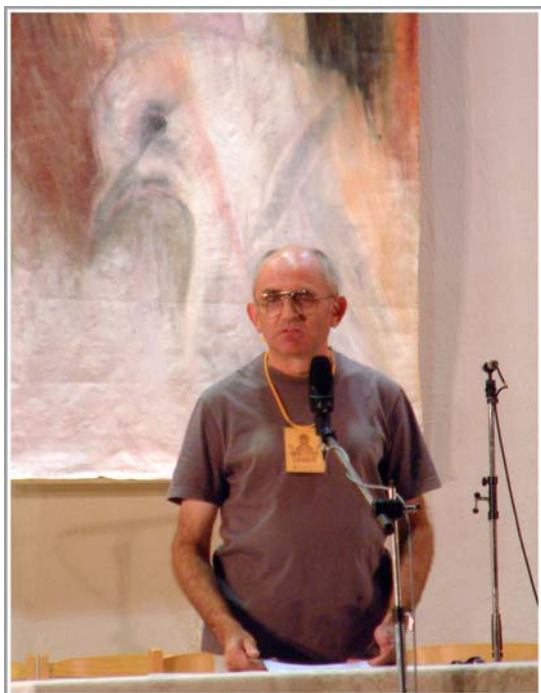
A kiengesztelődés napja.

Dr. Rumszauer Miklós atya olyan hatásosan reklámozta előadásával a szentgyónást, hogy délután öttől hajnali fél egyig folyamatosan gyóntattak azok a papok, akik elfogadták a Közösség meghívását és eljöttek szolgálni ezen a napon. Jó volt ennyi boldog, hivatásban kiteljesedő pappal találkozni, jó volt látni sokféleségüket, különböző karizmáikat, lelkesedésüket.

A délutáni szentségimádás alatt lehetőség volt közbenjáró ima kérésére is, amit emmánueles testvérek végeztek kis csoportokban. A színpadon halkán zenéltek közben, s ahogy jöttek sorban, akik már letették terheiket, hogy most mécseseiket tegyék az Úr elé, egyszerre elöntött a gondolat – micsoda ünnep van ma itt! „Isten megbocsátott nekem.” – zokogta egy lány.

27. kedd

Az eladott napijegyek száma gyorsan nőtt, a „szentimrések” eljöttek meghallgatni szeretett plébánosuk előadását. Varga Laci

atya kedves ismerőseként beszélt a Szentlélekről.

Arról, aki imádkozik bennünk – segítséget kaptunk ehhez Beöthy Tamás atya délutáni imaiskolájában.

Arról, aki megszabadíthat bennünket szenvedélybetegségeinkből – tett tanúságot este Jakus Ottó atya.

Arról, aki meghív – Fábry Kornél atya adott tanácsot a papi hivatást érző fiúknak.

28. szerda

Feltöltekeztünk. Túlsordul a szívünk, furcsa kincs a miénk, olyan, amit nem akarunk rejtegetni, el kell mondanunk mindenkinek...! Ez a nap az evangelizáció körül forgott.

Kunszabó Zoli lelkesített délelőtt, ami olyan jól sikerült, hogy délután a szemerklő eső ellenére sokan indultak a Fő utcára – misszióba.

Az utcán szívesen fogadtak bennünket a kaposváriak, mosolyogva hallgatták a dalokat, horgászták a Szentírás igéit rejtő halacszkákat az élő vizet imitáló kék vászonról.

A fiatalok Kaposvárral ismerkedtek a városismereti verseny keretében, közben

jelenlétükkel, kedvességükkel tettek tanúságot, ahogy szóró-lapokat osztva az esti musicalre hívták a város lakóit.

Aki elfogadta meghívásukat, megtudhatta, hogyan változik meg egy furcsa város – **Pitchville** – élete Isten igéjének hatására. Tea és ropi várta az előadás után vendégeinket, kockás terítők mellett beszélgethettek a szereplőkkel és egymással. De a főszereplő Kornél atyát hiába vártuk... Később mesélte el, hogy egy fiúval folytatott lelki beszélgetést, aki hosszú évek után meggyőnt az előadás hatására...

29. csütörtök

Isten szeret minket, megbocsát és megszabadít, nekünk ajándékozta Szentlelkét, küld, hogy hirdessük evangéliumát – együtt, egységben, felebarátaink felé fordulva, válaszolva az Ő szeretetére.

Együtt éltük át az elmúlt napokat, így most értjük miért olyan fontos, amit Sztirilich Ágnes Szociális Testvér a közösségről tanít. Mert közösséggé kovácsolódtunk mára. Együtt ünnepeltünk a püspöki záró szentmisén, száz

gyerek csengettyűzött az Úr érkezésekor. Balás Béla megyéspüspök úr fiatalos lendülettel és derűvel prédikált. Kérésére ároni áldással szenteltük meg a gimnázium falait, ahol mindvégig készségesen és szeretettel fogadtak minket.

Sok minden kimaradt ebből a beszámolóból. Fontos pillanatok, amik nehezen visszaadhatók.

Az esti programok vidám és megható pillanatai; a Szent József kilenced és a közösség kisbuszának története, Judit szülinapja...

A gyerekvigyzók áldozatos munkája, ami lehetővé tette, hogy a kisgyermekes szülők is részt vehessenek a felnőtteknek szervezett programokon. Munkájukat dicséri, hogy gyakran hallottuk a „nem akarok még anyával hazamenniii!” mondatot. Egyik „mosolygónk” – ilyen megkülönböztető matricát viseltek gyerekvigyzóink névkártyáikon – oklevelet is kapott Mártonka türelmes megszelídítéséért. ☺ Ők természetesen nem csak vigyáztak a gyerekekre, hanem sok-sok kézműves-, sport- és lelki programot is szerveztek nekik.

Fésűs Éva néni is segített, hétfő délután saját meséjét mesélte a gyerekeknek a Meseszobában.

Felmérhetetlen, kiben mi változott, mi kezdődött el.

A Találkozó előtti napokban kilencedet imádkoztunk. Arra kértem az Urat, hogy békességben, szeretetben, egységben szolgáljunk. Hogy azt mondják: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”. Fontos a jó szervezés, a programok, de ez az, ami igazán fontos, hiszen mi csak lehetőséget, keretet teremtünk a Vele való találkozásra.

Az idei tábor egy nappal hosszabb volt a tavalyinál. Valaki megkérdezte, nem lehetne-e jövőre egy teljes hét. Nem! – neveltünk egyszerre, visszagondolva a sok lőtás-futásra, kevés alvásra, fáradtságra, váratlan helyzetekre. A hit: bizalom Istenben. Ő teljesítette kérésemet. Mert ebben a túlfeszített helyzetben, mindezek ellenére csodálatos békesség és mosolygós, szeretetteljes egység volt a szolgálók között mindvégig. Köszönöm, hogy veletek lehettem, nagy ajándék volt nekem. Fanyi

Kedves Testvérek az Úrban, az Emmánuelben!

Ismét nagy kegyelem volt mindannyiunk számára a kaposvári találkozó! Egy ilyen alkalom valódi gyümölcsei valójában utána mutatkoznak meg! De hiszen már ott is annyi mindent kaptunk az úrtól, akkor még mi minden várható!

Nagy örömmel mentem ismét közéték! Már sok ismerős várt, és nevémen köszöntött az érkezésekor. (Ez persze nem lehetett túl nehéz nevünk alapján...) De a szeretetteljes fogadtatás, a sok figyelmesség és vendégszeretet nagyon jól esett s ez a kedvesség végigvonult a négy napon! Talán ez az egyik legjobb szó, ami jellemezheti a közös együttléteket: kedvesség! Kedvesség egymás számára

és kedvesség az Úrnak! Azt hiszem, hogy mindannyian az Úr kedvesei vagyunk! Majd a másik szó, ami ott született bennem, egy öröm kiáltás:

Testvérek! Gyönyörűek vagytok! Ahogy tavaly is, ismét fürödhettem abban a csodálatban, mit képes tenni a Lélek azokkal, akik szeretik Őt és egymást Benne! Nem volt itt senki csúnya vagy savanyú, mert a Lélek fényesítette az arcunkat, és a szívünket!

Ez pedig mindenkit széppé tesz! Számomra nagy élmény és öröm volt, hogy megszólíthattam olyan testvéreket is, akiket eddig még nem nagyon mertem! Sőt! Más is megszólított, talán pont ugyanígy! Több kedves gesztus, szó, mosoly és figyelmesség szinte megatott, ahogy egymáshoz fordulhattunk! Nagyon sokat gyógyultam mindettől is és bátrabb lettem abban, hogy hallgassak csak a Lélek hangjára, kihez kell odamenni, meghallgatni, vagy rámosolyogni, - egyszerűen csak úgy szeretni, ahogy van! Hiszen engem így szeret az Isten, sőt itt megtapasztaltam, hogy Ti is!

Ragyogó arcok, kitárt kezek és lelkek, csillogó tekintetek és tündéri édes kisgyerekek, és babák! És ami ismét nagyon megérintett, mikor láthattam boldog családokat, apákat és édesanyákat

nyakukban pici gyermekükkel, ahogy a másik magához ölelte kicsinyét, vagy csak ahogy fölé hajolt! Olyan egyszerű mindez, de annyira fontos, hogy így legyenek együtt a családok, mert csak így tud a Lélek köztük élni, teremteni! Testvérek!

A programokról, pedig csupa dicséretet írhatok a szervezőknek, előadóknak és résztvevőknek! Nagyon színes lett a skála, a bő választék! Ahogy Beton püspök atya mondta a záró misén, az előadások témái nagyon jól sorba voltak rendezve a szerető Istentől a szerető közösséig! Jó volt, hogy annyi kötetlen idő is volt, hogy találkozzunk, beszéljünk, avagy éppen pihenjünk! Ezt az Úr lába előtt is tehetjük, ha betérhettünk a templomba, az Ő Csendjébe!

A program papír hátoldalán jó néhány üzlet is szerepelt, ahol kis kedvezménnyel kaphattunk földi javakat. Direkt kipróbáltam néhányat! A CBA élelmiszer boltban, avagy a Dream Bike kerékpár üzletben is jártam (ahol megvehettem így olcsóbban álmaim kerékpár pumpáját.), de mindegyikben, mikor látták a nyakbavalóimat, annyira szívesen és kedvesen adták a kedvezményt, hogy jól esett ott lenni! Nem tudom, hogy csupán keresztény testvériségből, avagy kereskedői fogásból adták a kedvezményt, de valami emberi figyelmesség és érdeklődés volt az eladók arcán is. Lehet, hogy a megélt szeretet ennyire ki tud sugározni, hogy más is jól érzi abban

magát? De annyi bizonyos, hogy tanúságtétel lett a vásárlás is, a megjelenésünk az utcákon, a környéken! Jó volt "bejárni" ezeket az utcákat, hogy szent legyen mindenki, aki arra jár vagy lakik!

Hogy láthatták az utca emberei rajtunk: "hogyan szeretik egymást!" A kollégiumban, ahol laktam, a portások is szemmel láthatóan szívesen találkoztak velünk, ha csak néhány szóra is a kulcs keresése körül. Hiszem, hogy egy kicsi örömet hozhattunk a szívünkbe, ezt láttam mosolygó tekintetükből. Evangelizáció volt tehát e néhány nap, de nemcsak magunknak, hanem mindenkinek, akivel találkoztunk! Ennek egyik legjobb alkalmát a musical lett, ahol nemcsak örömet volt látni a lelkes amatőr színészeket, hanem a direkt és szintén tiszta tanúságtételt is! Beton atya mondta is másnap a sekrestyében, hogy bárcsak megtelne ez a csarnok egyszer, csak kaposvári emberekkel!

Külön említenem kell még mindenkit, aki a háttérszervezésben, a szolgálatok ellátásában, a technikában szerényen szolgált! Nagyon köszönjük! Külön köszönöm a magam nevében is, hogy annyi alkalom volt gyónásra és lelki beszélgetésekre is idén, mert valóban éltek sokan a lehetőséggel és hiszem, hogy tisztábban térdelhetek az Úr elé az Eucharisziában! Csak így vihetjük magunkban tovább a fényt és a békét, amit csak Jézus adhat nekünk, nem ez a világ!

Legyünk só, kovász ebben a világban, benne élve de nem szerinte alakítva életünk! Ezt kívánom sok szeretettel a Közösségnek és minden barátjának, akik barátok és testvérek lehetünk az Úrban! Dicsőség legyen neki mindörökké!

Medgyessy L. Emmánuel testvér

... ott fúj, ahol akar.

Emmánuel Találkozó, kiengesztelődési este, ünnep.

A recepció pultja mögül láttam meg a berohanó, zilált fiút.

- Segíthetek? – állítottam meg az aula közepén. Cigaretta- és alkoholszagot árasztott.
- Ismered a Nikit? Üzenetet hoztam neki. Hol van? – hadarta.
- Őt nem láttam ma még, de a barátnője bent van a teremben, odavezetlek hozzá.

Ahogy átléptük a küszöböt, a szentségimádás csendje fogadott. Halk aláfestő zene szólt, imádkozók térdeltek a megvilágított Oltáriszentség előtt.

- Mi van itt? – kérdezte feldúltan, emelt hangon.
- Szentségimádás. Beszéljük meg inkább kijebb – suttogtam, és finoman kifelé irányítottam átkarolva a vállát.
- De hát ez gyönyörű! – kiáltott fel.
- Akkor menjünk inkább beljebb! – karoltam át most már a másik vállát.
- Mi ez a zene? Nagyon szép! Ez cd? Nem? Tényleg élő? Kik ezek? Mit csinálnak itt? Miért csinálják ezt?

Ide pap kell – gondoltam. Nyéky Kálmán atya gyóntatni indult, amikor megállítottam.

- Kálmán atya szívesen elmagyarázza neked, mi történik odabenn.

Egy jelentőségteljes pillantás elég volt, hogy Kálmánnal értsük egymást. Magukra hagytam őket, beszélgettek pár percet, aztán újra négy szemközt maradtunk. Hitetlenkedő, felfedező örömmel mondta:

- Nagyon jó fej ez a pap! Olyan kedves volt! És nem csak azokat érti meg, tudod, akik fanatikusok, hanem az olyanokat is, mint én. Gyönyörű ez a zene! Tényleg élőben játszanak?! – kérdezte újra.
- Igen, tényleg. Ma este pedig találsz itt jó pár ilyen papot, és olyan embereket is, akik nem papok, de szívesen meghallgatnak, ha szeretnéd.
- Nem, nem, nekem dolgom van, sietek. Ha tudnád hova, biztosan kidobnál.
- Este tizenegyig itt leszünk. Gyere vissza, ha végeztél!

Elsiet, de pár lépés után még egyszer visszafordul:

- Ha ezt Niki megtudja!

Másnap Niki barátnője odajött hozzám, bocsánatot kért a fiú viselkedéséért. Megnyugtattam, hogy semmi problémát nem okozott, és elmeséltem, milyen hatással volt rá, amit itt tapasztalt.

Este találkoztam Nikivel, boldogan mesélte:

Tegnap délután utaztam a buszon, amikor megláttam az öcsémet. Megint részeg – gondoltam – és kértem az Urat „áldd meg és vezesd őt Magadhoz!”. Ma délelőtt találkoztam a barátnőmmel, aki elmesélte, hogy itt járt az öcsém, és...

Azóta eltelt egy hónap. Niki: „Az öcsém megosztotta velem, hogy elgondolkodik eddigi életén, megérintette a testvérek szeretete, odafordulása, hogy amit ő elképzelt: Isten, emberek, papok, az talán másképpen is működhet. Élő kapcsolatokban. A szentségimádás nagy hatással volt rá, azt mondta, történt ott valami.”

Varga Laci atya azt szokta mondani, ha annyit elérünk, hogy megváltozik valakinek az Egyházzal alkotott képe, és nyitottan fordul felénk, ha szüksége lesz ránk, már érdemes volt.

(Bár „Niki” hozzájárult a történet közléséhez, nevét megváltoztattam.)

Fanyar Szilvia

Ez a találkozó is keresztelővel zárult!

RÉKA TANÚSÁGTÉTELE:

Kedves Testvérek! Szeretnék megosztani Veletek egy tanúságtételt. (Már csak azért is mert megígértem Szent Józsefnek...) A kaposvári táborban nem sok programon vettem részt, mert gyerekekkel voltam végig (időnként csak a sajátjaim álmát őriztem). De egyik este Ákos hozott egy halom papírt, és közte volt az a bizonyos Szent József közbenjárását kérő ima. Mivel már többször hallottam, MENNYIRE hatékony tud lenni Szent József közbenjárása, némi kétellyel ugyan ("de végül is mit kockáztatok?"- hozzáállással), gondoltam, teszek egy próbát. Talán sokan tudjátok, hogy jelenleg építkezünk, és a továbblépéshez szükség volt egy bizonyos agárdi telek eladásához, amivel már 1-2 hónapja próbálkoztunk, nem nagy sikerrel, és olyan biztató kijelentésekkel, hogy "hja, kérem, pang az ingatlanpiac". Nagyon értéken alul se akartuk eladni. Július 30-a környékén tehát elkezdtem mondani az imát, hogy augusztus 13-ig tudjuk eladni a telket, meghatároztam az összeget is, amit két nap múlva módosítottam, mert közben felvilágosítottak, hogy keveset kértem. Augusztus 6-án aláírták a szerződést, megvették, pontosan 1 héttel a kért időpont előtt, pontosan a később kért, azaz magasabb összegért. Szent József megmutatta, hogy tud ő többet is annál, amit kérünk. Köszönet és hála Neki a közbenjárásáért, és dicsőség az Úrnak, akitől minden jön! Jelszó: KérjeteK és kaptok! Szeretettel:
Réka

2005. Kaposvár

Ha úgy véled, tudod, mit jelent magányosnak lenni, kérdéseidre szeretnél választ kapni, vagy szeretnél kikapcsolódní, tartalmasan pihenni, gyere el Kaposvárra. Találkozunk együtt azzal, aki tudja

„Nem jó az embernek egyedül.”
(Ter 2,18a)

V.
IFJÚSÁGI és CSALÁDOS TALÁLKOZÓ

Az Emmánuel Közösség szervezésében

Kaposvár
2005. július 20-24.

További információ és jelentkezési lap:
TEL.: (30) 5789-777
www.emmanuel.hu
E-mail: talalkozo@emmanuel.hu

Mint múlt évben, most is a város központjában lévő, „1806-ban herceg Eszterházi Miklós bőkezűségéből, egyházi és világi alapítók s a város adakozásából a vármegye lelkes támogatásából létesült, és 1812-ben nyilvánossági jogot nyert.” nagyszerű gimnáziumban kaptunk otthont a Találkozóhoz

„Nem jó az embernek egyedül” (Ter 2,18a)

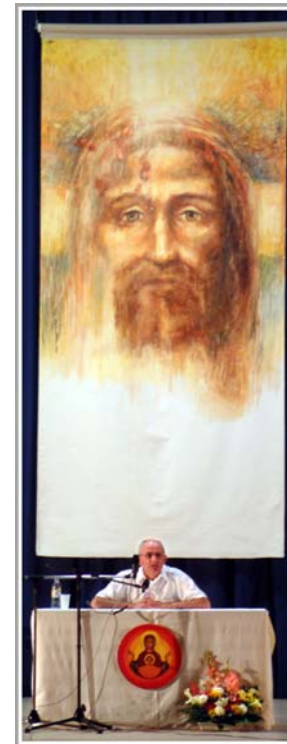
Ennek a Szentírásból kölcsönzött gondolatnak jegyében rendezte meg Közösségünk az **V. IFJÚSÁGI és CSALÁDOS TALÁLKOZÓ**-t. Kaposváron 2005. július 20-24 között.

Kaposvár, a virágos város, a szökőkutak városa talán még szebb, mint az előző két alkalommal volt, de az biztos, hogy a kaposváriak még nagyobb lelkesedéssel készültek, és még nagyobb szeretettel fogadtak minket.

A vendégek fogadása előtt a szervezők, rendezők, fogadók lelkes dicsőítést tartottak a Táncsics Gimnázium nagy előterében, és utána jöhettek a családok, a fiatalok.

Jöttek is, és a kitűnő előkészítés meg is hozta az eredményét, a több recepciós sátonnál nem kellett várakozni, mindenki hamar sorra került, gyorsan elfoglalhatta szállását. Ehhez talán az is hozzájárult, hogy a résztvevők egy része nem először vett rész ilyen találkozón.

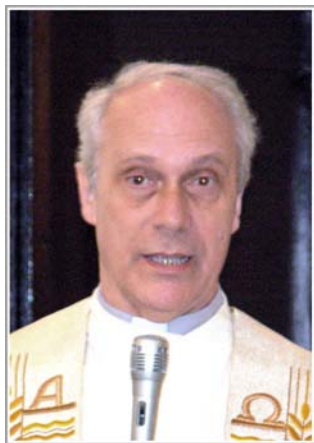

Az első nap első előadását Varga Laci atya tartotta: **Sosem vagyunk egyedül – Istennel az úton** címmel. (Laci atya tanítása és a többi előadás is hangszalagon, CD-n illetve MP3-n, kinek-kinek igénye szerint hozzáférhető).

A szentmise homiliáját **Ullrich Ágoston** atya mondta. Szavaiból emelek ki egy részletet.

A mai evangéliumnak az előzménye a magvetőről szóló példabeszéd, és annak a bevezetőjében azt olvassuk, hogy a Genezáreti tó partján nagyon nagy tömeg gyűlt össze és Jézus úgy tanítja az embereket, hogy beszáll egy bárkába, beveznek a vízbe, és onnét tanítja őket. Rengeteg ember veszi körül, nagyon sokan hallgatják, mert Jézusnak már akkor nagyon nagy híre van, sok csodát tett, csodálatos hatással van a beszéde az emberekre, és tódulnak hozzá az emberek. De Jézusnak nincsenek illúziói, nagyon jól tudja, hogy akik őt hallgatják, legnagyobb részt nem fogják követni. El fogják mondani, hogy jaj de szépen beszélt, úgy meghatott, hogy még a könnyem is kicsordult, képzeld még meg

is gyógyította azt a beteget, nahát miket lát az ember! Aztán hazamegy és utána éppen úgy él, mint azelőtt.

Semmi különös nem történik az életében.

Erről beszél Jézus a későbbiekben ennek a perikopának a folytatásában, amikor megmagyarázza a példabeszédet, hogy sok mag az útszélre esett, és az ég madarai fel-

kapkodták.

Tudta azt, hogy azok az emberek, akik ott vannak az érzelmi hatás kedvéért jöttek el, a szenzáció hajhászás miatt, nem azért, mert kinyitották volna a szívüket, és valóban befogadták volna, mint jó föld a magot és termést hoztak volna. Erről beszél Jézus nagyon keserűen, ebben a mai evangéliumi részben.

Nem Ő zárja ki az embereket az Isten országából, hanem maguk fordulnak el, illetőleg közönyösek, nem érdekli őket különösebben, nem is hajlandók arra, hogy megváltoztassák az életüket.

De azt is tudta, hogy azért lesznek, lehet, hogy kevesebben sokkal, mint a tömeg, de lesznek olyanok, akik igenis befogadják az Igét és sokszoros termést fognak hozni. Tudta azt is, hogy az Ő apostolai akik most gyengék és akik szintén nem tudják megváltoztatni az életüket, maradnak olyan gyengék, mint amilyenek voltak, mégis amikor eljön a Pünkösöd a

Szentlélek Úristen csodát fog tenni az életükben. Akkor majd megnyílnak, befogadják Őt és megtermik a maguk gyümölcsét.

A tábor programja felépítésében a korábbiakéval azonos volt. A teljes összefoglalás helyett néhány számomra érdekesebb részletet szeretnék felvillantani.

A gyerekprogramok.

Nem láttunk bőgő gyereket. Egy-két kivétellel mosolyogva mentek játszani, és alig akartak eljönni. A programban résztvevő fiatalok profi módon foglalkoztak velük. Mi volt a titkuk?

Meglestem: szeretet, türelem, gyengédség. Az meg egészen kiváló ötlet volt a rendezőktől, hogy néhány köbméter tiszta bányahomokot hozattak. A jó kaposváriak pedig úgy gondolták, hogy a szeretetet ők is kifejeznék valamivel, ezért naponta hatalmas tálca süteményekkel, és nagy kosár, válogatottan szép gyümölcsökkel igyekeztek a távolról jött gyerekeknek örömet okozni. Sikertült!

Hip-Hop.

Ez a ritmusos, zenés, tornás, táncos program méltán aratott sikert a gyerekek, sőt néhány felnőtt körében. Harsányi Eszter igazi átéléssel

mutatta be, tanította a mozdulatokat. A gyerekek, pedig vidám örömmel, sőt néha bohóckodva utánózták. És amit napokig tanultak, azt aztán a színpadon mutatták meg az összes résztvevőnek – megérdemelt sikerrel. (Két kislány, hazajövetelük után kirakott a kertbe székeket, és bemutatót tartott a nagyszülőknek a fűvön, - fehér zokniban. ☺)

Hangoló. Az idén is volt előadás a gyerekeknek. Várták, és többen kérdezték, hogy lesz-e? És Nemes László újra elhozta gyermekszínházát, új műsorral. Vele együtt mi is megszerettük a kakukk madarat, meg a locska kis verebet, és sajnáljuk a pulykát, hogy nem tanulta meg az ábécét, és nem jut be az egyetemre. Köszönjük ezt a színvonalas, dallamos, vidám gyermekműsort.

A **vidám jelenetek**, mint mindig bővelkedtek meglepetésekben. Az okos és a balga szüzek történetét – gondolom – elég jól ismerjük, több

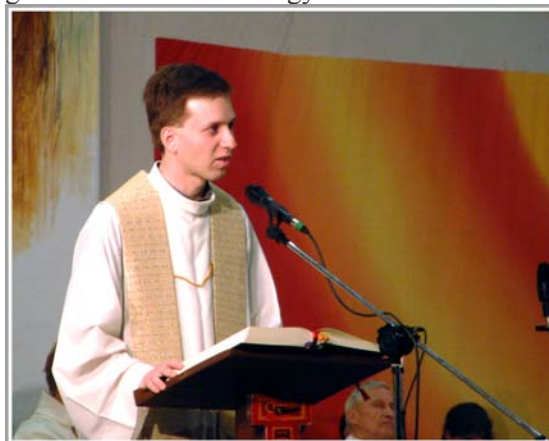
oldalról megközelítve elméltünk róla, de ahogy itt a vőlegény betáncolt a színpadra, arról az Evangélium szent leírója sem álmodott soha.

Patca. Ez az a program, amit sem gyerekek, sem szülőknek nem szabad kihagyni. A mai városi gyerek a kutyán, macskán és a csótányon kívül más állatot legfeljebb a televízióból ismer, de itt barátkozhat a magyar falu állataival.

Utána, pedig kitombolhatták magukat a derékig érő szalmában. (Este a lefekvéskor, a kisebb unokámból bőven potyogott szalmaszál.) A házi sütésű kürtös kalácsnak, pedig csak igen kevés gyerek tudott ellenállni. Alig akartak eljönni. Ha legközelebb újra Kaposváron lesz a tábor, megint elmegyünk.

A kiengesztelődési délután - est. Szokatlanul kezdődött. Kornél atya a színpadra hívta és bemutatta a gyóntatásra felkért papokat. (lássa mindenki, hogy nem emberevők) **Mohos Gábor** atyát pedig megkérte, hogy beszéljen a kiengesztelődés szentségéről. Gábor atya gondolataiból idézünk egy részletet:

A pap egy különleges ember. De nem azért, mert jobb, mint bárki más. Senkinél sem vagyok jobb, sőt, vannak nálam sokkal jobbak ezért is jó gyóntatni, mert a gyóntatáskor rájön az ember arra, hogy vannak nálam szentebbek, akiknek kevesebb bűnük van, mint nekem. De amikor minket fölszentelnek, onnantól kezdve, ha én misézek, és arra az ostyára elmondom Jézus szavait, elismétlem, hogy ez az én testem,

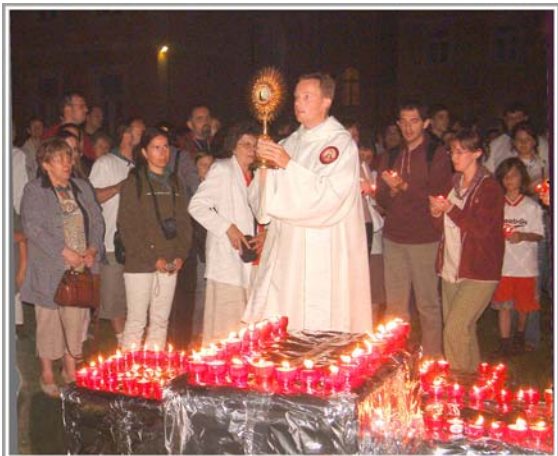
akkor Jézus megjelenik abban az ostyában. Ha a borra azt mondom, hogy ez az én vérem, akkor Jézus megjelenik, és az Ő Szent Vérévé válik. És ez a szentelésem előtti napon még nem volt így, de amikor fölszenteltek, onnantól kezdve így van. És ugyanez történik a gyónásban is. Amikor engem fölszenteltek, onnantól kezdve, ha elmondom a feloldozás szavait, akkor Jézus neked megbocsátja a bűneidet. Leveszi rólad azt a terhet, amit senki más nem tud levenni, csak az Isten.

De minket, papokat kiválasztott arra, hogy Jézusnak, az Ő Fiának a küldetését folytassuk itt az időben. Mert Jézus fölment a mennybe, de nem hagyott minket magunkra, hanem - mindenkinek megvan a közösségben a feladata, - nekünk papoknak az a feladatunk, hogy Jézus szavait elismételve az ő bűnbocsátó kegyelmét továbbadjuk nektek a szentgyónásban.

Tehát a gyónás az nem egyszerűen csak egy beszélgetés, nem egyszerűen kibeszélése azoknak a problémáknak, amik bennem vannak, hanem tényleges találkozás Jézussal, Aki engem szabaddá tesz.

A gyónás, mint szentség, egészen biztosan szabaddá tesz akkor is, ha én ezt nem érzem. Arra hívok most mindenkit, aki úgy érzi, hogy terhet hordoz, aki úgy érzi, hogy az Istentől segítséget vár, szabadulni szeretne, az bátran, nyitott szívvel és nyitott lélekkel forduljon bármelyikünkhöz, mert mi azért vagyunk itt, hogy segítsünk, és azért vagyunk itt, hogy Jézusnak a bűnbocsátó szeretetét közvetítsük.

Ez az este csendes, békés imában telt. Sokan jöttek ki az Eucharisztia elé hódolni, meggyújtott mécsesüket elhelyezni, kívánságaikat a dobozba bedobni, elvenni az igekártyát, miközben a gyóntató atyáknál, és a közbenjáró kettősöknél többen vártak a sorukra.

Az estét kis körmenet zárta: Kornél atya kivitte Jézust az udvaron felépített díszes trónusra, és mi mécseseinket helyeztük el előtte.

Utcai evangelizáció. Ez az az esemény, amiről nehéz beszélni, írni.

Gyere el, nézd meg, végy részt és meglátod, hogy az örömmel, az örömről ki lehet

énekelni az utcán, hogy mindenki hallja. Meg lehet szólítani egy arra járó, nem harapja le a fejedet. Meg lehet hívni, horgászni, - érdekesek voltak az arcok, amikor a kis papírkákat kicsavarták és elolvasták.

Most még a Bolyki koncertre való meghívás is tetézte a kommunikációs lehetőségeket. El is jöttek többen a megszólítottak közül, Gondolom, hogy nem bánták meg.

A záró nap szentmiséjére **Balás Béla** püspök atya jött el velünk ünnepelni. Egy részlet az ő homíliájából:

Olyan könnyű lelki embereknek, haladóknak, felnőtteknek, hívő családoknak elszállni idealizmus irányába, és magától értetődőnek venni, hogy ezek a kicsi gyerekek mind bele fognak nőni, ugyan azt fogják csinálni, amit az anyjuk, apjuk, ősük. Mármint a kereszténységet. Nem vagyok ebben olyan nagyon biztos. Irtózatos mélyek a sebek, a minket kísérő töröttség, az áteredő bűn, és semmiképpen nem örökölhető a kegyelem. Mi még úgy tanultuk teológián, hogy nem is tapasztalható.

Csak tisztelhető, könyöröghető, időnként fölfedezhető, és nagyon megköszönendő, de nem úgy tapasztalható, mint az oxigén, vagy a gravitáció, hogy a talpammal érintem a földet, olyan fogható az Isten és a Szentlélek, ahogy mi kezdjük elmaterializálni a dolgokat. Jóval nagyobb az áhítata, a fegyelme, istenféltelme a hiteles lelkeseknek. Szóval én egy kicsit kétlem azt, hogy olyan természetesen bele lehet ebbe nőni. Át kell menni valamiféle előéleten. Nem kell

úgy megvetni a teremtést, hiszen Isten egyik kezével teremtett, a másikkal folytatta.

Megváltott, megszentelt, és amit az egyik kezével csinált, azt nem teszi tönkre a másikkal, vagy nem fölösleges az egyik, a másikkal viszonyítva.

Mondom kicsit konkrétan, mert rövid a időnk: de jó volna, ha minden magyar lelkiségnek, vagy hozzánk átjövő, nálunk meghonosodó lélekjárásnak volna egy noviciátusa, egy cserkészete: jellem, pontosság, talpraesettség, kreativitás, összetartás, a kisgyerek sorból való tudatos kinövés, felnőtt erények begyakorlására. A sarkalatos erények – okosság, igazságosság, mértékletesség, lelki erősség, és az én hobbim: egy ötödik sarkalatos: a kritika, a válogatás művészete, magasabb, értékesebb szempont szerint. Ezeket be kell gyakorolni egyszer.

Szép hagyományává kezd válni ezeknek a találkozóknak, hogy az utolsó napon a szentmise keretében keresztelőkön vehetünk részt. Most is így történt. Vica és Miklós kislányát – **Emesét**, és Kata és Fábi **Borka** lányát keresztelte meg Kálmán atya.

Köszönjük a szervezőknek, és a lebonyolításban résztvevőknek ezt a nagyszerű lehetőséget az együttlétre. És ne hagyjuk a feledés homályába merülni az élményeket, a kapott ajándékokat.

Ne hagyjuk a magot az út szélén kiszáradni. Kaposváron vetés volt, most a növekedés – a látottak, hallottak megélése, másoknak átadása következik.

Idén nem volt musical. Helyette a Bolyki testvérek adtak műsort. Láttam már róluk egy-két TV-s összeállítást, de itt, most felülmúlták önmagukat, és minden tévés bemutatást. Kitűnő ötlet volt őket hívni. Még most is a fülemben cseng: Wohin gehst du kleine Hase? Ez a négy fiatalember bebizonyította, hogy a vidámság, a jó ízlés, és a művészi igényesség jól megférnek egymás mellett.

K.J.

„KAPOSVÁR!” egyik résztvevő testvérünk levele:

19-én reggel biciklivel indultam el nővéreméktől, hogy beérjek a 11-es kezdésre, de nem jutottam messzire, Kaposzardahely határából vissza kellett fordulnom addigra borig áztam. Így jártak többen a gyerekvigázók közül is, mire az állomástól a Táncsics gimnáziumig értek. Ez azonban nem szegte kedvüket, vidáman segítettek az előkészületekben.

Azt hiszem, az én lelkiállapotom is jól bizonyítja, milyen klassz segítőköt kaptam. Persze, idén is voltak hibák, főleg kommunikációs problémák, amikből igyekszem tanulni.

Csütörtökön, az esti program vége felé kitalálták, menjünk el együtt fagyizni. Fagyizás után leültünk a Székesegyház elé, este 11-kor elkezdünk énekelni. Még viccelődve meg is jegyezték: most kezdődik az utcai evangelizáció!

Utolsó este, a koncert után gyerekvigázós búcsú bulit tartottunk. A legtöbben azt mondták, visszajönnek jövőre is. Az egyik fiú szerint ez volt a legjobb dolog, ami ebben az évben történt vele. Sorban jöttek oda hozzám, megköszönni, hogy ott lehettek. Én köszönöm mindannyiuknak, és a Jóistennek, hogy küldött hozzánk illő segítőtársakat, hiszen nem jó az embernek egyedül!
szeretettel: T.Dani

Beszámolóm a 2005-ös kaposvári táborról

Azt mondhatom, nemigen tudtam, mire vállalkozom azzal, hogy gyerekvigázónak jelentkezem a 2005-ös kaposvári táborba. Félelmeim és bizonytalanságaim között az adta a biztatást, hogy tudtam, akik tavaly voltak, jól érezték magukat, és én sem egyedül megyek le. Így indultam el, utólag látom, nem kevés nyitottsággal a szívemben. Az első különleges élményem a legelső dicsőítéskor született. Az addigi tapasztalatom a dicsőítéssel kapcsolatban nem volt meghatározó, sőt.. Most az ragadott meg, hogy némelyek milyen könnyen át tudják magukat adni az imában. Mert ez látszott rajtuk és érezhető is volt. Nem tudom, ez segített-e engem a későbbiekben, vagy az, hogy itt, az elején érezve a kontrasztot köztük és köztem, egészen őszintén tudtam ott állni Előtte. Ezután a legtöbb dicsőítést

könnyednek, de egyben szívszorogatónak éltem meg. Úgy érzem átmozgatott belülről.

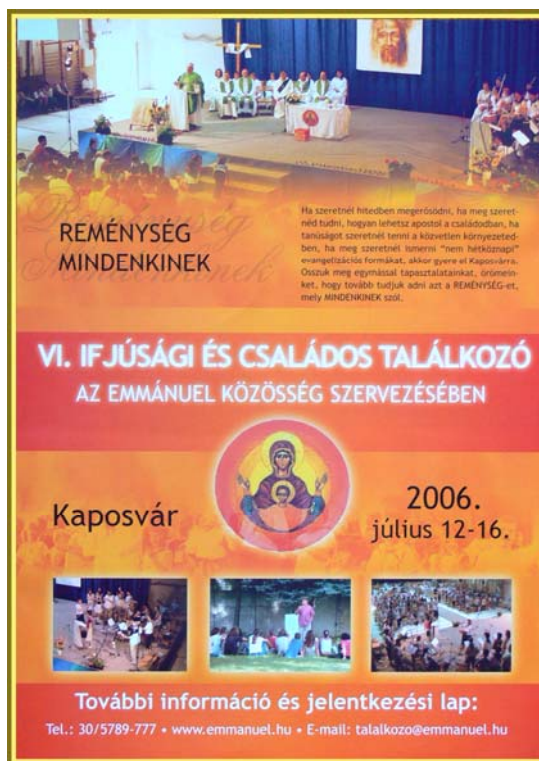
Érzéseim kavargása a kiengesztelődési estén tetőzött. Nehéz volt ott lennem és engedni, hogy történhessen bennem, „aminek kell”. Szó szerint egy belső küzdelemként éltem meg. De hogy ennek így kellett lenni, arról több megerősítést is kaptam. Így az utolsó másfél nap egy különleges töltsézt éreztem magamban, ami tábor befejeztével sem múlt el. Mostanra ugyan már sok minden próbálja elfedni, ezért kap nagyobb jelentőséget az, hogy időről időre visszatérjek Hozzá az imában.

A gyerekekkel való találkozás szintén sok meglepetést tartogatott. A legelső alkalommal a nyitottságuk volt, amit jó volt látni és könnyű volt élni vele. Később aztán egészen szélsőséges helyzetek is adódtak, amikor minden 'vezető' próbára tehetette találékonyságát. Azt mondhatom, hogy tanulságos volt szembesülni egymással, a gyerekekkel és önmagammal, ebben a nem mindennapi helyzetben. Most is azt érzem, amit a tábor végére sikerült megfogalmaznom, hogy munkával, pihenéssel, imával, játékkal, nehézségekkel, örömeikkel számomra minden a helyén volt ebben a hat napban.

(Daniella egyik segítője.)

/A szerkesztő megjegyzése: ez volt az első tábor, ahol minden eseményről profi videós készített felvételeket. Láttam az eredményt: kiváló minőségben!!!/

2006. Kaposvár

E találkozóra a szervezők új helyszínt találtak, távol a város zajától, a Klébsberg Kuno Középiskolai Kollégiumot.

Modern, tágas, tiszta, kényelmes. Minden tekintetben méltó nagynevű névadójához, a magyar kultúrpolitika sokáig agyonhallgatott zseniális óriásához.

Nagy tisztelettel adózunk emlékének.

Reménység mindenkiné

Ez a gondolat, ami sokakat megragad. Kinek ne lenne szüksége reménységre?

Ki nem keresi a módot, a lehetőséget, hogy megtapasztalja a reménységnek akár csak egy kis szikráját is? – Ezzel a vezérgondolattal hirdette meg az Emmánuel Közösség ez évi Ifjúsági és Család Találkozóját – immár a hatodikat.

A helyszín ismét Kaposvár, de már nem a városközpontban, hanem új helyen, a Klébsberg Középiskolai Kollégium modern és minden igényt kielégítő épülettömbjében. A szép számmal összegyűlt résztvevők szavá is tették, értékelték a kiváló elhelyezést, a nagyszerű helyszínt.

A nyitóest már sikert hozott. A lelkes dicsőítésen Balás Béla püspök atya is jelen volt, aztán köszöntések, bemutatkozások – ki honnan jött, és egy emlékezetesen naplórészlet a tavalyi találkozóról Gombos Pétertől. Kornél atya és csapata slide show-val örökítette meg, ki miként viseli a kendőjét. Zárásnak pedig: TÁNCHÁZ!

A programok a korábbi találkozókhoz hasonló felépítésben követték egymást.

Előadások:

Varga László atya ERŐSÖDJETEK MEG A HITBEN

Csányi házaspár, Márti és Béla NE FÉLJ, CSAK HIGGY!,

Marik Jóska INDULJ ÉS MENJ, HIRDESD SZAVAM címmel – témában tartottak előadást.

Jóska tanításából egy részlet:

Ha nem vettétek észre, akkor ügyesen csináltuk, de most kibújik a szög a zsákból. Ez az egész lelkigyakorlat arról szól, amit itt fölöttem láttok. Arról szól, hogy történni fog valami kb. egy év múlva Budapesten, amire nekünk már most kell készülni, és amikor elképzeltük ezt a lelkigyakorlatot, akkor arról beszéltünk, hogy kezdjük el a missziót. Kezdjük el a missziót először magunkon.

Varga Laci atya megtette velünk. Aztán folytassuk a családunkon. Erről is hallottunk. Aztán kicsit tágabb körbe léptünk, a kicsit tágabb környezetünk, a munkahelyünk, az ismeretségi körünk felé, és most azt mondom, hogy lépünk még kijebb.

Az előadásomnak a címe az ismertetőben az volt, hogy Indulj és menj, hirdesd szavam. Ez egy elég határozott felszólítás, és azt hiszem, hogy ez az egész lelkigyakorlat arról akar szólni, hogy ez a felszólítás nem csak nekem szól, nem csak a Kornél atyának szól, nem csak az Emmánuel Közösségnek szól, hanem minden egyes kereszténynek. Azoknak szól, akik itt vannak most, vagy akik otthon vannak a plébániájukon vagy az egyházközségükben, és ez a felkészülési év pedig arról szól, hogy rádöbbenünk az embereket arra, hogy mi az ő hivatásuk.

Akkor, amikor a Budapesti Városmissziót elkezdtük elképzelni, akkor először is ki akartuk találni a vezérgondolatot, és már az előző városmissziók szlogenjei és vezérgondolataiból az következett, hogy most a jövőről, a reményről kéne valamit kitalálni. Akkor elkezdtük keresni, hogy a Szentírásban hol találunk erre egy jó szöveget, és megtaláltuk a Jeremiás 29. fejezetének a 11.

versét. Most egy kicsit tágabb szövegkörnyezetben fogom nektek ezt az igét felolvasni, azt hiszem azért is, hogy megértsük, hogy tkp. hogy gondolkodik az Isten rólunk, és hogy gondolkodik az Ő népéről.

Közvetlen ez előtt a szöveg előtt kicsit meginti a prófétákat Izraelben, mert azt mondja: mert hazugságot prófétáltak nektek az én nevemben. (Jer 14,14 Nem küldtem őket, mondja az Úr, mert így szól az Úr: bizony, ha letelik Babilon hetven esztendeje, meglátogatlak titeket, és valóra váltom rajtatok azon ígémet, hogy visszahozlak titeket erre a helyre. Mert én ismerem a gondolatokat, melyeket gondolkolátok – mondja az Úr, - ékességre és nem veszedelemre vonatkozó gondolatokat, hogy jövőt és reményt adjak nektek. Hívjatok engem,

jöjjetek és imádkozzatok hozzám, akkor meghallgatlak titeket. Keressetek engem és megtaláltok, ha teljes szívetekkel fordultok hozzám. Engedem, hogy megtaláljatok, mondja az Úr, és jóra fordítom sorsotokat. Összegyűjtelek titeket minden nemzetből, és minden helyről, ahová elűztelek, mondja az Úr és visszahozlak arra a helyre, ahonnan fogságba vittelek benneteket.

Nem egyszerűen ígéret az Úr, amikor azt mondja, hogy reményt és időt ad nekünk. Elmondja hogy honnan jöttünk, és elmondja, hogy hová mehetünk, hová mehetünk, ha Őt hívjuk, ha Őt keressük, ha hozzá akarunk ragaszkodni, ha hozzá akarunk hűségesek lenni.

Azt hiszem, sok mindent kipróbáltunk már, hogy hogyan tudjuk az életünket jóra fordítani, hogyan tudjuk a körülményeinket megjavítani. Sok mindent kipróbáltunk már Isten nélkül, és elég sok mindenről kiderült, hogy kudarcra van ítélve. Akkor azt mondja nekünk az Úr, hogy én reményt és jövőt adok nektek, ha engem hívtok és hozzám fordultok. Azt szeretnénk, ha ez a jövő évi Városmisszió erről a történetről szólna. Arról szólna, hogy Budapest népe az Úrhoz fordult, Budapest népe egy szívvel kiált az Úrhoz, és egy szívvel mondja ki azt: igen Uram, Te vagy a mi reményünk, és Te vagy a mi jövőnk!

Valamennyi tanítás olyan érdekes és értékes volt, hogy jó lenne valamennyit teljes terjedelmében –a hangfelvételek alapján-, a találkozó élményeiről szóló beszámolókkal és a tapasztalatokkal együtt, leírva közreadni.

Fakultációk: A tíznél több fakultációs csoport jól tudott a kollégium nagy területén – egymás zavarása nélkül elhelyezkedni.

Számomra Ullrich Ágoston atya *A Nő, aki tudja mit akar* című fakultációja volt különösebben emlékezetes, ebből egy-két részlet.

Az első:

Szűz Máriának van egy prófétikus szerepe: Isten azt üzeni, hogy – térj meg, legyél buzgóbb az imádságban, hagyd el ezt a bűnödöt, békülj ki az ellenségeiddel, engesztelődjék ki, higgyél a Szent Fiamban – ezek a lényeges üzenetek. Imádkozzatok egymásért. Ez nem más, mint prófétai szó. Ezt csinálták az Ószövetségben is. Az ószövetségi prófétáknak is ez volt a szava: Isten azt üzeni, térj meg! Másik oldalról pedig, ha baj van, nagy a szomorúság és nagy a kétségbeesés, akkor, pedig az Istennek a vigasztalását hozzák a próféták.

Tulajdonképpen azt lehet mondani, hogy a prófétaság az egész Egyházban kétezer év óta állandóan jelen van. Mindig vannak, mint pl. egy Teréz anya, amikor átveszi a Nobel díjat, miről beszél? Az emberi nyomorúságról. Nyissák meg a pénztárcájukat, meg a szívüket és szüntessék meg a szegénységet ezen a világon.

Ez prófétai szó volt. Megtapsolták. Minden maradt úgy, ahogy régen volt. Ez a próféták sorsa, sajnos. A Szűzanyának is ez a feladata, prófétai, Isten küldi.

Akiben nyugtalanság, békétlenség van, valahogy nincs a helyén, de a szívét megérintik

ezek az üzenetek, meghallja ezeket, akkor ezek az üzenetek valóban elérték a céljukat.

Van egy fiatalember, az édesanyja nagyon kemény volt hozzá, igazából nem kapott soha szeretetet az édesanyjától. Mindig harcolt érte, és örökké konfliktusban maradt. Egyetlen gyerek, és mindig a maximum, a maximum, mindig csak a tudás, a tanulás és minden egyéb. Gyöngédség, simogatás soha, semmi. A medjugorjei üzenetekről beszélt és azt mondja, nem szeretem ezeket az üzeneteket, olyan parancsolgatók, olyan kemények. - Tényleg? Tudod te, hogy mit hallasz? Az Édesanyád szavát. Ha az Édesanyád nem ilyen volna, akkor azt meghallanád. Először is nem szólítana meg, úgy hogy KICSINYEIM, hanem fiam, vagy ide figyelj, vagy nem tudom micsoda. Az édesanyádnak a kemény hangját hallod. És akkor küldtem neki egy pár üzenetet, - ezek is kemények? – Nem, hát ezek azért mégse.

Azt kell mondanom, hogy lélektanilag, akinek a Szűzanyával problémája van, annak az édesanyjával volt problémája, és annak az Egyházzal is problémája van, mert az az Anyaszentegyház. Ha meg tud barátkozni, és el tudja fogadni a Szűzanyának a személyét, az egész lényének a szeretetreméltóságát, az ki fog tudni békülni az édesanyjával.

A második:

Szeplőtelen fogantatás. Erre azt szokták mondani, hogy szeplőtelenül, szűzen foganta Jézust. Ez nem az! A szeplőtelen fogantatás azt jelenti, hogy akkor, amikor ő megfogant az édesanyjában, ha azt Annának hívták, akkor Annában, ő az áteredő bűn nélkül született meg, és életében nem követett el személyes

bűnt. Na most erre azt mondják, hogy ez nincs benne a Szentírásban. De benne van! Mit mond az angyal? Üdvözlégy, kegyelemmel teljes. Kegyelemmel teljes az, akiben nincs bűn. Sehol máshol ezt a kifejezést a Szentírásban nem olvassuk, csak Szűz Máriával kapcsolatosan. Szent Józsefről azt mondja, hogy igaz ember. Vagy üdvözlégy Isten embere, mondja valamelyik prófétának, vagy bírának az angyal, aki megjelenik neki. De azt, hogy kegyelemmel teljes, ezt egyes egyedül Szűz Máriának mondja, és ez azt jelenti, hogy az egész személye el volt telve Isten kegyelmével. Márpedig, ha abban bűn van, akkor ez nem igaz. Innen fejtette ki a teológia azt, hogy Szűz Mária az áteredő bűn, és személyes bűnök nélkül élte le az életét.

A harmadik:

Mit tudnék még itt mondani, mert ez egy ilyen apologetikus, hitvédő, Szűz Mária védő dolog. Még egyet hadd mondjak.

Nem szeretem, ha azt mondják, hogy Mária. Nem szeretem!

A keresztény ősi hagyomány: a Szűz.

Mert az a legjellemzőbb rá, hogy szűzen szülte a gyermekét. Biztos ismerjük az ikonokon három csillaga van a Szűzanyának a keleti képeken. A három csillag a szüzességének a jelképe. Szűz a szülése előtt, a szülése alatt, és a szülése után. Nincsen több gyermeke, szűz maradt. Ugye ezt mondják a protestánsok, hogy ott van a Szentírásban, hogy Jézusnak a testvérei, amikor Názáretben van –Máté evangéliumban felsorolnak négyet – hogy József, Simon, nem emlékszem pontosan a nevekre, hogy azok itt élnek közöttünk. Ha ez az Egyházban akadályozta volna, hogy Szűz

Máriát örök szűznek nevezzék, keleten és nyugaton, akkor ezt biztos, hogy nem engedték volna bele a Szentírásba. Már pedig benne van, és ez azt jelenti, hogy Örök szűz.

Szabadidős gyerekprogramok,

mint például **Nemes Laci** Hangoló Gyermekszínház előadása, vagy **Fésűs Éva** beszélgetése a gyerekekkel és mesemondása, a

Rippl-Rónai múzeum meglátogatása, vagy a buszos kirándulás a Szennai Falumúzeumba, mind emlékezetes volt.

Az utolsó napon, Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén **Balás Béla püspök** atya mutatta be a szentmisét. Érdemes végigolvasni, végiggondolni a beszédét:

Érted?

Mit tett értünk?

Ebből a pár sorból szerintem nem is lehet nagyon kiolvasni, de, hogyha odafigyelek, hogy Márk evangélium 6. 7 – onnan kezdjük olvasni..... Na most, ha megnézem, hogy mi van a hetes előtt, uujjjjjjuuuuj.

Az Ausztrál filmrendezőről, a Gibsonról világszerte fél éveig beszéltek, a pénzéről is, arról is, hogy ez az ember nem normális, valami szekta tagja lehet, hogy ez horrort csinált a keresztútból, és a nagypéntekből hollywoodi módra. Még biblikus szakemberek is csóválták a fejüket, hogy ez igaz, valószínűleg így történt az ostromzás, na de ilyen filmre vinni, ilyen naturalisztikusan.

Na most légy erős. Énszerintem szegényes volt a fantáziája ennek az ausztrálnak. A valóság hujuuuuuj de mennyivel másabb. Csak talán nem ott keresném nagypénteknél, nem a fizikai kínban. Egészségügyiek, orvosok valamit bólogatnak hozzá, hogy állítólag, ha levágja a vasúti balesetnél a lábát az illetőnek a kerék, tulajdonképpen nem is fáj, van úgy, hogy nevetgél, még a mentőkkel eldiskurál. Nem ordít, mert abban a pillanatban a szervezet endorfint termel, valami olyan ellenanyagot,

ami fájdalomcsillapító. Az agy azonnal működik, a szervezet védi önmagát. Később aztán látja a csillagokat, de az más.

Én nem a nagypéteknek a testi horrorját nézem elborzadva, hanem a názareti jelenetet, amit a Márk evangélium előző, most nem olvasott soraiban találunk. Hazamegy, tele emlékekkel, tele mosollyal, tele tervvel, vággyal, hogy mit fogok én nektek mondani, adni, szegény hazám földhözragadt kis falusiak, de jókat fogunk éjszakába nyúlva beszélgetni, allelujázni, és köll a kutyának. Nem törődnek velem! Nem próféta a saját hazájában. Na, most lehetne csinálni megsértődve egy mennybemenetelt, egy áldozócsüörtököt. Jó hagyom az egészséget,

lerázom lábamról a föld porát, találok én még a teremtésben valószínűleg élőlényt, vagy ha nem, akkor indítunk, egy új evolúciót, annak új csúcsával, egy újfajta homo sapienssel, aki majd befogad.

Nem ezt csinálja!

Szerintem iszonyúan fáj, ismétlem, a filmrendezőnek erre nincs fantáziája. A kétezer év alatt a Katolikus Egyház produkált öt darab titkot a fájdalmas rózsafüzérbe, de ez nincs benne. Ezt valahogy nem vették észre. Hogy, hogy tud fájni, amikor a párom nem fogja föl, amikor a gyerekeknek nem tudom átadni, amikor a munkahely meg se rezzen, amikor a Magyarország fordítva szavaz, és hátrafelé menetel, amikor a papok kiforgatják azt, hogy mi mit akarunk, hogy a püspök nem érti, meg Rómának kell magyarázni valamit. Jujj, de tud fájni az ilyesmi.

Ebből a háttérből kérdezem újból, hogy érted ennek a súlyát, amit olvastunk, gyönyörködsz benne? Hogy ezek után nem ment el a kedve, hanem pont fordítva, mint a régi hadseregben mondják a huszároknál, hogy ha az a paripa meghallotta az ismert trombitajelzést, hát szinte beleremegett összes porcikája, mert akkor rohanunk, mert akkor indulunk. A ló még jobban tudta, mint a huszár. Valami ilyesmi az evangélium, szinte trombitaszó. Utolsó ítéleti főlrázó szignál, hogy induljatok kettesével, nehogy még egyszer ez a botrány bekövetkezzen. Előkészített terepre érkezzen majd később az, aki fölkent, küldött apostol, mert ez most még valami próbaút, próbatanítás, még nullszéria. Ez akkora hír, hogy az Isten a mi minden butaságunk, mocskunk, korlátunk ellenére, szóba áll, szeret, újból és újból megbocsát.

Az irgalom akkora hír, hogy ezt kettesével kell hirdetni. Nem a módszert másolnám le, az olyan kisgyerekes, hadd ne mondjam, hogy melyik közösségünk gyakorolja ezt, hogy jelenleg is kettesével csönget lépcsőházzól lépcsőházra, és hirdeti az Igét, és a lakók vagy megmosolyogják, vagy szó nélkül kirúgják őket, csendes bolondokat. Nem a módszert kell másolni, hanem ezt a határtalan ritmust átvenni, ezt a szívet, hogy van hazám igenis, és nem mondok le róla, és nem átkozom el ezt a bolygót. Nem disszidálok róla kegyelmi élet címen, megtérés címen, nem hagyom ott a munkahelyem és a barátomat, és az előző közösségemet.

Nem vagyok hajlandó sehonnán leszakadni. Ez volna az életidegen és Krisztus idegen szektás magatartás. Nem! Hívő vagyok, katolikus vagyok, és minél inkább megyek bele ebbe a misztériumba, annál inkább rokonom mindenki. Gyönyörű, aki ismer, bólint majd rá, aki nem, az lapozzon bele Sík Sándornak **Bocsásd meg nekem** című verse, hogy bocsásd meg Uram, hogy jobban szerettem nálad a meggyet, a mézet, a hársfavirágot, és akkor sorolja, sorolja még a gyönyörűséget, a világban, a tudományban, a parasztdalnak a furulya szavában, a világ bölcsességében, de behunyhattam a szememet előlük, amikor belőlük Te néztél énrám?

Minél misztikusabb valaki, annál barátságosabb. Annál inkább kultúremler, annál inkább büszkesége hazájának, szerzetesrendjének vagy lelkiségének. Nem szakít, gondolok a francia jezsuitára Teilhard de Chardin-re, aki aztán igazán messze járt a spanyol misztikusoktól a mongol sivatagban,

és a primitív homoktengerben, ahol mások esetleg katonai felvonulási terepet sejtenek, esetleg olajat a föld alatt, ő oltárt lát a sivatagban, és egy világmisét ír le – **Mise a világ felett** című gyönyörű írására gondolok.

És Charles de Foucauld nem ugyan ez volt? És mennyi, de mennyi régi és mostani nagy közülünk...

Illeszkedjünk ebbe bele, a barátságos kereszténységbe, hogy valami gyönyörűség lett ránk bízva, és nem kell nekünk dupla fölszerelés, tartalék. Tulajdonképpen ezt mondja Jézus a Márk evangéliumban és a párhuzamos helyeken, hogy nem vadakhoz

mész, hát ez nem egy túlélő expedíció kereszténynek lenni. Isten teremtése ő is csak még szunyókál, még nem vette észre, hogy milyen jó dolga van. Mint egy félálomban lévőnek picit megveregetem a vállát, vagy megsimogatom a fejét, hogy ébredj, hát csodálatos dolog amiben részesülünk mi mindannyian. Ez a misszionárius, aki odakacsint a másikra. Megtanítja őt nevetni,

mosolyogni, élni, még jobban, mint ahogy eddig csinálta, vagy ha eddig rosszul csinálta, akkor szelíden hívogatom egy jobbra, amit én magam bemutatok magamon.

Telefonba üvöltött velem a budapesti riporter, amikor egyenes adást provokált ki, hogy én Kaposvárról beszéljek a budapesti rétegrádióban az egyháznak a kampány és választás alatti viselkedéséről. Mondom, nagyon szívesen. Nahát negyedórát bírták, utána szétkapcsolták a vonalat, hogy köszönjük, lejárt az időnk. Ott mondtam, hogy: uram, jól gondolja meg, hogy mi forog kockán? Hát alig van már fiatal. Valóban becsukják az iskolákat, mert nincs tanuló. És valóban zuhanunk lefelé, mert nincs dolgozó. Nincs Magyarország már. Gondolják meg, hogy akkor a maradékkal mit csinálnak? Azt is személyes sértésnek vette, hogy én mi jupon stigmatizálom őt, mi jupon mondom azt, hogy az ő házassága nem jó házasság? Mi jupon mondom fél Magyarországról, hogy erkölcstelen. Mondom: uram, nem ezt mondtam, hanem azt mondtam, hogy én elfogult vagyok, vagy más szóval foglalt vagyok. Akkora információ birtokában vagyok, hogy én segíteni tudok önnek is és fél Magyarországnak.

Evvel az öntudattal, örömmel menjünk. Van nekünk bőségesen mondanivalónk, rengeteg kincsünk, kipróbált és győztes márkák, isteni garanciával. És ahogy Jézus Krisztus nem rázta le a lábáról a föld porát, ezt az Ő szelíd vigaszát, tanácsát nem kötelező elfogadni, hogy lépten-nyomon hátat fordítsunk és jelenetet csinálunk, hogy jó,

tovább akkor nem tárgyalok. Igenis tárgyaljunk tovább, mert lehet, hogy tegnap rossz napja volt, és ma elment a front és kicsit könnyebb lesz.

Vegyük át ezt az örömet. Ahogy az elején is mondtam, olyan egyszerű szerintem.

Hóvirágok tüntetnek az erdő szélén, cinkék támadják a telet, füvek rohamozzák a világot, és győznek a keresztények!

Amen.

A püspök atya beszéde után keresztelő volt. Szép hagyomány, hogy minden családossal találkozó zárómiséjén egy kis testvérünkkel gazdagabb lesz az Egyház. Most Tóth Ágostont tartotta keresztanyja Fanyi, a keresztvíz alá. Kornél atya keresztelte a gyermeket.

Ennek a találkozónak a programja talán kissé lazább volt, ezért több lehetőségünk adódott kötetlen, sokszor nagyon bensőséges beszélgetésekre.

(KJ)

Beszámolók Treer Mária gyűjtéséből

A három éves gyerek, mint Isten prófétája

Szomorú szívvel érkezett egy asszony. Elvetettként szinte zavarta, hogy mindenki oly jókedvűen vesz részt az eseményekben. Úgy érezte, hogy őt nem szereti senki, elhagyott, csalódott. Idejövetele előtt az önpusztítás gondolata is megfordult a fejében. De kapaszkodott, hittel próbált kapaszkodni Jézusba, akit ismert, szeretett. Gyakran ment a kápolnába, könyörgött, hogy érezhesse, van azért valaki, aki őt is elfogadja nyomorúságaival együtt. Jézus szerető jelenlétét különös módon tapasztalta meg. Ahogy felért vagy felment a szobájába, s a hosszú folyosón megállt előtte egy kisgyermek, felnézett rá, a következőt mondta: „Néni, én téged szeretlek!”- és szaladt tovább. Ez az asszony úgy érezte, hogy benne most Jézus személyesen neki üzent, s öröm költözött szívébe.

Kiengesztelődni sohasem késő

Ezt a történetet egy résztvevő mondta el nekem.

A pedagógus idősök otthonába jártam hetente egyszer diétás tanácsadást tartani.

Az idős betegekkel életmódváltásról, bizonyos szokások megváltoztatásáról beszéltem. Természetesen figyelembe vettem, hogy az illető ateista, vagy vallásos.

Egy alkalommal megkeresett egy már 10-15 éve ott élő tanár azzal a kéréssel, hogy segítsék neki meghalni. Ő már „sem élni, de meghalni” sem tud.

Teljesen megdöbbentem a kéréstől, de abban a pillanatban gondolkodás nélkül adtam a választ:

- Ha van haragosod, bocsáss meg neki!

- Ha rád haragszanak, kérj tőle bocsánatot!

Egy hét múlva, amikor újra mentem és kerestem őt, azt a választ kaptam, hogy amikor az elmúlt héten itt jártam nála, másnap reggelre meghalt, örökre elaludt.

Horváth Ferencné, Erzsi

Nagy változás történt azóta

Az elmúlt évi Emmánuel találkozón a kisebbik fiammal vettem részt, akinek ez nem volt önkéntes döntése.

A dicsőítésen passzívan állt mellettem, úgy, mint aki azt mondja: minék vagyok én itt, úgysem fogom felemelni a kezem.

Meglátta ezt a passzivitást a diakónus Ferenc atya, aki magával hívta egy beszélgetésre. Utána mintha kicserélték volna: tapsolt és halkán mintha énekelt volna is, nagyon meghatódtam rajta.

Nagy változás történt azóta az életében: Antiochiás csoport tag lett. Megtanult 4 hónap alatt gitározni. Most éppen Medjugorjéból fog megérkezni a fiatalok csoportjának kirándulásáról. Gitáros misén és egy hetes lelkigyakorlaton vállalt gitározást önkéntesen. Bohárné Marika

Leglátogatottabb fakultáció: az uszoda

Délután 2-4-ig megtelt a medence gyermeküket úszató apukákkal, méltóságteljesen a métereket úszva megtevő komoly felnőttekkel. Az életkor 0-80 év. Itt a gyerekek nem kis örömeikre, beugráháltak a vízbe. Ettől senkinek nem lett baja, mert azokra is figyeltek, akik nem túlságosan élvezték csobbanó jelenlétüket.

Ha azt gondold, hogy a Szentlélek is pihent, akkor tévedsz. Láttam egy nagypapa korú férfit, aki - miközben nem rég úszni tanult unokáját szemmel tartotta, - kezében azt a gyónási előkészületi füzetet forgatta, amit a kiengesztelődési délutánt megelőzően osztogattunk.

„A Lélek ott fű, ahol akar!”

Beszámoló Lehocki Zsuzsától:

Tegnap esti házicsoportunkon sikerült összeszedni pár gyöngyszemet, ezeket most közkinccsé teszem. Előre engedem azokat, akik még nem a Közösségünk tagjai, de egy ideje már részt vesznek ima alkalmainkon és most voltak velünk először Kaposvárott.

Bauerfeind család:

Zita: Ámulatba ejtette a többgyermekes családok nyugalma és külön figyelte is ezeket a családokat a találkozó végéig. Meglepte, hogy nem látta őket kiborulni.

Nem saját erejükből tudják ezt véghezvinni biztos! A tanítások nagyon tetszettek neki, meghallgatná még párszor őket! A műhelymunkákon is sokat kapott. Nevelési témákban vett részt gyakorló pedagógusként és két kisgyermek anyukájaként is ez vonzotta. Eljutott gyerekmisére - először zúgolódott, majd a bábozás feldobta és nagyon tetszett neki az egész mise! Megjegyezte, hogy igaz csak két papja van a közösségnek, de kitesznek 10-et az aktivitásukkal.

Csaba: Egy kicsit izgult az úttól, gyerekekkel először utaztak ilyen hosszú úton busszal, de nagyon ügyesek voltak a gyerekeik. A kezdeti problémák után nagyon tetszett neki a szervezés és úgy az egész minden. A napi

beosztás is jó volt számára. Új volt az is, hogy a két gyermekük mellett kilencven százalékban majdnem mindenki részt tudott venni! Marik Jóska műhelymunkája megfogta. Megdöbbenette, hogy a megtérést mennyire a barátok segítik elő és nem a szervezett találkozók, vagy a média. Kornél atya egyszer ezt mondta neki, kérje Jézust, hogy minél jobban egyesüljön Vele a szentségimádás alatt. Úgy érezte, összetörték, és porrá zúzták, hogy új embert tudjon az Úr alkotni. Varga Laci atyában megfogta, hogy átimádkozza az előadásait.

Tesity Boros Edit: nagy áldás volt számára, hogy az egész családja együtt tudott eljutni erre a találkozóra. Bár férje helyettesítése az utolsó pillanatig bizonytalan volt, de már ott megtapasztalták a gondviselést, azáltal, hogy mégis sikerült elintézni. A férje eleinte túl katonásnak találta a nap menetelét, pl. időben odaérni, de az idő múlásával és férje szívének "puhulásával" egyenes arányban már ő volt az, aki a gyerekeket meg Editet is figyelmeztette, hogy indulás, ne késünk el.

Edit nem akart a férjével kapcsolatban erőltetni semmit, és Isten nagy kegyelemmel ajándékozta meg, mert férje életgyónást végzett önként és hosszú idő után a vasárnapi misén megáldozott. Edit sokaktól sokat kapott a beszélgetések során, de kiderült ő is tudott más családoknak adni magából. Ő is sokszor megdöbben a nagycsaládosok szeretetén, egyszerűségén. A műhelymunkákon megdöbben azon, hogy a homeopátiás szerek és a természetgyógyászati dolog nem kedves az Úr előtt.

Lengyel Timi: Gyerekprogramon szolgált a 0-3 éves korosztállyal. Sikerült több emmánueles testvérrel beszélnie. A szolgálatok mellett is sokat kapott az Úrtól lelkileg. Minden nap eljutott szentségimádásra. Varga Laci atyával volt egy nagyon jó lelki beszélgetése.

Lengyel Móni: Nagyon várta már Kaposvárt, de megijedt az elején egy kicsit, amikor megtudta, hogy nem a 7-11 évesekkel lesz, mint eddig, hanem a 0-3 éveseknél kell segítenie. Tapasztalatlanak érezte magát ehhez a korosztályhoz, de nagyon jó lett a végére.

Volt egy gyerek, aki csak nála akart lenyugodni. Ez sokat jelentett számára.

Minden nap legalább egy órát ott volt az Úr előtt Szentségimádásban.

Kiengesztelődési este imát kért és a kapott igé pont választ adott a benne levő dolgokra. A gyerekvigyázó csapatukkal jól összejött.

Szabó Andrea: Kaposvár előtt derült ki számára, hogy az egyik iskola tovább nem fogja alkalmazni, mint kémia tanárnőt. Idegesen, feszülten indult neki az útnak.

Rövidebb időket sikerült tölteni szentségimádáson. Amikor pénteken a vajdaságiak vezették a dicsőítést nem nagy ihlete volt felmenni sem a színpadra, de mégis megtette, majd még "mikrofonba" is "kellott" imádkoznia, de túlélte. A kiengesztelődési estén gyónt és utána szeretett volna egyedül lenni, ami kisebb akadályok után sikerült is. Azóta is hordozza a szívén az ígéket, amelyeket kapott a közbenjárás alatt és egyik prófécia is úgy érezte neki szólt. Több órán keresztül beszélgetett azzal a testvérrel, akin keresztül az Úr üzent, hogy tisztábban lássa, és jobban megértse az üzenetet. Hazafelé az úton párszor kiborult, de nagyon megörvendeztette pl. az, hogy Csaba és Zita kislánya sokszor nála kötött ki, ami számára azért volt jó érzés, mert általában a kicsi gyerekek nem "zsongják" körül.

Azt hogy mi mit éltünk meg, mint Lehocki család majd egy másik alkalommal.

Jó volt Veletek lenni!

Üdv.

Zsuzsi és a fiúk

Szervezés, vagy Kegyelem?

Mária vagy Márta?

Sajnos az idei találkozón csak nagyon rövid időre tudtam eljönni. Két dolgot azonban így is meg kellett állapítanom: itt működik a Kegyelem és, hogy jó a szervezés. A Kegyelmet megtapasztaltam, a szervezésre tett megjegyzésem pedig más dologból adódik: művelődésszervező szakon diplomáztam ide- s tova két éve. S bár ezt a hivatásomat nem gyakoroltam, attól még a vér nem válik vízzé. („Az utóbbi időben csak sablonszövegekben beszéltem, de mostantól „mintha kicseréltek volna” (ez egy önkritika volt a fogalmazásomra nézve) (lásd: „a vér nem válik...” kezdetű hasonlat) (most mondják a hátam mögött, hogy ez nem is hasonlat volt, hanem metafora... Tessék, még a műfajokat se tudom).

Szóval, ha belépek egy éppen folyó rendezvényre szinte akaratlanul is körbenézek, megfigyelem a technikai háttér megteremtése és a lebonyolítás során alkalmazott megoldásokat, ötleteket. Ezeket megkritizálom, vagy éppen olyan dolgokat

tanulok belőle, amelyeket későbbi munkáim során alkalmazni tudok. Félreértés ne essék, nem akarom kielemezni a találkozót szervezési szempontból, ugyanis ez nem az én tisztem, ráadásul annyira nem is értek hozzá, hogy a teljesség igényével ezt megtegyem és egyébként is, ez más fórumra tartozik. Ám azt mégis szóvá kell tegyem, - ha már a fórumoknál tartunk, hogy szakmai szempontból is megért volna annyit, hogy egy ilyen megvilágításban is helyet kapjon a találkozó mondjuk a Magyar Művelődés című tematikus folyóiratban.

Összefoglalva mondhatom, hogy művelődés-szervezőként is élmény volt. Ám nem ez a most következő rövid tanúságtétel lényege. Az „alcímadó” két bibliai személy: Mária és Márta történetében Márta sűrűforog, kiszolgálja az Urat, miközben Mária Jézus lábához telepedik és hallgatja, amit tanít. Részben az előbbi történet kapcsán vetődött fel bennem a kérdés: Mi a fontosabb? A szervezés vagy az ima és az Isten ajándékai? Rá kellett jönnöm, hogy a kérdés feltétele is olyan badarság, mintha azt kérdezném, hogy: Mi a fontosabb? Az üveg, vagy a bor? A jó válasz szerintem az, hogy a bor a lényeg, de az üveg adja a formát és nélküle a bor szétfolyna és használhatatlanná válna.

Nem mondom, hogy az Úr kegyelme a találkozó nélkül nem működhetett volna. A „Szél ott fúj, ahol akar”, Isten ott ajándékozik, ahol akar. Azonban az, hogy egy helyen, ennyi ember összejöhetett, és az, hogy volt, aki a testvérektől kért közbenjáró imában, más a tanításokban, fórumokon, megint más a szentségimádás folytán kaphatott kegyelmet, nem jöhetett volna létre, ha valakik mindezt

meg nem szervezik. Vagyis az Ő nagyon kemény munkájuk révén létrejött az a keret, illetve forma (a boros hasonlatnál maradva: „üveg”) amelyet aztán az Úr megtölthetett tartalommal, magával a lényeggel, vagyis az ajándékaival (a borral). Mi ebben a tanúságtétel? Az most jön: olyan jó volt látni és átélni, hogy a szervezők által létrehozott keretben illetve formában (a találkozó) milyen gyönyörűen ajándékozott meg minket (engem is) a Jóisten. Ez így igazán itt megvalósult és talán máshol így nem tudott volna. Ezt köszönöm meg az Istennek, s a szervezőknek is.

Végezetül egy kérdés: ha mi emberek megteremtjük a formát, azt vajon mindig megtölti az Úr? Nem tudom. Egy dologban erősen hiszek: most így történt. Ám ha már az ima fontossága is szóba került: azt gondolom, hogy mindezt igen sok a találkozót megelőző, és háttéríma segítette elő.
Brolly Péter - Kaposvár

2007. Kaposvár 2008. Kaposvár

Ebben az évben a **budapesti Városmisszió** volt a tábor, de ne gondolja senki, hogy kibírtuk Kaposvár nélkül.

Reményt és jövőt adok nektek előkészületi napokat tartottunk a budapesti Városmisszióra.

A MÁV kollégiumban gyűltünk össze, most ez esetben „zártkörű” programra: a közösséghez tartozók és az Emmánuel városmissziós részvételének segítségével jelentkezett testvérek. A programnak több része volt: Varga László atya lelkigyakorlata a Szent Imre templomban, a Váci utcai misszió előkészítése, ének-zene tanulás, és gyakorlás, animátorképzés, a Váci utcai dekoráció megszervezése, Nyíry Gábor és Rita előadása a misszió során felmerülő „rázós kérdések”-ről, tánctanulás az udvaron, Jób nagyszerű liturgia-elméleti tanítása, és Kálmán atya beszámolója a riskatáborról.

Városmissziós zenei részvételünk főpróbájának lehetett tekinteni a Szent Imre templomban az esti mise énekes és zenei szolgálatát. K.J.

Isten országa közöttetek van.

Ákos írta még 2008 februárban:

Gondolatok a nyári táborról

- 2001. Piliscsaba. Így kezdődött. Itt vettem részt először a Közösség nyári nyitott táborában. Ekkor Ábel még pocaklakó volt, s a Siemens-ből éltem. Kiemelkedő élményem, hogy itt ismerkedtem meg Kertész Ferivel. A 2002-es évet kihagytuk, majd 2003-ban mint a tini program felelősei bukkantunk fel. Remek programot jelentettek számunkra a fiatalok. Bár nehezen indult, lassan oldódtak fel, a tábor végén már a szabadidőket is együtt töltöttük. Követelték a játékokat. Éveket fiatalodtam közöttük. (Ezt később, mint főszervező, visszaöregedtem, sőt lassan meg is haladom a koromat.)
- És jött a „végzet” Szentkereszty Laci személyében. Az ő felkérésének eredményeképpen 2004-ben már az én vállamat nyomta a főszervezői feladat. Főnök lettem. Hurrá!? Vagy inkább mégsem???

- Minden egyes tábort úgy fejeztem be, hogy itthon Rékának hosszasan fejtegettem miért és hogyan nem vállalom a következő évet. S tessék, 2008-at írunk, szervezem a tábort, s tudom, hogy 2008. július 12-én délutántól szegény párom egy héten keresztül hallgatni fogja dűnnyögésemet. (Mintha nem morognék amúgy is eleget.) Ki fogom fejteni, s logikusan levezetem, milyen hiányosságokat tapasztaltam, hol ütköztem falakba, mit kellett volna máshogy csinálni. Majd indul a 2009-es tábor szervezése. Velem vagy nélkülem, nem tudom. (Ha teljes indukciós bizonyításban gondolkodom, akkor velem.)
- Egyszer egy kedves ismerősöm azt mondta, hogy ő minden vasárnapi miséről hazavisz egy gondolatot, függetlenül attól, ki tartotta és hol volt a mise. Úgy gondolom, a kaposvári tábor is egy kicsit hasonló: sok mindenben a „megszokott” és mindig akad valami újdonság. (Az idén például az étkeztetés lesz új.) Ugyanazt csinálom, mégis más.
- Hol tartunk? Az elején. A szórólapok készülnek / elkészültek (A megfelelő rész aláhúzendő!) Jön az emberek személyes meghívása, melyben nagy szerep jut Mindnyájatoknak. Nincs hatékonyabb módszer arra, hogy az

idén is megtöltsük a Klebelsberg Kollégium szobáit, mint a megszólítás, személyes tanúságtétel. (Azért készül plakát is.)

- Szükség van Rátok! Mindenkire. Mindenkinek lesz feladata. Nincs fontos vagy kevésbé fontos feladat. Lehet, hogy én képes vagyok viszonylag egyszerűen átlátni bonyolultabb feladatokat is, de nem tudok megszólítani embereket; rengeteget tudok beszélni, de nem tudok beszédesen hallgatni. Melyik a fontosabb? Egyik a másik nélkül nem teljes. Néha egy mosolyra nagyobb szükség van, s többet jelent valaki számára, mint a legbombasztikusabb előadás.
- Nem vagyok egy könnyű eset. (Erről Réka lassan könyvet írhat :-). Kemény a fejem, szögletes vagyok, s konokságért sem kell a szomszédba mennem. Ez néha előny, néha hátrány. Nagyon nehezen kérek, s nem egyszer inkább megcsinálom magam, minthogy kétszer jöjjelek elő ugyanazzal a problémával. Biztosan fel fogok tenni a listára feladatokat, melyekhez segítséget kérek. Másodszor még esetleg megismétlem, de többször nem. Talán rossz tulajdonságom, hogy nem megyek az emberek után a feladatokkal. Ezért nagy segítség

számomra, ha a feldobott labdát leütitek. Köszönöm.

- Lassan kezdjük az igazi hajrát. Össze fognak csapni a hullámok a fejünk felett. De együtt nem tud elsodorni.
- Végül egy vicc. (Aki esetleg hallotta, az keressen meg a legközelebbi Emma-napon, s mesélek neki olyat, amit nem ismer.) Kató néni elgaloppozik az orvoshoz a leleteiért. Az orvos igen komoly ábrázattal fogadja, és csak hosszas unszólásra hajlandó elmondani az eredményt:

„Hát, Kató néni sok jót nem mondhatok. A lába trombózisos. A cukra olyan magas, hogy cukrászdát nyithatna. A veséjében akkora kő van, hogy kőbányát lehetne rá telepíteni. S emellett a szíve! Az EKG görbe papírját össze kellett gyűrnöm, hogy legyen benne görbület.

Kató néni a hír hallatára felkiált:

”Doktor úr! Mondjon valami biztatót!”

”Hajrá Kató néni!”

- **HAJRÁ EMMA TÁBOR!!!**

Ennyi volt az előzetes!

HETEDIK TALÁLKOZÓ – KAPOSVÁR 2008.

„ISTEN ORSZÁGA KÖZÖTTETEK VAN.”
(LK 17,21B)

VII. IFJÚSÁGI ÉS CSALÁDOS TALÁLKOZÓ

AZ EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG SZERVEZÉSÉBEN

KAPOSVÁR
2008. JÚLIUS 9-13.

TE IS RÉSZTVEVŐJE ÉS ÉPÍTŐJE VAGY ISTEN ORSZÁGNAK.

- HA MEG SZERETNÉD TAPASZTANI, AMIT JÉZUS IGÉRE.
- HA SZERETNÉD PASSZÍV SZÉMLÉLŐDŰ, AKTÍV ÉPÍTŐJE LENNI.
- HA TÁRSASÁG SZERETNÉL, HISZEN ÉDESEBB A MUNKA KÖZÖSSÉGBEN.
- HA MINDEZT NEM HÍSZED, DE KÍVÁNCSI ÉS NYITOTT VAGY.

AKKOR SZERETTEL VÁRUNK ÖT KALANDOS NAPRA, AHOL A TARTALMAS PROGRAMOK
MELETT LEHETŐSÉGED VAN PIHENÉSRE, SZÓRÁKOZÁSRA IS.

Információ, jelentkezési lap:
30/5789-777
talalkozas@emmuel.hu
www.emmanuel.hu

Újra Kaposvár. Valahogy ez a szó kezd már egy fogalomvá válni a Közösségben. Ebben a városban, ahol annyi ajándékot kaptam/kaptunk, újra összegyűlik a zsidóság sokaság az Ifjúsági és Családos Találkozó – immár hetedik alkalmával.

Ismét a modern, és minden kívánalomnak megfelelő **Klebelsberg Középiskolai Kollégium** adott otthont a Találkozónak, Kaposvár szélén, távol a város zajától. A szépen gondozott kertben a zölddel

körbe ültetett Nagy Magyarország közepén Csikós Nagy Márton tölgyfából faragott haranglábja fogad. A harangláb tövében a Szűzanya a kis Jézussal, mellettük Szent István kardja és a Szent Korona.

Az előkészületek, most is több mint fél évvel korábban kezdődtek – a legkülönbözőbb előszervezések, aztán az idő múlásával már olyan kulcsfontosságú kérdések is felmerültek, mint a színpad megrendelése, a „kajajegyek” nyomtatása, a kítűző madzagok színe, és még folytathatnám – úgy, ahogy előző években is volt.

Megpróbáltam az emlékeimet – a teljesség igénye nélkül – összeszedni.

2008. július 9. Szerdán délután kezdtek jönni – egyre nagyobb számban a résztvevők. Köszönhetően Edit rendkívül alapos, minden részletre kiterjedő előkészítésének, senkinek nem kellett várakozni, percek alatt mindenki megkapta kítűzőjét, szobaszámát, „kajajegyét”. Hogy ez mit jelent, azt jól jelzik az alábbi adatok.

A találkozón 404 regisztrált résztvevő vett részt 185 gyerekkel, ebből 80 közösségi tag, 130 „közösségi gyerekkel-unokával”, rajtuk kívül 49 napijegyest résztvevő volt, felnőtt-gyerekek együtt számolva.

A nyitóestet Ákos vezette, köszöntötte a résztvevőket és elsőként **Balás Béla** püspök atyát kérte fel szólásra:

„Amikor Pál Efezusba érkezik, rajongók körülötte, ahogy illik, megkérdezi,

hogyan kaptátok-e a Szentlelket? Magyarul így mondanám, hogy pöknö-nyelni nem tudnak, fogalmuk sincs, nem is hallottak róla,

Amikor, ezt, ki tudja hány századszor újból olvastam nemrég, az villant be, hogy mekkora különbség van keresztkedés és a bérmálkozás között. A hittanban úgy egybe nyaláboljuk Krisztus Urunk által elrendelt szentségek kegyelmet közölnek, tulajdonképpen ugyan az, mint a hét, csak fokozás és alkalmazás, beavató szentségek: keresztség, bérmálás, eucharisztia – tudjuk hittanból – és mégis, mintha világok választanak el a két típust, aki csak keresztkedett, vagy aki keresztkedett és bérmálkozott.

Keresztkedés mit jelent? Nagyon konyhaian így mondanám: anyanyelv, kanállal evés, lábbon járás. Ha az anya jönnek látja, és maga is ilyesmiket csinál, akkor átadja a gyerekének, ehhez joga van, sőt ez kötelessége is, és nem is kell nagyon magyarázni, se

védni, se hirdetni. Így van. Egyetlen születésen se válogatnak a bébi porontyok, hogy milyen anyanyelvű szeretnék lenni – én szláv, vagy latin.... Nem. Nem kérdezik, fűtyülnek a jogaira, játszanak vele, és menet közben övé lesz az anyanyelv. Majd ha 18 éves lesz és szembe száll az anyjával és a fajtájával, és a hazáját is valahogy megutálja, akkor választhat mást is. Miként 18 éves korában eldöntheti, hogy elég volt a kétlábúak terrorjából, én átmegyek négy lábúba és hempereg és próbál kutyát utánozni, ugyan így szakit hat a kanállal evéssel is, hogy én megpróbálok lafatyolni, tenyérrel belecsapni a főzelékbe. Ez már az ő számlájára történik. Visszatérek – a gyermekkeresztelést nem kell védni. Minden tiszteletünk a baptista egyházzé, tudjuk, hiszen a katekumenátust újból fölfedezte a római egyház, és egy egész mozgalom ráépült erre az ébredésre és kegyelemre: a neokatekumenális út, tehát tudjuk, hogy mi az értéke a felnőtt keresztelésnek, na, jó de hát, amikor a magzatot annyi támadás érheti a dohányfüsttől kezdve, az aidsen át a bömbölő televízióig, hogy belereszket az a kicsi, akár látszik, akár nem látszik. – Ha ennyi támadás érheti, akkor miért ne kapjon Szentlelket, miért ne legyen az ég is vele minden áldásával. A latin egyház kitart a gyermekkeresztelés mellett, mostani gyakorlatunk: is – is.

Na jó, de hadd mondjak valamit, ez körülbelül úgy viszonylik a bérmáláshoz, mint ha elmúlt hetekre gondolok, Bernbe, Bázalbe vagy Bécsbe jelentkezne egy csapat, hogy rámegegyek a gypszyenyegre, telve a lelátó, közvetít a TV, és azon a jogcímen megy rá a gypszyenyegre, hogy tudunk járni, anyukánt

megtanított. Kösz! Hát nem azért van az Európa bajnokság, a focihoz nem elég, hogy tudok járni. Tudok-e játszani?

Értsük szépen a szót: a keresztelés megtanít járni az Isten útján, megtanít vele számolni, együtt élni vele. Na de van még tovább is. Egy mozgalom, vagy abban a személy az nem arra való, hogy hát van Isten, meg érezzük jól magunkat, bontakozzon ki az énünk, valósítsuk meg a karizmánkat. Én ezt nagyon kevésnek tartom. Játszani tudni kell. Egymáshoz szakadatlanul igazodni. Ha tetszik, akkor így mondom, tudni kell passzolni, tudni kell találni döntő pillanatban jól, akcióban lenni. Ahogy szokták mondani: a jó helyzetnél nincs jobb, nem várni, hogy majd egyszer, meg majd más. Elevenen, de összeműködve, csapatban. A mozgalom nekem ott kezd komollyá válni, túl a gyerekjátékon és a járni tanuláson, amikor van érzéke a plébániára, a hazára, a politikára, Rómára, a világra, nem begubózik, nem konzervgyárat csinál, hogy mi egyre tökéletesebbek legyünk, saját énekeink vannak, egyenruhánk, saját nyakkendőnk, saját hóbortunk. Egy idő múlva lehet, hogy ez éppen fáj. Én tudatosan nagyon ritkán járok reverendában, csak akkor, ha nagyon kötelező, meg akkor, hogy ha esetleg besúgnak Rómában... mert nem akarom, hogy még több elválasszon az emberektől, mert én úgy szeretnék egy lenni közülük, hogy segíthessek, közel lehessenek, hiszen a Filippi levélben én azt tanultam, hogy a bűnt kivéve mindenben hasonlóvá lett Jézus. Semmiféle különleges pajeszt nem hordott, meg tökfedőt, meg nem kellett térdet hajtani a tóparton őelőtte, nem akart semmi ilyen extrát. Játszani megtanítani Isten népét egyébként nem sikerült

neki. Azt írja a János Evangélium, hogy jobb, ha elmegyek, ha nem megyek, akkor nem jön el a Szentlélek, mert ezt a pluszt hozzá tenni a keresztiséghez, ide Szentlélek kell. És ezt kérdezi Pál, hogy kaptátok? Mert addig bénák vagytok. Addig magatokat nyaljátok, és gyönyörködtök a teljesítményetekben.

Még egy kicsi gondolat, ami ugyancsak Made in Hungary, itt Kaposváron jutott eszembe idén tavasszal, bérmálások, aztán meg az iskolai ballagások kapcsán. Időszámításunk kezdete! Az okos római apát Dionysius Exiguus, valamikor az ötszázad években elkezdte számíttatni, hogy ezt a tenger információt, ami van a világ keletkezése óta napjainkig, hogyan lehetne sorjázni, mert nem tudunk már eligazodni, meg egyáltalán mi volt eddig a legfontosabb. Nem nehéz kitalálni, a megtestesülés, mert ez hozta az információrobbanást. Azóta mindent másként látunk. Jó, akkor ez az elméleti nullpont: Krisztus születése. Ezt ő valami módon a csillagokból, meg a császárok, meg a csatákból összebarkácsolta, tévedett is alaposan, valami hetes évet tévedett, most már képtelenség kiigazítani a világtörténelmet, átírni a fejfákat, meg a történelemkönyveket. Nem is kell, mert ez egy döntő elméleti nullpont, amit persze annak idején az én diákkoromban szégyelltek, és helyette a történelemben meg az iskolai ünnepélyeken makogtak, hogy I E, meg I U – mármint, hogy időszámításunk előtt, meg időszámításunk után, mert még azt se tudták elviselni, hogy kimondják Krisztus nevét. És azóta mennyi idő elmúlt. Én magam – ne botrányozz – én most egy kicsit másként látom. Nekem az Isten világa nem időszámítás kezdete, pontosabban

nem egy információrobbanás. És itt megint csak a Szentlélekre célok, az Apostolok Cselekedetei 19-es fejezet alapján nem azt kéne mondani, hogy Szentlélek előtt, vagy Szentlélek után? A Szentlélekkel való találkozások megvolt, megtörtént, mert, ha nem akkor még nagy meglepetés vár rámtalán most ezekben a napokban. Egy igazi hívő, egy keresztény közösség így számítja az idejét. Mert mi az, hogy a Szentlélekkel találkoztam? Személyesen rám kopogott, nem csak az Atyaistennek a névjegykártyája jutott Krisztuson keresztül, nem csak egy bemutatkozás, hanem be is jött. Én egyet is értek vele, rá is adtam az életemet, egybe vagyunk most már.

Hát én nagyon kívánom, hogy ez időszámításunk kezdete legyen így értve, egy Szentlélekkel való találkozás kezdete ez az idei kaposvári nyár. Munka van mögötte. Előre is köszönöm a rendezőknek, szervezőknek, vezetőknek, zenészeknek, sokaknak, adományozóknak, a gyerekvigyzókknak, meg ezernyi funkció van, amit nem szoktunk említeni, észrevenni. Benne van az ő munkájuk is. Mert ha tovább olvasod az ApCsel 20. például, hát nem arról szól a történet, hogy három éven át éjjel-nappal könnyek közt személyesen midegyikötöket intettem, hát egy olyan elképesztő pasztorációs munka, egy olyan tehetség sisteregve, pezsegve, amit Pál csinál, teljes tudománya, hite, személyisége, világi olvasottsága, ügyessége, mindene benne van! Nem arra hazardírozik, hogy majd a Szentlélek, majd csak csinál valamit, mi meg parkírozunk közben. Nem! Összeműködünk vele. Ég és földnek is össz passzban kell lenni,

ahogy a gyepszőnyegen vízszintesen kitűnően egymást megtalálják és győzelemre segítik, úgy az égiekkel kell a földi egyháznak összefüggni, akkor tudunk csak bekerülni a kánonba, hogy így mondjam tovább, kicsit biblikus nyelven játszva a szavakkal., A Jelenések Könyve második fejezet ezzel kezdődik, hogy mi is lett abból a fura kis efezusi közösségből, akiknek gőzük nem volt arról, hogy Szentlélek? Ahogy a Szent lélekkel találkozással elkezdődött az új időszámítás, és Pál hozzáadta a három évét könnyek között, így bevonult a Jelenések Könyvébe, mint az egyik a hét egyház közül, jelkép közül, akiknek üzen az Ég és gratulál, és egy kicsit még utána igazít, hogy na azért el ne bízzatok magatokat, mert, hogy van az első szeretet Jelenések Könyve 2.

Kívánom az első szeretet tovább lobogását, és ahogy mondtam, ezt a szentlelkes távlatot!”

A Püspök atya után Szentkereszty Laci mutatta be a Közösséget, alapkegyelmeit, és magyarországi tevékenységét, majd az egyes szolgálatok vezetői számoltak be az AVE-ről, a fiatalok csoportjáról, a Városmisszió első csütörtöki folytatásáról A Lehel téri Szent Margit templomban, az egyedülálló AVE-járól és az ALPHA-ról.

2008. július 10. Csütörtökön a dicsőítés után egy fantasztikus csapat bemutatása következett. Török Dani vezette csoport: a gyerekvigyzók. Erről egy kicsit részletesebben szól majd Dani írása.

Délelőtt a cursillos Roman Attila volt a főelőadó. Témája: **ISTEN ORSZÁGA A CSALÁDBAN.** Előadását életéből vett eseményekről elmondott tanúságtételekre építette.

Érdekes témákat kínáltak e napon délután a **fakultációk:** Kendőbe takart kenyér címmel tartott fakultációt **Ullrich Ágoston** atya a szentmise kialakulásáról, Szerelem a házasságban, témában **Román Attila és Klári,** Legyetek misztikusok, ha tudtok, volt a témája **Bene Bozónak,** és **Miklósi Mónika** A gyermek, és serdülőkorban tapasztalható érzelmi zavarokról beszélt hallgatóinak.

Amíg a felnőttek a fakultációkon vettek részt, Kálmán atya a kert árnyékos, kissé hűvösebb részében segítőivel kitűnő bábelőadást rendezett a gyerekeknek. Érdemes egy-egy ilyen gyerekprogramon felnőttként is részt venni, mert a mai világban csak ilyen helyen lehet azt a sok boldog arcot, csillogó szemű gyereket látni.

Az este vidámságokkal telt el. Kezdetnek Bea hívta telefonon Sydneyben Kornél atyát, aki nagy örömmel köszöntötte a találkozó résztvevőit. A gyerekvigyzók szkeccse után, „Gyerekszájak” összeállítás következett: Ákos számolt be fiai mondásairól. (Ezek egy külön cikket is megérdemelnének.)

Az este záró programja volt a táncház Jobbágy Zsuzsi vezetésével. Az addig még álmosan

pislogó sokaság azonnal feléledt, és alig akarták abbahagyni.

2008. július 11. Péntek

Érdekes volt a gyerekek leadása. Tegnap még egyik-másik vonakodott, de most már vidáman mentek csoportjukkal a programra.

A második nap előadójának Varga Laci atyát kérték fel a szervezők, akinek **ISTEN ORSZÁGA A TEMPLOMBAN** volt a témája. Minden szubjektív. Az is, hogy mit választunk ki egy előadásból. Én ezt választottam Laci atya tanításából:

„....Evangelizálni kell, Jézushoz vezetni az egyént, az Egyházat és a társadalmat. Jézushoz vezetni az egyént a tanúságtételünkkel, kioktatás helyett, vagy oktatók helyett, tanúk kellene. A közösségvállalással a közös lábmosó szeretettel, amikor nem csak te tehetsz

jót, hanem megengeded, hogy veled is jót tegyenek mások. Amikor megengeded, hogy a te lábadat, ami benned a legkoszosabb, legsötétebb, azt megmossa más, gyengédséggel, az erőszak kultúrájával, a személy tiszteletével az árucikk világában, ahol az ember is csak árucikk, a türelemmel az itt és most azonnal lelkületével szemben.

Evangelizálni kell az Egyházat, a közösségeket közösségévé tenni, amik a Jézussal való találkozás, és a hozzá való elköteleződés helyei, a gyógyulás helyei. A közösségeink pusztasága is megjeleníti az Isten Országának eljövételét, mert gyógyulások történnek. Olyan közösségek kellene, ahol örülnek nekünk, és a lelkiség nem magánügy, ahol befogadás van a zárt elittudat helyett, ahol vállalják a konfliktusokat és lehetőség van a kapcsolatok gyógyulására és gyógyítására, ahol a világfájdalmas panaszkodás helyett felismerik, ünneplik és használják a karizmákat és a talentumokat, ahol megélik Isten országának örömét és békéjét!

Evangelizálni kell a társadalmat is, egységet kell élnünk a párbeszédben, ami a szeretet új neve. Egy pozitív ellenkultúra prófétai jeleivé kell válnunk, ahol megvalósulhatnak szent Pál szavai: nincsen sem zsidó, sem görög, sem rabszolga, sem szabad, sem férfi, sem nő – hanem Krisztusban mindenki egy. Ugyan annak az ígéretnek, Isten országának az örököse.

Egy új közösségi élet, a béke jeleivé kell válni, ami szembeszegül a birtoklás, a kíméletlen haszonszerzés, az igazságtalanság társadalmi formáival szemben.

Együtt és egységben kell az új diktatúrákkal szembeszállva felmutatni azt az örömhírt, hogy Isten szereteturalma, lábmosó szereteturalma elérkezett, itt van közöttünk! ...”

Az előadás teljes szövege az érdeklődőknek rendelkezésre áll.

A szentmise főcelebránsa Balás Béla püspök atya volt.

Alább olvashatjuk homiliáját:

„Kedves Testvéreim!

Amikor először olvastam ezt a Máté 27-es fejezetbeli szöveget, esztergomi kispap koromban, hát én nagyon nagyon megelégedett voltam magammal, trónokat láttam magam előtt: elhagy mindent, márpedig én elhagytam. Pár év múlva azért csökkent az öntudatom, és jött válság, válság után, úgy ahogy az illik a belső élet útvesztőivel, alagútjaival, és a Bibliát is tovább olvastam, ugyanez megvan a Márk evangélium 10-es fejezetében is, csak ott egy kicsit élesebben tömörebben, mert ott még az a beszúrás is ott van, hogy száz annyit már most – és az örök életet. Nahát, ez aztán fölingerelt. Róttam a köröket a szűk kis primitív udvarunkban és számolgattam, hogy én mit adtam, és én mit kaptam? Mintegy elszámolást a Jóistennel. Utólag is szégyeltem iszonyúan, szerencsére meg is kaptam, talán öt perc, tíz perc múlva a fejbe csapó kegyelmet, hogy mit szemtelenkedek, mit csinállok?

Isten országa utófinanszírozású, mint az Európai Unió? Hogy el kell előbb végezni egy teljesítményt, és utána jön a száz annyi. És én számolgom önmagam teljesítményét. Utólag tudom a biblikus hibát is, egyszerre mindent a kezdő nem olvashat, és nem élvezhet, fokozatosan jövek rá az egésznek a zamatjára. A Biblia nem egy regény, amit ki kell olvasni, egy eszméletlen nagy könyvtár, amit ezer éveken keresztül írtak a legkülönbözőbb szerzők, a legkülönbözőbb műfajokban, és hatalmas a segéd tudomány. Ez a szellemtudományok között, a teológiai tudományok között, hát egy picit gyenge hasonlattal, ez olyan, mint a világban az orvostudomány, annak is az agysebészete vagy

ilyesmi. Ennek nincs eleje, nincs vége! Ez egy határtalan izgalmas birodalom, ebbe csak egyre jobban lehet belemenni, és akkor egyre jobban elszégyelli magát az ember, hogy milyen kezdő. A szentírástudomány is így van. Van ott még egy mondat, amit akkor nem vettem észre, hogyha mindent megtettetek, akkor mondjátok, hogy haszontalan szolgálunk vagyunk, nem tettünk mást, mint ami a kötelességünk. Tehát akkor hirtelen úgy borult az egész, szerencsére akkor is már borult ez a hamis látás, hogy nekem tulajdonképpen még nincsenek tetteim. Hát az van, amit itt a nyitóestén mondtam, hogy járni tanulok az Isten oldalán, ahogy Zelk Zoltánnak egy bájos ki háromsorosa – amikor haldokolt az a volt kommunista költő, akkor írta, hogy barátaim azt hiszik, hogy fekszem, és nem tudják még, hogy járni tanulok, megadóan az Isten oldalán .

Az a Zelk, aki 56-ban írógépes röpcédulákkal telepakolta az Andrassy utat, én magam olvastam: **térden állva kérek bocsánatot a magyar ifjúságtól, azért, amit az ötvenes évek elején csináltam.** Ezért a röpcédulájáért börtönbe is vonult, és utána megadóan, az Isten oldalán kötött ki.

Na de most egy nagyobb teljesség, egy nagyobb látószög birtokában ismét mondom, az, hogy járni tanultam, az még nem jogosít fel, hogy egy Práter stadionban a szőnyegre lépjek milliók szeme elé, ott játszani is tudni kell, az nem elég, hogy elhagytam mindent, hanem csatlakoztam-e valakihez? A tipikus félnótás, a hontalan, a csavargó az, aki elhagyott mindent, hát evvel még nem mondtam sokat. Hova ment, kihez csatlakozott?

És akkor piszkáljuk csak meg azt az utófinanszírozást! Hát az van, hogy már most száz annyit kap, a többit el se tudja szegénykém képzelni, hát mi csak anyagot tudunk, meg világot képzelni. Hát akkor kezd színeződni az egész, hogy százannyi az nem az, egyáltalán nem a trón, és nem az, hogy a bárány visszabéget, meg nyalogatja a kezemet, mint ahogy este a macska, amikor kap valamit, akkor olyan aranyos. Nekem egy értelmes macskám van, az sosem az étellel foglalkozik, mindig egy kicsit velem. Pontosabban elvárja, hogy vakargassam, kommunikáljak vele, és csak utána kezd enni. Kezdem tisztelni a néglábúságát.

Na most – a százannyi nem az, hogy engem nyál, meg én most itt a feleség helyett valami csinosabbat kapok, vagy – ó nem! A százannyi az, hogy előlegbe fizet, hitelbe, ahogy a Biboros Úr jelmondata, hogy kezdetben minden a kegyelem*. Nem tudom honnan vette, de szédületes jó gondolat, nyilván bibliás idézet. Minden ezzel kezdődik. Mielőtt az őshegyek lettek volna, én szemet szúrtam neki, megtetszettem, az anyám méhében már gondolt rám, mielőtt az őshegyek lettek volna, ismétlem. Hát ez az! A választottság tényében van a százannyi, hogy szóba állt velem. Számolgattam, hogy hányan lehetünk? Pár százan, - és hányan nem vagyunk? Pár millióan. Hát hisz ez az. Én bejuttattam ebbe a keretbe, ez sírni valóan szép.

A saját életrajzomat, ha végignézem, hány nevet, még emlékszem a szomszédjaimból, az általános iskolából, hát még a középiskolából, sőt a kispaptársak

közül, mind-mind morzsálódott, veszett, tűnt el, fogalmam sincs él-e, hal-e, hol van?

Látszólag éber kómában az ország, ahogy nemrég mondtam, és én itt vagyok, tűzközelben, a szeretet bűvöletében – itt csak elakadó szóval, újból, köszönet, köszönet, köszönöm Uram. Boldog vagyok, hogy így fejezted be a szinoptikusokat, mind a három evangélium vége felé, mint egy gyümölcsként ott van, ígéretként, hogy ha egy kicsit is az ujjatok hegyét mozdítottátok, másért, Európáért, énértem, százannyi, első pillanattól kezdve számolgotás, számlák nélkül, hitelbe is utólag – hajjaj!

Pál azt mondja, hogy szem nem látta, fül nem hallotta, emberi értelem föl nem foghatja, mit készít Isten azoknak, akik szeretik Őt!

Örüljünk együtt! Ez a szentmise, egy hatalmas hálaadás, egy hatalmas ujjongás az ég felé.

...”

*(INITIO NON ERAT NISI GRATIA – Kezdetben nem volt más csak a kegyelem. Szent Ágoston)

Délután a gyerekek újra találkozhattak a HANGOLÓ zenés gyermekszínház vendégeként Nemes Lászlóval, aki a családos táborok megszokott vendéglőadója. Akik először jöttek a táborba, azoknak minden új volt, de a régiék már együtt énekelték vele a számukra ismerős dalokat. Az egyik „biztos siker”, amit a legtöbb gyerek együtt énekelt, Weöres Sándor megzenésített verse:

**Siklók, békák, pókok látják
vízicsibe pástyor vízicsibe nyáját.
Éren-nádon sikló kúszik,
kicsi patakágyon vízicsibe úszik.
Hajló nád közt kotlós zizzen,
vízicsibe népét tereli a vízben.
Ér tükrében látszik az ég is,
fejetetején a vízicsibe nép is.**

A nap második részének egyetlen felnőtt programja volt a kiengesztelődés.

Délután ötkor kezdődött a gyóntatás, a vacsora után pedig szentségimádáson vehettünk részt. Hosszú sor állt, hogy kis papírkáikra irt kéréseiket, gondolataikat bedobhassák a testvérek az Oltáriszentség előtti kosárba.

Ez a hosszúra nyúlt, de csodálatos nap, a kerten keresztüli szentségi körmenettel zárult. Senki nem maradt a teremben, halk énekkel követtük Jézust a mécsesekkel szegélyezett úton.

2008. július 12. Szombat

E nap előadása: **ISTEN ORSZÁGA A MUNKAHELYEN** - Marik Jóska, Varjas Adri, Fogarasi Fábi, és a viszontagságos út után mégis megérkezett László Viktor. A sok fantasztikusan érdekes gondolat közül, itt Jóskától idézek:

„...Én kiszolgáltattott emberekkel találkozom, akik azt csinálják, amit mondok. Az ember, ha orvoshoz megy, ilyen attitűddel megy oda: én azt fogom csinálni amit mond nekem, legalábbis addig amíg ott vagyok.

Az a lényeg, hogy amikor az emberek kapcsolatba kerülnek az egészségügyi szolgálattal, ilyen attitűd van bennük, hogy megnyílnak, hajlandók elmondani olyan dolgokat, amit nem akárhol mondanak el, egészen intim dolgokat is. Tehát az egészségügyi személyzet abban a helyzetben van, hogy mélyen és személyesen tud találkozni emberekkel

*Következésképp bűn, ha nem használja ki ezt az alkalmat. Az már egy másik tészta, és nekem is bizonyos fokig hozzá kellett képződnöm, egy bizonyos **Sóoldat** konferencián, hogy megtanítsanak arra, hogy ez nem egyszerűen csak egy lehetőség a keresztényeknek az evangelizációra, hanem minden egészségügyi dolgozónak a kötelessége! Az ateistának is, ugyanis meg kell ismernie a páciensét, meg kell tudnia, hogy milyen háttérből jött, és alkalmasint, hogy milyen lelki háttérből jött. Ugyanis azt nagyon jól tudjátok, azt hiszem, nem csak egészségügyiek, hanem mások is, hogy a lelki állapotunk, és a lelki helyzetünk az nagyon sokban hatással van a testi dolgainkra, alkalmasint a testi betegségeinkre is, következésképp tényleg fontos, hogy tudjuk, hogy valaki milyen lelki, szellemi állapotban van ahhoz, hogy ha segíteni akarunk rajta.*

Ezt meg lehet tanulni, hogy egy pár egyszerű kérdéssel hogy tudsz úgy a közelébe férközni valakinek, hogy képes legyen elmondani azt is, hogy mellesleg hívő ember vagy nem hívő ember, szokott imádkozni vagy nem szokott, van-e közössége vagy nincs közössége, mert, ha van, mert ha szokott, mert ha imádkozó satöbbi, akkor ezt én, mint egészségügyi a gyógyulásának a szolgálatába tudom állítani. ...”

Az előadások után a szentmisét Nyéky Kálmán atya mutatta be.

Az ebédet, köszönhetően Ákos átszervezésének, már teljesen torlódásmentesen – két turnusban fogyaszthattuk el. Ebéd után pedig a résztvevők többsége menekült egy kissé felfrissülni az uszodába.

Délután ismét Kálmán atya következett. Minden találkozóznak - ennek is – folyamatos problémája, hogy a picibabás szülők és a gyerekfoglalkozások vezetői kimaradnak

dél előtt a szentmiséről. Most összegyűlt ez a mozgékony és nem éppen csendes csapat, és a nagyterem viszonylagos hűvösében vett részt Kálmán atya miséjén.

Köszönjük!

A vacsora után tanúságtételeket halottunk. Szabóné Ildikó a városmissziós tapasztalatairól, a Franciaországból érkezett

Helene Ginabat nővér az iskolai tanúságtévő jelenlétről számolt be, abban az iskolában, ahol semmilyen felekezeti megnyilvánulás nem megengedett. Jobbágy Zsuzsi és férje Tóth Balázs a köztünk lévő Isten országa minden napos megtapasztalásáról mondták el tanúságtételüket. Eszik Nándi, Hofmann Tamás, Bohár Dani, Szabó Dénes és Brolly Péter a küldetés problémáiról elmélkedtek, hogy se botot, se sarut, se szütyőt ne vigyetek magatokkal! A gond azzal kezdődött, hogy Fidibusz testvér, tudjátok, aki olyan „furcsa”,

nem igazán tudta, hogy mi is az a szütyő, de a kérdés a jelenet végére sok nevetés után megoldódott.

A komoly gondolatokat és a vidám jelenetet a küldetési este követte. Niki és Gábor animálásával erős fiatalok tornaszámolyokból a terem közepén emelvényt építettek, nagy fehér leplekkel beborították és erre helyezte Kálmán atya a díszes monstranciában Jézust.

A teljesen lesötétített teremben csak két kis lámpácska világította meg, körülvettük. Néma áhítat. Felejthetetlen! Aztán egyesével, kettesével vagy éppen családok együtt járultunk az emelvény elé, és megérintettük a

leplet. Megérintettük „Jézus ruháját”.

Márk evangéliuma jutott eszembe: „Ha csak ruháját érintem is, meggyógyulok.” – azonnal kigyógyult a bajából. Jézus nyomban észrevette, hogy erő áradt ki belőle.” – Hányan gyógyultunk akkor, ott?

Az este végén Kálmán atya, áldásban részesítette a jelenlévőket.

Hat éves unokánk, Katika végig ott volt velünk, nem volt álmos, sem nyugös, úgy tűnt, hogy élvezi az estét. Később mesélte:

„Mama! Ugye milyen jó volt a kaposvári tábor? A legjobb volt a szombat este! Az Oltáriszentség közepén volt, szép fénysugár jött ki belőle és felénk áramlott, de nem csak felénk, hanem beborított mindenkit. Nagyon jó volt!”

Tényleg nagyon jó volt!

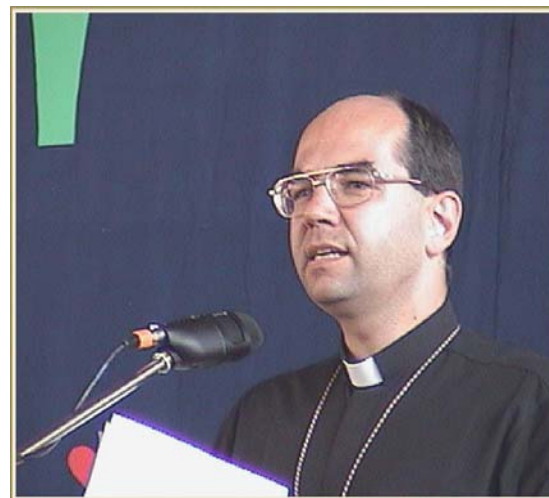
2008. július 13. Vasárnap

Az utolsó nap előadója **Dr. Székely János** az Esztergom-Budapesti Főegyházmegegye segédpüspöke, az Esztergomi Hittudományi Főiskola rektora volt. Témája: **ISTEN ORSZÁGA: HONNAN, HOVÁ?** (Isten országa biblikus alapokon)

Olvassunk bele a Püspök atya beszédébe:

„...Ez az ország, amit Jézus kihirdet, nem csak egy lelki ország, nem véletlen, hogy Jézus pontosan éhezéstről beszél és sírásról, meg szegénységről. Krisztus nem csak egy vallást akart alapítani, nem csak az Istennel való kapcsolatunkat akarta rendezni, ennél Ő sokkal többet akart. Ő nem másodhegedűsnek jött ebbe a világba, Ő ott akar lenni, és át akarja alakítani a családjainkat, azt ahogyan a férj szereti a feleségét, és a feleség a férjét, ahogyan a szülő neveli a gyermekét, ahogyan az ember bánik a pénzével, ahogyan az egyik nép viszonyul a másik néphez, ahogyan a világ dolgozik intézzük. Ő az egész világot akarta fölforgatni, átalakítani, nem csak egy vallást

akart alapítani. Minden kapcsolatunkat és viszonyunkat meg akarta gyógyítani, egy olyan világról álmodik, ahol nem lesz többet sírás és nem lesz többé éhezés. Jézus minden emberi kapcsolatunkat gyógyítani akarja, mégpedig azért, mert az embert csak úgy lehet megváltani és meggyógyítani, ha a kapcsolatainkat is gyógyítják. Az emberhez a kapcsolatai a lényegéhez tartoznak.

Az ember, lényegénél fogva társas lény, filozófusok így mondják, hogy énné csak a te által lehetünk. A másik arcának a tükrében fedezhetjük föl, kaphatjuk meg önmagunkat. Egy kisgyerek úgy tanul meg mosolyogni, hogy az édesanyja mosolyog rá. Úgy tanul meg beszélni, hogy az édesanyja beszél hozzá, úgy tanulunk meg szeretni, ha a szeretetünket elfogadják, akkor lesz önbizalmunk, ha megbíznak bennünk. Egymás által leszünk önmagunkká. Az embert csak akkor lehet megújítani, megváltani, ha kapcsolatait is

gyógyítjuk. Jézus létre akart hozni egy ilyen üdvözítő közösséget, egy olyan közeget, ahol szeretet van, ahol az isten ott van, ahol az emberek képesek az álarcaik mögül előjönni, önmagukká válni. A kapcsolatainkat is meg akarta gyógyítani. ...”

Az utolsó napi szentmisére már felvonult az egész gyerek sereg, megtelt a tornaterem. A főcelebráns **Székely János** püspök atya volt. Alább a homíliából kapunk ki egy részletet.

(Mind a tanítás, mind a szentbeszéd teljes szövege leírva rendelkezésre áll, itt csak terjedelme miatt közlünk érdeklődést felkeltő, kiragadott részletet.)

„...A megvető példabeszéde egy kicsit bátorítás a mi számunkra is, hogy hasonlóan merjük hinteni a szeretet magjait. Ami az életünkben valóban szép, igaz, hiteles, az a

maga idejében termést hoz, az nem marad hatástalan. Lesz hatása, talán nem úgy mint a puskagolyónak, hanem mint a bűvópataknak, ami a történelem titokzatos mélyeiben ott jelen van és dolgozik, s aztán majd valahol föltör a felszínre.

Három kis történetet mondok erről, hogy hogyan lehet a magot hinteni és milyen gyümölcse van, milyen eredménye van ennek.

Az első egy kislányról szól, akit Julinak hívtak, szőke haja volt, nagyon-nagyon szép volt, mindig mosolygott és mindenki szerette ezt a kis Julit. Okos is volt, mindenki szeretett volna a barátnője lenni. Elköltöztek Juliék egy új helyre és az iskolabusszal, egy ilyen kis busszal mentek mindig iskolába. Első nap az iskolában máris mindenki a Julira kezdett figyelni, hogy milyen szép kislány, mindenki akart volna vele jöbän lenni, a padban mellette ülni, s ahogyan az iskolabusszal mentek hazafelé, odaértek a helyhez, ahol Julinak le kellett szállni, és észrevették, hogy valaki ott áll a buszmegállóban, egy kislány.

De a kislány nagyon ügyetlen volt, az arca is egy kicsit furcsa volt, egy idő múlva látszott, hogy nem is tud rendesen járni, kicsit bicegve ment, beszélni is alig tudott, Tominak hívták, ő szellemi fogyatékos volt. A gyerekek, ahogy meglátták Tomit, elkezdtek nevetni. Gúnyolódtak rajta, mindenféle, elég csúnya vicceket mondtak róla, Julinak nagyon fájt, mert ez az ő testvére volt, a bátyja volt. S leszállt a buszról, nem törődött semmit azzal, hogy a többi gyerek hogyan nevetgél, gúnyolódik, odafutott a Tomihoz, átölelte és aztán ketten kézen fogva indultak haza.

Nap mint nap ez a jelenet megisméltődött, Juli egyáltalán nem törődött azzal hogy a többi gyerek hogy nevetgél és hogy gúnyolódik. Tomit mindig a legnagyobb szeretettel köszöntötte, és az egész busz végignézte nap mint nap ezt a gyönyörű jelenetet, ahogy Juli leszáll, és a két testvér egymást átöleli, kézen fogva indulnak haza.

Lassanként a buszban a kellemetlen megjegyzések megszűntek, a gyerekek már nem gúnyolódtak. A kis Juli valami nagyon fontosat megtanított a többi gyereknek is. Megtanította őket arra, hogy a testvérenek lehet, hogy a teste beteg, de a lelke egészséges, épp olyan mint bárki más, talán még nagyobb szüksége van szeretetre, mint egy egészséges embernek. Juli bátran hintette a szeretet magjait, mint a magvető. Ezek a magok lassanként kikeltek. ...”

A szentmisét a köszönetmondások és a búcsúzokodás követte. Az elhangzottak leírása helyett olvassátok Judit és Laci levelét:

Szentkereszty házaspár leveléből: Kedves Testvérek!

Szeretném megköszönni minden szervezőnek, szolgáló testvérnek, résztvevőnek, akik segítettek és lehetővé tették az idej kaposvári tábor megrendezését és lebonyolítását. A legkisebb szolgálat is az egész sikeréhez hozzájárult! Külön köszönöm azoknak is, akik nem tudtak ugyan ott lenni, de imáikkal segítettek bennünket.

A tábor igazán klassz volt, az eddigiek közül a leggördülékenyebben ment minden, hála a prima csapatnak!!

A visszajelzések is igen pozitívak. Jó volt együtt szolgálni, együtt "pihenni"!

Hogy is volt a gyerekek programmal? Összefoglaló Danitól.

Egy év kihagyás után, idén ismét írhattam „gyerekvigyázó toborzót” a kaposvári táborra! Jöttek is a jelentkezések, és örömmel tudatosult bennem, hogy idén sem leszünk kevesen, sem gyerekek, sem gyerekvigyázók... :)

Elkezdődtek az előkészületek, kialakultak a korcsoportok, mind a gyerekek, mind a gyerekvigyázók részéről.

Idén a lelki program témája a 2002-es Torontói világtalálkozó jelmondata volt: „Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága”! Minden korcsoportban a maga életkorának megfelelően beszélgettek az adott nap témájáról, ez Ige alapján. A napok témája között szerepelt: bűnbánat, tanúságtétel, misszió.

No de nem csak lelki programot ajánlottunk a gyerekeknek. Az ovisok és még kisebbek 2 köbméter homokból építkeztek a sátor árnyékában. Volt sok sport, a legnagyobbaknak méta, kézműves foglalkozás, stb. Azt hiszem, a legfontosabb „eszközünk”

mégis a szeretet volt, amivel a gyerekvigyázók a gyerekek felé fordultak, és ők ezt biztosan megérezték.

Idén külön cél volt, hogy eljussunk minden korcsoporttal Szentségimádásra. Nagyon jó dolgunk volt, a kápolna a programok alatt a felnőtteknek zárva, a gyerekeknek nyitva tartotta ajtaját. Az egyik korcsoport felelőse a Szentségimádás után kicsit elkeseredve mondta, hogy nem úgy sikerült, ahogy szeretne volna, és egyáltalán. (7-9 évesek) Mondtam, sebjaj. Mire a gyerekek elkezdtek aszfalrajzokat készíteni, és gyönyörű szentségtartók, tabernákulumok születtek... Az említett gyerekvigyázó örömmel jött újságot, hogy nézzem meg a rajzokat, úgy tűnik, a gyerekeket mégis megérintette a Szentségimádás. A gyerekek maguk írták a könyörgéseket a gyermekmisére, amik aztán másnap a záró misén is elhangzottak.

Meg kell még említenem a legkisebbeket és a legnagyobbakat. A tinik a második naptól kezdve nagy csapatban együtt is ebédelték, vacsoráztak, a szabadidőt is együtt töltötték. Húgom mesélte, hogy az egyik kaposvári lányt az anyukája hozta magával, de ő nem nagyon akart jönni, és tábor után még msn-en is lelkendezett húgomnak, hogy milyen klassz volt a tábor!

A legkisebbeknél olyat tapasztaltam, amelyet még soha. Nagyon pici gyerekeket is ránk bízta, hatalmas bizalom ez a szülők részéről. A legkisebb baba húsvétkor született. A nagyon kicsi babák egy embert kívántak, és szerencsére megtehettük, hogy a „legapróbbaknak” egész héten külön embere volt.

A gyerekvigyázók között fel lehetett fedezni néhány olyan fiatal, akik néhány, – 3-4-5- éve, maguk is részt vettek a programokon. Most „belekóstoltak” a másik oldalba, és azt hiszem, nem bánták meg! :) Köszönöm ezúton is az összes szülőnek a bizalmat, a gyerekeknek a jelenlétet, a gyerekvigyázóknak a segítséget. Hajrá Kaposvár, 2009! :)

T.D.

„...mert a zene az kell...”

(részlet a Főszervező és a liturgia szolgálat felelőseinek levelezéséből)

„ Sziasztok!

-Meg szeretném kérdezni, hogy ugye vállaltátok a zenei szolgálat megszervezését és levezénylését az idei kaposvári táborban?

Köszö.

Ákos

-Van más választásunk?! :o))))

-Persze, pl. választhatsz a persze / igen /
hogyne / örömmel válaszok közül :-)

Ákos

- Bocsánat a korábbi válaszáért!

Módosítás: csak erre vágyunk, hát hogyne,
ezer örömmel, ez az egyetlen kívánságunk,
boldogan, hiszen az Úrért tesszük: o)))) ”

DOLce Musica!

Reménykedtünk – és persze imádkoztunk -,
hogy a Szentlélek megihletti azon testvéreket,
akiket az Úr zenei karizmával áldott meg és
felismerik eme szolgálatra való hivatásukat.

„Minden embernek a lelkében dal van, és a
saját lelkét hallja minden dalban, és akinek
szép lelkében az ének, az hallja a másik énekét
is szépnek”

(Babits Mihály: A második ének)

FAntasztikus! Végül a zenei szolgálatban 18-
an főállásban munkálkodtak és még vagy 7-en
részmunkát vállaltak! Ez úton is köszönet! :-)

SZÓ, ami szó, a találkozót megelőző, immár
hagyománnyá vált két és fél napos edzőtábor
igen csak gyümölcsözőnek tűnik! Mint tudjuk,
az egység a lelke mindennek... azt hiszem,
a zenében/énekben ez aztán 100x-osan
arany szabály. Először a szíveket kell
egymáshoz hangolni, csak utána van esély
arra, hogy a muzsika mentes lesz a felesleges
disszonanciától.

LApoztuk a kottákat - a jelenlegi verziót az
idei táborban immár utoljára, reméljük, jövőre
már az újból játszunk! Eme projekt sikeres
megvalósulásáért kérlek, mondjatok el egy
fóhászt! Köszönet!:-), - kerestük a közös hangot,

szerencsére egy nyelvet beszéltünk, ki

Mit kért, megkapta, néha-néha

Szót is adtunk neki...

„Talán nincs jó és rossz zene, csak olyan zene
van, amelyik felkavarja az embert, és olyan,
amelyik hidegen hagyja.

Az a zene, amely nem vált ki vitákat, lehet
vigasztaló és bájos, de valószínűbb, hogy
vacak.”

(Dimitrij Sosztakovics)

TI is ott voltatok, láttátok, hallottátok az
eredményt. Ami jó volt, azért dicsőség az
Úrnak, ami kevésbé, azért kérlek, imázzatok,
hogy legközelebb még jobb legyen!:)

Dominus vobiscum!

Egy résztvevő házaspár levele:

Kedves Réka és Ákos!

A táborhoz a következőket fűzném
hozzá: mikor lehet jelentkezni a jövő évre? ☺

Mielőtt szívbajt kapnátok, hogy már a
következő előtt emlegetem, akkor komolyan
is: nagyon jól éreztük magunkat, ami
nehézséget okozott (meleg, építkezés), az nem
a szervezők hibája. Hat évig vezettem az
alapítványunk irodáját, szerveztem hétvégéket
és nyári heteket (persze nem ilyen nagy
létszámút), ezért nagyon is tudom, micsoda
munka ennyi család számára gördülékenyen
létrehozni egy ilyen tábor. Külön szeretném
megköszönni a gyerekfoglalkozásokat, azt,
hogy nem csak megőrzés volt, hanem tartalmas
program a kicsik számára is, a kisfiunk alig
várta, hogy mehessen a következőre, a
programok alatt színét se láttuk, és külön
köszönöm, hogy volt számukra gyermekise,
élmény volt látni az arcát, mennyire szívta
magába az egészet.

Az előadások és fakultációk is
remekek voltak, egyedül azt sajnáltuk, hogy
nem tudtunk egyszerre három-négy helyen
lenni. ☺ Az utolsó esti szentségimádás pedig
felejthetetlen élmény volt számomra, utólag
tudom, hogy emiatt kellett ott lennem.

Köszönöm Nektek, és annak a sok embernek
(különösen a háttérmunkát végzőknek) a
munkáját, akik részt vettek a szervezésben és
lebonyolításban.

Azt kívánom, hogy Isten adjon sok pihenést és
örömet Nektek, áldjon meg Benneteket
ezerszeresen!

Kemény Szilvi és János

Ahogy én láttam

Öregszem. Erre a dologra nem akkor jöttem igazán rá, mikor a születésnap tortámon szaporodtak a gyertyák, mikor egyre több ősz hajszálat láttam a tükörben, vagy mikor a gyerekeim egyre nagyobbak lettek, hanem akkor, mikor szembesültem saját elveim feladásával. Például korábban mindig azt hangoztattam, hogy francia családi autót soha nem veszek. S ezek után milyen kocsi lett? Hát Citroën.

Ez igaz ennek a kis irománynak a megszületésére is. Jenő már tavaly is próbált rávenni, hogy írjak valamit a táborról, de egy tőlem vett klasszikussal elhárítottam: „Saját szervezéseimről soha nem nyilatkozom, mert én olyan dolgokat is látok, melyet a nagyközönség nem.” Azóta eltelt egy év, megöregedtem, s megtört a jég.

Mikor vége lett a tábornak, röviden annyi volt bennem: JÓ VOLT. Réka a megmondhatója mennyire vártam a végét, minél hamarabb szerettem volna július 13. délutánját írni. Rengeteg fejfájást okozott nekem az idei Kaposvár, nagyon izzadságszagú volt részemről az előkészület. Aztán eljött a kedd, a várva nem várt nap, s áthaladhattunk a préri közepén épült, pénznyelő viadukton. Kaposvár, Klebi, kipakolás. Kicsit nehezen indult az előkészítés, de sorra szereztem a pozitív élményeket:

– Mikor Kálmán jelezte, szívesen misézne egyet az előkészítő csapatnak is. (Én ezt teljesen kifejejtettem a programból.)

- Mikor Keke beugróként elvállalta a sekrestyés nem egyszerű és nem túl hálás feladatát.
- Mikor a színpad késett, s így sikerült előtte felszönyegezni a tornatermet.
- Mikor a nagyobb fiaim nem rózsaszín madzagos nyakbavalót kaptak.
- Mikor kedd éjszaka rendkívül jó hangulatban ragasztgattuk a háttér díszletét.
- Mikor a díszlet a helyére került.
- Mikor megláttam a kápolnához vezető út díszletét, izlésségét.
- Mikor az „Ismerd meg Kaposvárt” vetélkedő keretében, vagy negyed óras kevergés után megtaláltuk a szódást. (A lovát nem láttuk.)
- Mikor minden étkezésnél megállapíthattam, hogy lényegesen finomabbat eszünk, mint két éve.
- Mikor folyamatos egyeztetésekkel, napról napra sikerült a csúcsokat letörni, s komfortosabbá tenni az étkeztetést.
- Mikor pontosan tudtuk kezdeni a programokat.
- Mikor előre tudtam, mi lesz este.
- Mikor a végelszámolásnál csak egy szobakulcs hiányzott.
- Mikor a tábor szervezése nem igényelt csak napi egy, maximum két megbeszélést. (Korábban ez napi három volt!)
- Mikor készen találtam azt a feladatot, amit én még csak meg akartam szervezni.
- Mikor a gyerekprogramok annyira gördülékenyen zajlottak, hogy nekem semmi plusz feladatot nem jelentett.

- Mikor a közbenjáró ima záros határidőn belül véget ért.
- Mikor az uszodába senki nem fulladt bele. ☺
- Mikor nagyon kevés negatív észrevételt kaptam. (Lehet, hogy annyira határozottan sikerült hirdetni, hogy nem mertek kritizálni. ☺)
- Mikor éreztem, hogy sikerült a folyosókat legalább megközelítőleg kiszellőztetni.
- Mikor a szobánkat meglátogató hangyák nem bírták a 20%-os ecetet.
- Mikor nem aludtam el az előadás és a szentmise alatt.

Szóval, rengeteg pozitívumot éltem meg ebben a hat napban. A felsorolásom nem teljes körű, elnézést attól, akit kifejejtettem. (Mint mondtam, öregszem.) Mindenkinek nagyon hálás vagyok, bármit is tett hozzá a közös munkához.

A végére hagytam még egy élményem: Nagyon szeretem a sportot, s éppen a tábor idejére esett a Vízilabda Európa Bajnokság. Megnéztem a menetrendet, s megállapítottam, a vasárnap esti bronz meccsre és a döntőre hazaérünk. Ezt az álláspontot tartottam is addig, amíg hazafele az M7-esen bele nem futottunk egy igen masszív dugóba, és a másfél óras út megduplázódott. Kellően el voltam keseredve, hogy pont a magyar meccsről maradok le, de tenni ellene semmit nem tudtam. Mikor kilenc óra körül haza értünk, bekapcsoltam a TV-t (gondoltam, legalább a döntőt megkukkolom), s az egyik csatorna éppen akkor kezdte leadni a magyar mérkőzést felvételről...

/Szauder Ákos/

2009. Kaposvár

A 2008-as tábor-témát Ákos köszönő levelével zárjuk:

Sziasztok!

1. Szeretném én is megköszönni mindenkinek az áldozatos munkáját, melyet - úgy gondolom - bőségesen megáldotta és megszorította az Úr.

2. Kaposvár 2009.

Bár az idejű tábornak vége, ha jövőre is szeretnénk, a következő kérdésekre nagyon gyorsan kellene válasz:

- Hol legyen a jövő évi tábor?
- Mikor legyen?
- Mi legyen a mottója?
- És ki lesz a főszervező?

Ha ezek megvannak, lehet hívni előadókat, lefoglalni a helyet, s készülhetnek a kiadványok.

Sz. Ákos

Mindezekre választ ad a következő fejezet.

“AZ IGAZSÁG SZABADDÁ TESZ” Jn 8,32
KAPOSVÁR 2009.07.15-19.

„Az igazság szabaddá tesz!” Jn 8,32 volt a vezérgondolata a nyolcadik Ifjúsági és Családos Találkozónak július 15 és 19 között a Klebelsberg kollégiumban, és 19 között a Klebelsberg kollégiumban.

A találkozó előkészítésében résztvevők már kedden délelőtt megérkeztek, és munkába álltak, kinek-kinek adottsága szerinti tevékenységben. A színpad összeállítása, háttér felhúzása, kápolna berendezése, dekoráció, képek, feliratok elhelyezése, és sok-sok apróság.

Szerdán, 15-én reggel az emmánuelek és a külsős testvérek reggeli dicsőítése után szentmisén vettünk részt. Kálmán atya homíliájában Lellisi Szent Kamillról elmélkedett, aki betegápoló rendet alapított. A római polgárok

a „jó halál testvérei”-nek nevezték a betegeket és haldoklókat ápoló, ruhájukon vörös keresztet viselő rendtagokat. Szent Kamill és testvérei valahogy másként élték meg a *jó halál* gondolatát, mint a mai társadalom.

Délelőtt folytatódtak az előkészületek, finomítások: minden rendben legyen! Ebéd után miközben a zenészek már próbáltak, kezdtek érkezni a résztvevők.

Este Kornél atya és Bea köszöntötte a vendégeket – lehet találgatni, hogy kiket köszöntött nagyobb szeretettel a hűségesen visszatérőket, vagy azokat, akik először jöttek el. (Döntetlen!) Visszatérőként tett tanúságot a Jászságból öt gyermekükkel érkező Mihályi házaspár. Ezután video összeállításokat láthattuk a tábor előkészítéséről Nagy Dóri munkáját, és Kornél atya szerkesztésében a tavalyi Sydney-i Ifjúsági Világtalálkozóról.

Az első napon a reggeli dicsőítés után Kálmán atya hívta a színpadra a gyerekek foglalkozásait vezető fiatalokat, hogy bemutatkozzanak. Jól megnézhattuk/megnéztük őket kik is fognak gyerekeinkkel, unokáinkkal foglalkozni.

Dél előtt Juhász Zoltánné Aranka előadását hallhattuk **New Age vagy kereszténység** címmel. Arankát régről ismerjük, nem először van közöttünk

A New Age-ről fogok beszélni – és hogy miért beszélek róla, milyen alapon, olyan alapon, hogy több mint tíz évig elég mélyen benne voltam a New Age-nek sok-sok ágában, okkultizmusban, mágiában és sok egyéb más területén. Délután a fakultációban részletesen beszélünk, hogy egy-egy terület mit jelent. Most arról szeretnék beszélni, hogy mi a New Age, és hol érhető tetten, egyáltalán miből áll össze, vagy hogyan jött létre? Lehet, hogy sok mindenkinek nem mond sokat a magyar fordítás az új kor, de hogy mit takar ez az új kor elnevezés, azt fogom kifejteni bővebben. Ha mondok egy pár olyan szót, hogy reiki, vagy fényadás, agykontroll, feng sui, horoszkóp, káros sugárzások, jógaiskolák, ha ezeket említem ezek talán jobban ismerősek mindenkinek, akkor már a New Age-ről beszélek, mert ezek mind-mind beletartoznak sok más egyébbe a New Age-be.

A mai téma tulajdonképpen az lenne, hogy a New Age és a kereszténység miért nem egyeztethető össze.

Nézzük meg, hogy honnan jön ez a New Age, és mi a célja?

A New Age-nek, úgy is mondhatnánk, hogy a nagyanyja Elena Blavatsky. Blavackajanak is szokták említeni, nem tudom ismerős-e a neve, ő egy grófnő volt, Oroszországban született. Később kiderült róla, életrajzírói írják, hogy egy skizofrén, hasadt személyiség volt, de nagyon sokáig médiumként tartották számon, aki üzeneteket kapott a túlvilágról. Blavackaja egy olyan üzenetet kapott, hogy a katolikus egyház megvezeti az embereket, mert eltiukolja előlük az igazságot. Azt az

igazságot, ami az embereket elvezetheti a szabadság útjára a teljes felszabadulásnak az útjára. Úgy gondolta, hogy ezek a túlvilágról kapott üzenetek, amiket nem tudni, hogy milyen rohamaiban kapott, hogy ezek őt arra kell, hogy inspirálják, hogy az embereket felvilágosítsa, és megalapította a teozófiai társulatot, lehet, hogy ez már ismerős, mert Teozófiai Társulat ma is működik, szinte minden városban van Magyarországon. A Teozófiai társulat a nevében is benne van teo-szofia – isteni bölcsesség, azt a cél tűzte ki maga elé, hogy az emberek megistenülését segítik elő, azaz elviszik az embereket a megistenülésig, mert az emberi életnek ez a célja.

Hogy ez hogyan teszik az egy érdekes dolog volt, Blavackaja, hogy felkészüljön a küldetésére elment egy tibeti kolostorba és ott meditált hét évig, így készült fel erre a küldetésére. Megismerkedett sok más vallással főleg a keleti tanításokkal, mint a hinduizmus és a buddhizmus, ezek képezték az alapját az ő tanrendszerüknek, és amikor úgy érezte, hogy felkészült, akkor maga köré gyűjtött embereket,

többek között Rudolf Steinert, az ő neve talán többeknek is ismerős már. Rudolf Steiner a szellemi szülő atyja a Waldorf iskoláknak, Steinerrel együtt dolgoztak sokáig a Teozófiai Társulatban, később aztán Steiner kivált, és megalkotta azt a „tudományát”, amit antropozófiának neveznek, -emberi bölcsesség,- mert úgy gondolta, hogy az embernek Isten nélkül kell eljutnia arra a magas fokra, ami az ember megistenülését jelenti.

Akkor nézzük meg, hogy mit csinált ez a Teozófiai Társaság, mit hirdetett Elena Blavackij? –

*Az egyik könyvében azt írta – ez egy alap gondolatuk, – hogy **célunk a kereszténység eltörlése a föld színéről**. Ez egy nagyon fontos alap gondolat, és ezért megalkották a saját filozófiájukat. Ez a filozófia egy, azt is mondhatnám, hogy egy jó nagy keverék volt, amit többféle vallásból alkottak meg, alaptétele a reinkarnációban való hit. Ugye a reinkarnációt, mindenki hallotta már a szót, az újra megtestesülés tanát jelenti, amit vallanak a hinduk, vallanak a buddhisták is, csak kicsit másképp, és vallja a NA is.*

Reinkarnáció létezik szerintük, ugyanis nincs olyan, hogy egy ember kollektíve megváltotta volna az egész emberiséget. Ezzel ők azt mondják, hogy Jézus keresztalála nem volt megváltó jellegű, csak saját maga számára, a többi ember számára nem, akikért Ő meghalt, és akikért, Ő maga mondta, hogy mindenképp adja az életét.

A Teozófiai Társulatnak ez az egyik alaptanítása: a reinkarnáció. Ők úgy gondolják, hogy minden ember csak magát válthatja meg, ahogy Jézus is csak önmagát váltotta meg a kereszten és minden ember úgy válthatja meg önmagát, a földi körfogásból...

Mit jelent náluk a megváltás? Azt jelenti, hogy ez a földi élet csak iskola, azt a célt szolgálja,. Hogy

valamikor ebből az iskolából kilépünk, jelesen természetesen, és eljussunk a nirvánába, amit a buddhizmus is hirdet. Tehát ez volna a teozófiai társulat útja az ember elé, amit kínál, hogy önmagadat váltsad meg életek során keresztül. Hogy milyen segítségeket ad a Teozófiai Társulat ehhez az úthoz, ahogy már mondtam, a legfontosabb alapkérdéseket a hinduizmusból és a buddhizmusból veszi. Aztán vesz nagyon régi egyiptomi beavatási utakból, különböző álvallási irányzatokból, mint pl. a kabbala, merit a szúfizmusból, tehát nagyon sokféle vallást összekevernek, még a kereszténységből is tesznek hozzá egy nagyon keveset és azt mondják: ez a New Age. Mindenki találja meg a saját útját!

A továbbiakban bővebben kifejtette, ezen út megtalálásának New Age által kínált rendkívül különböző módjait.

A szentmisét Kornél atya mutatta be. Az ő homíliáját olvassátok:

A mai délelőtt, amikor a New Age különböző hazugságairól hallottunk, akkor végig jelen volt az, hogy az ember szeretne hatalmassá válni, szeretne olyan erőket birtokolni, amelyek megkönnyítik az életét. Ha belegondolunk, ki ne vágyrna arra, hogy amikor ott van egy rumlis lakás, akkor egy csettintésre minden a helyére kerül. Nem lenne jó? Vagy Maupassantnak volt egy regénye, amikor egy ember rájött arra, hogy a gondolatával tudja mozgatni a bútorokat. És ment is. A szekrény ment arrébb, az ágy is, minden. Csak annyira félt, hogy elveszíti ezt a hatalmát, hogy minden nap próbálgatta, hogy, na még meg van-e? És teljesen rabjává vált ennek a hatalmának. A vége nem is tudom, hogy mi lett, azt hiszem bele is halt az egészbe, Maupassanttól elvárható egy ilyen befejezés, de Jézus éppen az ellenkezőjére hív bennünket. Azt mondja, ha

már túl sok a terhed, ha már túlságosan elfáradtál, ha már nem bírod, akkor ne különböző energiákat hívjál segítségül, amelyeket úgy se lehet, hanem jöjj hozzám és én megpihentetlek. Nálam jó helyen vagy. Hogyha hisszük azt, hogy Jézus valóban az igazság, az objektív igazság, akkor nincs más hátra, mint sűrűn lapozgatni a Szentírást, és hallgatni az Egyház tanítását, hogy valóban helyesen ismerjük meg Jézust.

Jézus azt mondja, hogy jöjjetek hozzám mindnyájan és én felüdítelek titeket. És miért képes felüdíteni? Nem azt mondja, hogy hatalmas vagyok és mindenható, hanem mert szelíd vagyok és alázatos szívű. A szelíd embertől senki sem fél, az alázatos szív pedig éppen a körülmények elfogadására utal, arra, hogy képes lemondani az akarataról, képes elfogadni azt, ami van, képes szeretni a valóságot. Jézustól ezt tudjuk megtanulni, ahogy Ő is ahogy mondja, lenne hatalma sok mindenre, amikor keresztre feszítik, akkor mondja, gondolod, hogy nem lenne hatalmam arra, hogy egészsereg angyal jöjjön a segítségemre, de hogy nem lenne. Csak az nem válna a ti üdvösségetekre. Pál apostol az egyik helyen pedig ezt mondja, hogy sok minden szabad nekem, de nem minden használ. Ez a kulcsszó gyakorlatilag az igazság keresésében. Lehet, hogy emberi hatékonyságunkkal sok mindent megtehetünk, csak nem mindent szabad megtennünk, és jó ez így.

A New Age éppen azt híreszteli, hogy neked mindent szabad. Neked kell istenné válni. Nagyon nagy bajban lennénk, ha mindent szabadna, hiszen a szabályok azért vannak, hogy betartsuk őket, és segítsék az életünket. Ha nem lennének KRESZ szabályok, akkor elég hamar sok-sok halálos baleset történe. Állítólag Kecskeméten, amikor megjelent az első autó, akkor mindenki a csodájára járt. Amikor

megjelent a második, már aznap összeütköztek. Nem voltak még KRESZ szabályok, úgy hogy sürgősen meg kellett alkotni, hogy kinek van elsőbbsége.

Hiszem azt, hogy Jézus meg tud pihentetni bennünket. Azért is nyitottuk a kápolnát, ahova napközben is be lehet menni hozzá, és csak engedd, hogy pihentessen, hogy itt vagyok Jézus, most üdíts fel. És hidd el, hogy Ő nem egy intelligens energia, hanem egy személy, akit meg szabad szólítani, akihez valóban, ha leülsz elé, megszabadít a terheidtől, megpihentet és valóban nyugalmat tud adni.

Azt is mondja Jézus, hogy vegyétek magatokra igámat. Azt a szót, hogy iga, hát itt igazok már egész nap, húzom az igát, - mindig valami negatív dolog kapcsolódik hozzá. Igazából az iga, az egy segédeszköz volt, hogy könnyű legyen a terhet elhúzni az állatnak. Ha ez meg van, akkor könnyebb a terheket is elviselni, és Jézus igája talán éppen a szeretet törvénye. Az Ő igája az, hogy keressük a Mennyei Atya akaratát és azt próbáljuk megtenni. Ha ezt megteesszük, akkor az igazságban maradunk és a Mennyei Atya akaratát az elég gyakran a nehezebbik, hogy ha döntésre kerül a sor. Ha két dolog közül választhatsz, és jól akarsz választani, akkor keresd a nehezebbet. Igaz, hogy nem fűlik hozzá a fogunk, de higgyétek el. A magyar mondás szerint a rest kétszer fárad, cinikusok szerint a nem rest egy életen át, de hát mi hisszük azt, hogy ha a nehezebbet keressük, azt, ami az igazabb, akkor érünk el igazán eredményt, akkor jutunk följebb. Tanuljatok tőlem és tanuljátok meg azt, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és hogyan kell ezt csinálni. Ehhez ismernünk kell Jézust, és kívánom azt, hogy itt a találkozó alatt is mindenkinek legyen egy kis ideje elcsendesedni a Szentírással, akár újra olvasni a hegyi beszédet, elelmélkedni

rajta, hogy vajon nekem mit sikerült ebből már megvalósítani? Legtöbbször mi magunkat fársztjuk le, amikor túlkomplikáljuk az életünket, ahelyett, hogy valóban Istenben bízánk, és a terheinket elé tennénk, kérve az Ő segítségét. Neki tényleg nem kottyán meg, nem kell csettinteni ahhoz hogy parkolóhelyünk legyen, - csak annyi, hogy Uram, adj egy parkolóhelyet! És hittel kérni! Én az Órangyalomat szoktam és szokott segíteni. Javaslom kipróbálásra. Ez nem New Age, ez hit.

Kívánom azt, hogy valóban legyen ez a kedves időtök Jézussal, hogy valóban pihenten tudjatok majd hazatérni, és feltöltekve az Igazsággal.

Az ebéd utáni pihenőidőben a zenei szolgálat résztvevői kezdték az énekeket próbálni, ráhangolódni a közös munkára. Élvezet volt hallgatni, hogy milyen alaposan, hány-szor énekeltek el egy-egy részt, hogy igazán jól hangozzon.

Délután négy fakultációból válogathattunk:

Juhász Zoltánné, Aranka: **A rejtőzködő gonosz – mi a baj vele, ha „működik”? Milyen erők állnak mögötte?**

Vancsura Lilla: **Titokzatos erők vonzásában. „Pillantással meggyújtom a papírt” – nekem sikerült. Miféle hatalom lehet**

a birtokomban?

Kovács Ferenc és Kovácsné Treer Mária: **Gyászolók álma.**

Dr. Fábry Kornél: **Kérdezz bármit – amit még sosem mertél kérdezni....**

A fakultációk mindig problémásak. Nagyon alapos megfontolások vezetnek a témák és az előadók kiválasztásához, - ennek

megfelelően mindegyik fontos és érdekes. A baj csak ott van, hogy egyszerre csak egy fakultációt tudunk részt venni.

Sokan **Vancsura Lilla** délutáni programját választották. Nem bánták meg. Lilla azzal kezdte, hogy a papír meggyújtása nem igazán sikerült, csak elszenesedett, ez is elég volt. Ő, aki hívő katolikus családból származik, az ezoterika legvadabb dolgaiba keveredett bele. Ezekről a könnyen megszerezhető, agyonreklámozott félelmetes hatalmakról, és az azokból való kimeneküléséről, megtéréséről és jelenlegi missziós tevékenységéről tett tanúságot.

Érdekesek voltak a hozzászólások, melyben megpróbálták tisztára mosni a jógát és a homeopátiát, hivatkozva a plébánosra, aki azt mondta, hogy „ez még belefér”. De Lilla egyértelmű válaszaiból kiderült, hogy vagy ez – vagy az, nincs határeset, - nem fér bele!

Este **Proszenyák Robi** mondta el megdöbbentő tanúságtételét. Maratonfutó versenyen rosszul lett, elvesztette eszméletét, kómába esett. Ebben az

állapotában átélt borzalmas élményeiről beszélt, hogyan érezte a kárhozatot, az időtlen semmit, és ez az állapota hogyan vezetett megtéréséhez.

A második nap előadója Palkó Julián atya volt.
Témája:

**Mit kezdjek a megismert igazsággal –
mindennapi döntéseink.**

Előadása után ő celebrálta a szentmisét.
A szentmisén mondott homíliáját alább olvashatjuk:

Egy kicsit reflektálnék az ószövetségi olvasmányra. Hogy Jézus ezt a húsvétot újította meg, ami itt föl lett olvasva, vagyis Ő lett a Bárány, akinek a vére megment bennünket. Hogy a pusztító angyal ne pusztítson el, - ez szimbolikusan, hogy ne a kárhozatot érdemeljük. És ahogy ezt egyik egyháztanító mondta, hirtelen nem jut eszembe, az olvasmányos imaórákban vannak a szentírásos olvasmányok, és a második olvasmányok. A második olvasmányokban vannak az egyháztanítóknak az olvasmányai, nem tudom megmondani, hogy ki volt az, aki ezt mondta és írta, de nagyon szép. Sorolja az Ószövetség szimbolizmusait és jóvendöléseit, tehát például a Bárányban megölték, mármint Jézust, a Bárányban levágták, vagy, hogy még egyet mondja, amit szintén ő mond, hogy Józsefben eladták, mármint Jézust. Tehát ezek a ószövetségi történések, jóvendölések Jézusról
Ez az egyik legszebb, ez a bárány és a vér, ami által meg lehet szabadulni, és hogy a bárányban levágták, és hogy csontját ne törjék, és hogy Jézusnak se törték a csontját a kereszten.

Ez az Úr átvonulása húsvétkor sokszor eszembe jut, főleg az Exultatet is hallgatva vagy énekelve, ezt az örömeiket, amivel megkezdődik az igeliturgia a föltámadási szentmisén, hogy ez az Úr átvonulásának a napja. Tehát a liturgia eljuttassa azt, ami megtörtént egyszer, és megjeleníti.

Ezért a liturgia szent, és sokszor többet mond, mintha ott lettünk volna, és mintha filmre vették volna. Tehát egy föltámadást nem lehet úgy lefilmezni, modern kamerával ott lenni bent a sírbarlangban, infrafényekkel, ami nem a látható fény elvén dolgozik, hanem egyébként a szem számára sötét, de tudtak volna fölvételt készíteni ilyen infra fényekkel zöldben úszott volna minden, láttuk volna több kameraállásól, hogy Jézus hogyan tér vissza a földi testébe, hogyan tér vissza a Fiúisten és hogyan támad fel.

Megrázó lenne, de nem adná azt az élményt, mint amikor valaki megtisztult lélekkel részt vesz a feltámadási szertartáson, és amit mondtam, hogy átadom a szabad akaratomat. És ezt éli. Ez az embernek nagyobb élménye lesz, istenélménye a liturgiában, ahol az Isten jelenik meg az a Jézus, aki feltámadt.

Óriási különbség van a személyes megtapasztalás, és a fénykép, még ha az igazi

fénykép, még ha igazi film is, között, és az ahogy most itt van jelen az élő, nem a filmen, hanem itt most jelen van az élő, és az én lelkemben dolgozik.

Ez a szent liturgia, amit mos is itt tartunk, hogy most van itt az élő, a feltámadott és az én lelkemben dolgozik, velem akar közösségbe lépni.

Visszatérek a szabad akarathoz. Valaki nyilván nem haragszik meg hogy mondom, hogy a lelki atyja mondta: hogy vigyázz, mert azért nem ülhetsz át teljesen az anyósülésre, és átadod teljesen a volánt Jézusnak, neked is kell tenni dolgokat. Igaz! De nekem azt kell tenni, hogy Jézus működjön általam. Ő a télen embert nem szereti, de a szabad akarat átadásáról senki nem mondhat le, aki szeretne keresztény lenni.

Ez elég kemény mondat, mert megidéztem a Futó Kacsi bácsit és én neki elmondtam ezt az eseményt, hogy lemondtam a szabad akaratomról és számomra megrázó volt, hogy Karcsi bácsi azt mondta, hogy miért kell arról lemondani? Mert ő is arra gondolt, hogy az emberen keresztül Isten munkálkodni akar. Ezzel nincs semmi probléma, és mennyire megnyugodtam, amikor Nagy Szent Teréznel azt olvastam a Tökéletesség útjában, meg a Belső várkastélyban, hogy ne is álmodjon imádságról az, aki a szabad akaratáról nem mond le. Az nem tud imádkozni, az ne is akarjon.

Ott kezdődik a lelkiélet, hogy a szabad akaratomat átadom Istennek. Anélkül nincs imádság.

Az egy másik kérdés, hogy azt nem várhatom el, hogy Isten állandóan súgja nekem, hogy most mit tegyél. Most lapozzál, vagy ne lapozzál. A Jóisten azért adott nekünk agyat, észt és így tovább, és egy csomó tapasztalatot, hogy ezeket (használjuk), természetesen nem istenkísértés lenne mindenre azt mondani, hogy akkor most súgd meg, hogy mit mondjak. Hát ilyet azért ne várjunk, ez tényleg istenkísértés.

De igenis arra naponta visszatérni, hogy én azt szeretném, hogy Jézusom te élj általam, családapaként, nagypapaként, nagymamaként, anyaként, gyermekként, te élj általam, újból megtestesülj.

Hát itt a szent liturgia is, annak adja a tanújelét, hogy önmagát adja nekünk, hogy az Ő templomai legyünk. Testet ölt általunk. Ő akar élni általunk, kisbabaként, akinek az a feladata, hogy sírjon, hogy ha fáj neki valami. Jézus akar ott sírni benne, hogy a felnőttek észrevegyék, foglalkozzanak vele. És minden életkorban.

Tehát, ha nincs a szabad akarat átadása, mindez nem működik. Akkor Jézus nem költözik a mi testünk templomába illetve gyorsan elhagyja azt, az első adandó alkalommal, amikor ellenére teszünk, Ő nem adja magát ahhoz, aki nem akarja, hogy Ő éljen benne és általa éljen ez az ember.

És akkor én is elmondom egy álmomat, illetve ez az autóshoz, amit mondott az illető, akinek jó volt ez a mondása persze, hogy Varga Laci jól mondja, hogy azért nem arról van szó, hogy én most ölbe tehetem a kezemet. Ha én ölbe tehetném a kezemet, akkor erre az előadásra semmit nem készültem volna, akkor most nem is lennék itt talán. Tehát nem erről van szó tényleg, de amikor és elkezdek készülni egy prédikációra, akkor azt szeretném, hogy a Jézus szólaljon meg bennem. És én a magam esze szerint, illetve ahogy vezet engem a Jézus úgy készülök, de ha nincs készület, akkor nem lehet improvizálni sem. Lehet, hogy ott majd mást mondok, de ha nincs mögöttem készület, tisztességes készület, nem fogok tudni a Jézusnak a képviselője lenni. És ez így van mindenben, tehát meg kell tennem a magamét, Jézus akkor jön, ha látja az igyekezetet. Nahát az álmom, amit elmondom ezzel kapcsolatban, mert ez rendkívül fontos ehhez a mondathoz is, hogy az **Igazság szabaddá tesz**, és hogy a szabadság az az, hogy az igazsággal

egyesülök. A szabadság az az, amikor lemondok mindenről, látszólag rab vagyok, lemondok mindenről a szabad akaratomról, a szabadságomról és megtapasztalom akkor a szabadságot, hogy az Isten bennem működik, és ez csak azt engedi, hogy az én boldogságom működjék, meg a másiké. Ettől leszünk szabadok, és ettől leszünk boldogok.

Hát az én álmom. Sokáig nem is értettem és később döbbsentem rá. Azt álmodtam rendszeresen, hogy autót vezetek. Meg kell mondani, hogy nincs jogosítványom, és nem is szerettem volna soha. Az álmom előtt se, bár gépész mérnök voltam, és a szüleim mondták, hogy kisfiam kifizetjük, csináld meg, most még kifizetjük, és így tovább. Nekem könnyen ment volna, már mint ami a műszaki dolgokat illeti, mert nekem ez szakma volt. De azt mondtam, hogy nem kérem, nem akarom. Valahogy sose volt gusztusom ahhoz, hogy vezessek, na és az álmom, rendszeresen azt álmodtam én, hogy ülök a volánnál és vezetek és hihetetlen nehéz körülmények között, és sosincs semmi baleset. Bele megyek a legnagyobb dzsumbujokba, és egy csomó autó és én élvez megúszom és semmi baleset.

Más. Ugyan ilyen álmom. Nyomom a gázt és lassul az autó, fékezek és az gyorsul, balra tekerem és jobbra megy, jobbra tekerem és balra megy. Sokáig nem értettem. Nagyon sokszor álmodtam ezt, mire megértettem, hogy ez a Jóisten vezetése. Milyen jó hogy én balra tekerem, de jobbra megy, milyen jó hogy gázt nyomok, de fékez, vagy fékezek, de gázt ad. Milyen jó, hogy mindenféle lehetetlen helyzetet átvezet, és hogy ne hogy azt higgyék, hogy csak dicsekedni tudok, mostanában sokszor azt álmodom, hogy metró kocsiban vagyok és eltéved a metró kocsiban és kiszállok, és olyan fura, hogy sose jutok oda, ahova kellene. Vagy vonaton utazok a Déli pályaudvar felé és közbe ki kell

szállni, ott maradok a sinen, jön a vonat, szaladok utána lassít, de nem tudok fölkapaszkodni. Állomáson várom a vonatot és elindul, én szaladok és nem érem el. Beülök a kabinba, biztos ez az, és nem ismerek rá semmire és senkire, akik ott vannak. Ez is mutató. És ezt azt hiszem, nem kell lefordítani.

Tehát azzal zárom le, hogy megnyugodtam, amikor szentek, mondjuk Assisi Szent Ferenc is, meg Nagy Szent Teréz is azt mondja, amit Jézus, ha valaki nem mond le mindenéről, amije van, mondta Jézus, nem lehet a tanítványom. Nagy Szent Terézre azt mondja, hogy nem tud imádkozni, ne is várja sose fog tudni. Jézus azt mondja, nem lehet a tanítványom, Szent Ferenc azt mondja, hogy saját akaratának gonoszságában él. És lehet ragozni.

A lelkiélet ott kezdődik, hogy a szabad akaratomról lemondok-e.

A délutáni szabadidőben volt az „**uszoda fakultáció**”. Jól esett a nagy hőségben felüdülni a kellemes vízben. Azt talán mondani sem kell, hogy a gyerekek élvezték a legjobban.

Ezen a napon volt a kiengesztelődés délutánja és estéje.

Olvassuk erről **Treer Mária** írását:

Kiengesztelődési délután és este volt pénteken.

A kiengesztelődési nap legfontosabb része az Istennel történik. Ullrich Ágoston atya sok érdekes példával átszótt tanítása, Kovács Feri, Szabó Ernőné tanúságtétele, minden szó, kép, ének, zene, dinamika, tanúságtétel, arra irányul, hogy szívünkbe béke költözhessen, Isten békéje. Fantasztikus, hiteles volt, amit Célia az életéről, a szentgyónás örömeiről, felszabadító érzéséről mondott. (büszke lehet rá az édesanyja!)

Segítséget próbáltunk adni - az egész tábor alatt, hogy a szívekben felgyült, Istentől elválasztó akadályokat felismerjük, majd átadjuk a gyógyító, irgalmas Jézusnak. A harag, a zűrzavar, a békétlenség, félelem, neheztelés, bűn elválaszt a szeretet Istenétől. Az élet oly sokszor eltompítja lelkiismeretünk finom hangját. Most a héten lehetőség nyílt elcsendesedni, életünket átgondolni, terheinket letenni, egyszerűen: megtérni.

Egy játékos elmélkedésre, gondolkodásra is hívtuk testvéreinket. "Mi az, az életedben, amiről úgy érzed, elválaszt Krisztus szeretetétől? Mi az, amit a felismerésed eredményeként változtatni szeretnél Jézus segítségével?" - tettem fel a kérdést. Ezután, - aki elfogadta, -egy kis gyurma darabot kapott, melyből sok mindent lehet alakítani. Néhány példa hangzott el arra, hogy itt mire gondolhatunk. Ha szemed túl sok olyat néz, ami bűnre visz, formázz egy szemet. Ha a túl sok számítógépezés akadálya az imádságnak, egy egér lehet a jelképe annak, hogy Jézus segítségét kéred. Lehet, hogy megtört szíved adod át neki. E szívből, imádságból formázott alkotásokat a Taize - kereszt elé lehetett letenni. Az eredmény? Többen a házasságuk küzdelmeit vitték az Úr elé. Nagyon kedves és szép volt egy kéz, amelyben öt szív volt felismerhető - nyilván az illető családját bízta Jézusra. Több ember alakot figyeltem meg, ami az emberi kapcsolatok helyreállítási vágyát tükrözi. Többen kígyót készítettek, ami azt mutatta, hogy a kísértésben kérték Jézus segítségét. Érdekes volt egy arc, ahol a száját egy x zárta, utalva arra, hogy fölösleges szó ne hagyassa el a száját. 10-12-en adták Jézusnak megsebzett a szívüket. Voltak különös formák, mint egy repülőgép, létra, lelakatolt kapu, aminek csak alkotója és Jézus tudja a jelentését. Igazán az volt e játékos felhívásnak, a gyurmázásnak a

célja, hogy létrejöjjön egy találkozás a bűnös, megsebzett, fájdalommal, nehézségekkel küzdő ember és Jézus között.

Feltűnően sokan járultak szentgyónáshoz. 20%-kal többen, mint tavaly. (70-80) Alma nagyszerűen megszervezte a körülményeket, szeretettel fogadta az atyákat, irányította a testvéreket. Tudok olyan fiatalról, aki soha nem volt még vallásos táborban, nem volt megkeresztelve, s beszélgetést kezdeményezett atyával. Áldja meg őt az Isten, s vezesse a katekumenátus útján.

Gyászfakultáción Kovács Ferivel a gyász szakaszairól beszéltünk s arról, azokban hogyan segíthetünk magunknak, vagy gyászoló

testvérünknek. 20-an voltunk, 15-72 évesig, hölgyek és férfiak. Interaktívva alakult a csoporttalálkozó. A sorstársak között ilyen nagy korkülönbség ellenére őszinte légkör alakult ki. Legmegrázóbb egy 15 éves, 10 éve árva fiatalember volt. Megdöbbenett korához képesti bölcsessége, érettsége, s jó volt látni, ahogy szívében kezdett megnyílni az Isten felé. Tanúságot tett erről is a felnőttek körében. Ő is elindul a katekumenátus útján.

Nyolc helyen végeztek testvéreink közbenjáró imádságot. kb. 80-an tisztelték meg bizalmukkal, s együtt hittel fordultunk az Úr felé.

A "Jézusom, rád bízom" kosár

már jól ismert, szinte folyamatosan vitték a testvérek Jézus elé a néhány mondatban megfogalmazott személyes kéréseket, melyet a másnapi szentmisében Kálmán atya ajánlott fel.

Ebben az évben a szentségi Jézus járt körbe közöttünk, megérintve sokunk szívét. Mohos Gábor atya volt az Úr hordozója.

Sok személyes beszélgetéssel ajándékoztak meg a résztvevők. Nagy terheket hordoznak közöttünk mosolyogva, hűségben. Megerősödtem abban is, hogy az enyém semmi a másikéhoz képest. Kaposvárt elkezdni lehetett, de abbahagyni nem.

A harmadik nap előadását

dr. Magyar Balázs pszichiátertől hallottuk. Előadására megtelt a terem! Nagy érdeklődéssel várt előadását Bea vezette be:

Ezekben a napokban azt kerestük, hogy mi is az igazság, mi az igazság a bennünket körülvevő világban, mi az igazság az Istennel való kapcsolatunkban, és ma azt fogjuk keresni, hogy mi az igazság önmagunkkal kapcsolatban. Mi az, amivel félre tudnak vezetni bennünket, és mi az, ahogy az Isten lát bennünket? Mi az igazság? Milyenek is vagyunk valójában?

A mai előadónk Magyar Balázs Pszichiáter, szeretettel köszöntjük, a nyaralását szakította meg a kedvünkért, hallgassátok őt!

.....Még egy picit mehetünk ebben a hivatás-küldetésben, hogy tisztázzuk, hogy mi nem? Csináltam erről egy kis jegyzetet, mert gondolom, hogy érdemes lenne erről egy hosszabb dolgot is írni, pont azért mert, mert nem hiszem azt, hogy a mai naptól mindenki másképp gondolkodik a hivatásról a küldetésről, de nem baj, ha picit erről elmélkedünk.

II. János Pál, akit mindnyájan nagyon szeretünk, hihetetlen dolgokat művelt ő egy személyben itt Európában, most az „egy

személyben”, azt persze idézőjelben, mert angyalok hada kísérte, és titkos nyomozók is egyben, tehát ő mondta, hogy jó, hogy vagy, mintha Isten üzenetét így interpretálná, hogy, jó hogy vagy, akarom, hogy legyél. Ez két tag mondat, egyik a hivatásra vonatkozik, a másik a küldetésre. Jó hogy vagy! Nagyon kevés, százalékosan kevés embernek adatik meg, hogy életében, gyerekkorában és fiatalkorában örülhessen annak, hogy **jó hogy vagy!** Betegeimnek a nagy része attól szenved, hogy apukája, ha férfiről van szó, az apukája nem becsülte, vagy ő nem becsülte az apukáját, ez általában ugye együtt jár. Lányoknál, anyával kapcsolatban, de lány és apa megerősítésben is nagyon fontosak ezek a gyerekkori szálak.

A serdülő korig nagyon fontos hangsúlyozni a gyerekeknél, nem baj, ha többször mondd az a gyerekeknek, hogy szeretlek. De jó, hogy vagy. Nem azért szeretlek, mert jók a jegyeid, vagy mert aranyos kisfiú vagy kislány vagy, mert nem vagy hiperaktív, ezért szeretünk. Ezt nem így kellene – egy hiperaktív gyereket nagyon nehéz szeretni, főleg akkor, ha vendégségbe mennek. Nekem egy hétig kellett barkácsolnom, amíg a hiperaktív szülőket kihevertük. De érdekes, hogy a hiperaktív gyerekek nagyon nyugodt szülei vannak, általában mindent hagynak, de fordítva is, a hiperaktív szülőknek nagyon nyugodt gyermekeik lesznek, és így visszaáll az élet rendje.

Azt hangsúlyoznám, hogy a **jó hogy vagy**, az még az élet második felében sem árt. Ha hazajön a fáradt férj, akkor ugye az az első, hogy miért most jöttél, vagy miért nem előbb? És nagyon nehezen küzdünk ezzel meg, hölgyeim és uraim, azzal hogy az első tíz percet azzal töltjük, hogy közösen adjunk hálát, nem térden állva, hanem, hogy de jó hogy itthon vagy, de jó, hogy életben vagy, nem azt mondani, én azt hittem, hogy.

Ezeket a mondatokat érdemes lenne elkerülni, - azt hittem, hogy, - mert innentől kezdve már a tévhitek kezdődnek, és hát tévhitekből van elég – bőven.

Örülni egymásnak még a nyugdíjasok is meg tudnak örülni, hogy jaj, milyen jól ébredtem, életben vagyok, te is, fogsor megvan, minden, szemüveg, megtaláltuk....

Akarom, hogy legyél, ez a küldetés, mert tervem van veled. A kettő abszolút összetartozik, és nagyon kell tudni, hogy a hivatásnak a zavarai, - mindjárt erről is egy picit beszélünk – azok átsugároznak a küldetés zavaraiiba. Tehát hogy ha valakinek – ez egy gyermekkori példa is lehet, hogy ha valakinek rossz a gyermekkor, vannak komoly sérülései, visszautasításai, ez egy külön szindróma az elutasítottság. Nagyon gyakran találkozunk elutasított emberrel, nem mindig azért mert elutasították, de ő úgy élte meg. Mint ahogy én mondom, hogy anyukám nem szeretett, mert nem tudta, hogy éppen a falnak melyik részében tartózkodok.

Azt mondja II. János Pál, hogy hivatásom forrását keresem, ott lüktet az utolsó vacsora termében, Jeruzsálemben. Ez nekem nagyon tetszett, mint civil törvénykövető és adózó állampolgárnak, hogy ott lüktet az utolsó vacsora termében. Tehát a hivatás az nem azt jelenti, hogy én valamit megkaptam, és azt már zsebre vágtam, meg van a személyi igazolványom a Mennyei Jeruzsálemhez, vagy egy jegyem az odavezető expresszre, hanem azt jelenti, hogy ez egy lüktetés, annak két fázisa van, van egy diasztolés és egy szisztolés állapota. Kétpólusúak vagyunk, abszolút – gondoljunk arra, hogy a gyerekeket egy évig arra próbáljuk rávenni, hogy tanulj meg beszélni szépen, meg járni, és akkor 12-15 év arra megy rá, hogy ülj már le, és fogd be a szádát! Tehát ez a kétpólusúság ez nem azt mondom, hogy rögtön

egy ilyen bipoláris affektív zavarhoz vezet, de abból sok van Magyarországon kétségtelen, mániás depresszió, mert a gyerek nem nagyon tudja, hogy miért tanult meg járni, ha nem lehet fölmászni a szekrényre, autóra, stb. stb.

A hivatás nem szakma. Csak tőmondatokat veszek ki ebből a hivatás-küldetésből, mert azt szoktuk hinni, hogy ez egy szakma. Nem a szentségről szól. Feleletet vár. Vannak emberek, akik egy életen át kéretik magukat, hogy nahát, hívjatok meg. Közösséggel kapcsolatban is hogy szereti, ha úgy kínálják, udvarolnak neki. Én is szeretem vendégségben, ha kínálnak, de az életben ez nagyon fárasztó tud lenni egy idő után, és amikor nem kötelezi el magát és nem találja meg a karizmáit, nem találja meg a küldetésben a saját útját, akkor nem csak, hogy fárasztó lesz, hanem rokkant.

A hivatásnak három nagy feltétele van, a szabadság, a vágyakozás és a belső kapcsolat. Régen és a régi bibliákban is úgy van lefordítva és a lelki irodalmakban is, hogy az istenfélelem. Tudjuk, hogy Ő nem fél tőlünk, tehát nem kell az Isten félelméről beszélni, és mi sem félünk annyira már, mint mondjuk több ezer évvel ezelőtt – tehát elkezdtük másképp fordítani ezt az istenfélelmet, és ez nagyon tetszik nekem ez a szó. Ki tudja, hogy mire fordítottuk az istenfélelmet. A mai lelki írók mit használnak istenfélelem helyett? Van-e tippje valakinek? Azért várok az ötletekre, mert a szó nagyon mély és gyakorlati, és ugyanakkor nem mostani keletű, tehát nem egy pesti utcai kifejezésről van szó és nem is egy kegyes, klerikális, - nem az Isten félelem. *Jámorság* volt egy tipp.

A hódolat. A mostani írók már így fordítják, hogy a hódolat. Azért van ez a hatásszünet, hogy gondoljunk bele, hogy mi

kiknek adjuk meg a hódolatot, hogyan adjuk meg a hódolatot és hogyan várjuk saját magunk a hódolatot – ez mind nagyon fontos az istenfélelemmel kapcsolatban. Hiszen nem csak az Istennek szól a hódolat az ember életében, hanem mindennek, ami szent, és időnként az ember maga is kap hódolatot. Úgy gondolom, hogy ha valaki jól szereti saját magát, egyébként 30 %-a az embereknek biztos van, hogy nem tudja kimondani azt egy életen keresztül, hogy én szeretem magamat, és ezért rendelőkbe jár, meg kórházba és gyógyszereket szed, de nem tud hódolni a benne lakó Istennek, mert nem hiszi el, hogy Isten ugyanúgy szereti őt, és nem kevésbé, mint az egyszülött Fiát!

Délután újra a fakultációk várták az érdeklődőket:

Magyar Balázs:
Tényleg ilyen vagyok?
Magyar Balázs délelőtti előadása jócskán felkeltette a figyelmet, és az első emeleti aula megtelt érdeklődőkkel. Erről amatőr videofelvétel is készült.

Ezzel egy időben két helyen, még két témáról lehetett hallani:

1./ Nyéky Kálmántól **Széllel szemben nem lehet ...?** címmel **Nyíltan a gender-ideológiáról!** (Kálmán atya megígérte, ahogy ideje engedi tájékoztatja erről a kevésbé ismert témáról az EMU olvasóit.)

2./ Marik Házaspár és Jávor Kata: **Próféta a saját házukban?**

Egy rendkívüli fakultáció is volt később ugyanitt az aulában, **Emmánuel: Velünk az Isten! – Ha kíváncsi vagy az Emmánuel Közösségre.** Kíváncsiak voltak! Sokan. És nem is csalódtak. Szentkereszty házaspár, Jóska, Bea, Jób, Lehockiék beszéltek a Közösségről, a Közösséghez tartozásukról és válaszoltak a nagyon jó kérdésekre.

„megbénult testtel is lehet boldogan élni Isten tenyerén”

lehetne a mottója a nagykanizsai Jézus Szíve Antióchia közösség **60. másodperc** c. musicaljének, amit szombat este bemutattak.

Jó volt a hírverés, mert nem csak a tábor résztvevői, de vendégek is szép számmal vettek részt ezen a nagyszerű előadáson.

Idézet a darab ismertetőjéből:

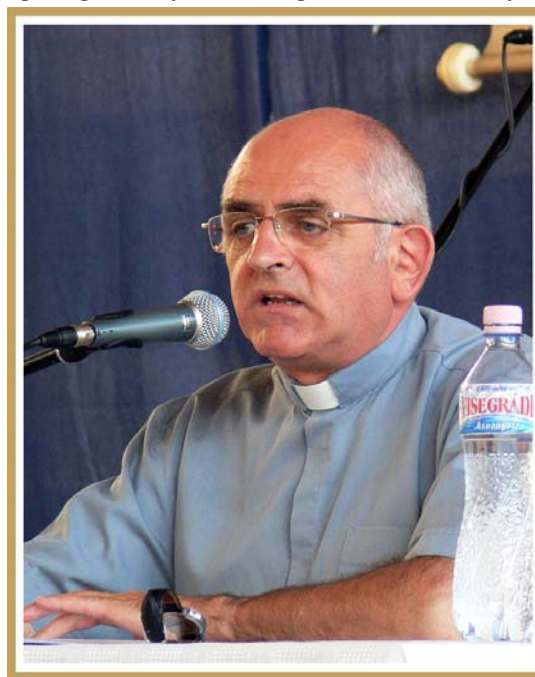
„A musical mai fiatalok és családok szokványos életét mutatja be egy nem mindennapi fordulattal, amely gondolkodásra készteti a kereső fiatalot és már istenhitben gazdag felnőttet egyaránt. Egy perc az életünkből, amely mindent megváltoztat, értékrendeket borít fel, ahol fontossá válik az élet-halál kérdése, a szenvedés értelme. A darabban benne van a mai fiatalok stílusa, gondolkodása, és természetesen az életünkben is jelen lévő Isten bennünket formáló szeretete és az ima ereje. A nagykanizsai Jézus Szíve Antióchia fiataljai és hátterei írták a szöveget, a dalokat, a zenét, ők koreografálták a táncokat, ők viszik színre, mai modern technikákat is alkalmazva. Előadásukban nem a színház magas iskolája az átütő erő, hanem a hit, amelyből az egész darab fakadt, evangelizálás és közösségépítés céljából. Közel ötvenen dolgoztak a darabon”.

Az utolsó nap, vasárnap Varga László atya vállalta az előadást, és ő mutatta be a szentmisét is.

Tanítását így kezdte:

Ha kitarotok tanításom mellett, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz benneteket. Én egy kicsit visszafele mennék.

Először meg kellene ismernünk az igazságot. Nagy segítség, hogy senki nem szabad az igazságtól. Állandóan keressük az igazságot életünk végéig. Ha másképp nem akkor úgy, hogy ugye igazam van? Nem bírunk szabaddá válni az igazságtól kényszeresen mindig tudni akarjuk mi az igazság. Általában megrekedünk a saját igazunknál, a saját igazunk keresésénél, és nem mindig jutunk el az igazság megismeréséig. Az igazság számunkra, egy személyben testesült meg. Senki nem merte kimondani magáról a vallásalapítók illetve a vallás nagy vallások nagy emberei, bölcselői közül, hogy én vagyok az igazság. Azt ki merték mondani, hogy merre kell keresned az igazságot. Megmutatták; hogy milyen filozófiai rendszerek vezetnek el az igazság mélyebb megismerésére. Milyen

gyakorlatokat kell végeznünk ahhoz, hogy az igazságban megvilágosodjunk, de senki nem

mondta ki, egyedül Jézus Krisztus önmagáról azt, hogy én vagyok az igazság.

Ezért, hogy ha meg akarjuk ismerni az igazságot, akkor először is hálát kell adni azért, hogy keressük az igazságot, vagy körülöttünk mások is keresik az igazságot. És el kell jutnunk odáig, hogy ne a saját igazunk legyen az igazság, hanem egyedül Jézus krisztus.

A többi számomra csak vélemény. Igazság részecske, de nem maga az igazság, nem a teljes igazság. Van időnk és lehetőségünk, hogy megismerjük, még mielőtt színről színre látnánk, az igazságot. Ahhoz, hogy megismerjük az igazságot, ahhoz engednünk kell ennek a váagnak, ami szintén a szívünk mélyén van. A Jó Isten annyira szeret bennünket, hogy nem csak arról gondoskodott, hogy ne tudjunk szabaddá válni az igazságtól, vagyis hogy állandóan keressük, arról is gondoskodott, hogy ott legyen a szívünkben a vágy a teljes igazság után, mert a Szentlélek az Ő szeretetének és igazságának a Lelke ott van a szívünkben.

Ajándékba kaptuk, ingyen feltétel nélkül, de ott van azoknak a szívében is, akik nem keresztények, nem katolikusok, akik nem tartoznak az Egyházhoz. Az ő szívükben is ott működik Isten Szent Lelke, és érdemes odafigyelni arra, ahogyan ők keresik, ők fogalmazzák meg az igazsághoz vezető útjukat. Jézus azt mondja, hogy tanuljatok tőlem, én hozzá tenném ezt a fél mondatot, hogy másokban is. Ne csak abban tanuljatok, amit ti hallottatok, tudtok, ismertek az igazságról, nagyon gazdag az igazság megismeréséhez vezető út. Ne adjátok fel ezt a megismerést, engedjétek a váagnak, ami a szívetekben van, hogy egyre teljesebben ismerjétek az igazságot.

(A teljes előadás a TÁBORTÖRTÉNETBEN lesz olvasható.) // Sajnos eddig még nem sikerült leíró kapacitást biztosítani.//

A záró misére, nem csak a felnőttek, de az összes gyerek bejött.

A széksorok előtt üldögéltek, türelmesen hallgatták Laci atya beszédét:

Amit velünk tesz Jézus, azt kell tennünk nekünk másokkal

Én vagyok a Jó Pásztor mondja Jézus, ismerem enyéimet, enyéim ismernek engem, hallgatnak a szavamra.

Az olvasmány, és az evangélium pásztor nélküli juhokról beszél. Ha megismerted a pásztort, az Úrjézus krisztust, ha ismered a szavát, ha követed Őt, akkor azt kell tenned, amit veled Ő eddig tett, vagy amit ezután tenni fog.

A 22. zsoltár, amit végigénekeltünk, összefoglalja a pásztor gyönyörű szolgálatát felénk. Gondoskodik arról, hogy inséget ne kelljen látnunk. Zöldellő mezőkön terelget bennünket, csendes vizekhez vezet és felüdíti a lelkünket. Az igazság ösvényén vezet, ahogyan Ő megígérte. A halál völgyében sem kell félnünk, elveszi félelmeinket, mert ott van velünk, biztonságot ad az Ő terelőbotja, vesszője. Asztalt terít számunkra fejünket megkeni olajjal, serlegünket csordultig megtölti, az Ő jósága és irgalma tetten érhető minden nap az életünkben, mert nyomon követ bennünket, és otthonunk lesz az Isten háza mindörökké szünet nélkül.

Ahogyan neked pásztorod Jézus, és észreveszi, hogy inséget szenvedsz, és mindent megtesz, hogy az inségedet csökkentse, neked hasonlóképpen kell a testvéreid inségét, követve a pásztor példáját felismerni, és megszüntetni.

Szegények, inséget szenvedők mindig lesznek veletek, mondja Jézus. Kérni kell a Pásztort, hogy nyissa meg a szemünket, hogy észrevegyük az inséget szenvedőket, és

észrevegyük bennük a Pásztort, az Igazságot, Jézust.

Zöldellő mezőkhöz terelget bennünket, csendes vizekhez vezet, és a lelkünket felüdíti. Annyira szeret, hogy gondoskodik arról, hogy pihenjünk, tudja, hogy határaink vannak, tudja, hogy teremtett létezők vagyunk, akiknek szüksége van csendre, nyugalomra, pihenésre.

A zaj, a rohangálás, a túlfeszített életmód nagyon sokszor úgy tűnik, hogy lehetetlenné teszi ezt a pihenést, ezt a csendet, ezt a nyugalmat számunkra.

Érdemes lenne megvizsgálni, hogy tényleg ennyire meg kell feszülnünk? Lehet, hogy nem is ennyire túlhajszolt a világ, a világunk, lehet, hogy mi magunk pörgetjük fel és soha nem kontrolláljuk se magunkat, se a körülöttünk élőket, hogy tényleg így kell?

Nagy meglepetés és nagy felismerés volt az egyik műtét után, amikor nem tudtam gyorsan

menni, - én szeretek gyorsan menni és szeretek gyorsan mindent elintézni. Gyorsan eszem,

gyorsan dolgozom, egyik se jó, de szeretek így, valahogy így neveltek, vagy így alakultam, és megdöbbsenem, amikor nem tudtam gyorsan menni, mert a sebek fájtak, hogy át lehet érní a templomba öt perc alatt is. Ez nem olyan hosszú idő, de a meglepetés az volt, hogy észrevettem, hogy a járdán mások is közlekednek, fogadtam a köszönésüket és én is köszöntem. Sőt megengedtem azt a luxust magamnak, amit ritkán engedtem meg, hogy megálltam. És úgy csináltam, mint akinek van ideje. Megkérdeztem, hogy van és válaszoltam a kérdésre, hogy én hogy vagyok? Ez eddig is adva volt számomra, csak rossz volt a valóságra nyíló ablakom. Én azt hittem, mert magamnak így magyaráztam, hogy csak így lehet közlekedni, és kiderült, hogy lehet másképpen, és kinyílik a világ.

Érdemes megvizsgálni, hogy tényleg csak azzal a gyorsasággal, azzal a száguldással, azzal a fölpörgetéssel lehet élni, ahogyan eddig éltél? Érdemes megállni és magadra rákérdezni, nem a körülötted lévőkre, hogy miért ilyenek? Akkor kezd változni a világ, amikor magadra kezdesz kérdezni, hogy miért vagyok ilyen? Miért így látom? Miért így gondolkodom? Miért így viselkedem. A Jóisten tudja, hogy szükségünk van csendre, pihenésre, felfrissülésre, és biztos vagyok abban, mert fölfedeztem, hogy jóval azelőtt, mielőtt fölfedeztem, már megengedte nekem ezt a luxust, csak én nem engedtem meg neki ezt a luxust, hogy pihenjek.

Mindenki a saját testével fizet, én is és mások is, ha nem engedjük

meg neki azt, hogy csendes vizekhez vezessen, és a lelkünket felüldítse. Amit velünk tesz, azt kell tennünk másokkal, vagyis, teremts teret, időt, lehetőséget testvéreidnek, hogy nálad felüldülhessenek, hogy nálad megpihenhessenek, hogy nálad letehessék a gondjaikat, hogy frissen távozhassanak a te otthonodból.

Az igazság ösvényén vezet, ahogyan megígérte. Tedd ezt. A hazugság világában élünk. Sokkal mélyebben átjárja a hazugság mindegyikünk életét, mint amennyire azt első látásra a politikában vagy a médiában felismerjük és tetten érjük. Profi hazudozók vagyunk Isten előtt és magunk előtt. Profi módon hazudunk, magyarázkodunk, vádaskodunk, igazoljuk magunkat. Csak az igazság tesz szabaddá. Az igazság ösvényére vezet az Isten, és hogy ha te az igazság ösvényén jársz, vagyis megengeded, hogy szembesítsen az igazsággal, akkor tudsz másokat segíteni az igazság ösvényére. Addig csak szövetséges leszel a hazugság tengerben. Asztalt terít számunkra, fejünket megkeni olajjal, serlegünket csordultig tölti. Ki akadályozhat meg bennünket ebben a világban, hogy mi is megterítsük a szeretet és az irgalom asztalát naponta embertársaink felé.

Mennyi időt töltünk a törvények, a szabályok, a jogrendszerek, a feladatok, a programok magyarázásával. Mindig a kéregről beszélünk, mindig a felszínről és a látszatról. Ha egy picit mélyebbre megyünk, akkor rátalálunk az irgalomra. Isten nem csak igazság, hanem irgalom. És az irgalma fölülmúlja az ítéletet. Ezért nekünk meg van a lehetőségünk arra, hogy miként számunkra megteríti az irgalom asztalát minden szentgyónásban, minden szentmisében, minden igeolvasásban úgy mi is megterítsük az irgalom asztalát embertársainknak, vagyis Isten irgalmának legyünk az edényei azok felé, akiket az igazság nevében a vélt vagy valós igazság nevében, vagy a hazugság mentén irgalmatlanul

megítélnék, tönkretesznek kifosztanak. Nekünk megvan a szabadságunk arra, hogy irgalommal forduljunk minden embertársunk felé. Dúsan megterítsük az irgalom asztalát, hogy csorduljon Isten irgalmának az olaja általunk a világban élő üldözött testvéreinkre, hogy Isten jóságának és irgalmának legyünk tanúi életünk minden napján, mert számunkra már meg van az igazi otthon.

A mi hazánk, a mi otthonunk nem ez a világ. Akármennyire be akarunk rendezkedni, akármennyire ezt a világot akarjuk otthonunkká tenni, a mi hazánk a mennyben van. A mi otthonunk Isten országa, és ezért nem kivesz a világból, hanem egy más nézőpontba helyez bennünket az Isten. Szabaddá tesz bennünket, hogy mindent az örök élet, a mennyország és Isten országa nézőpontjából lássunk, vizsgáljunk és éljünk, Ne higgyétek, hogy ez lehetetlen, ne higgyétek, hogy ez csak a kanonizált szenteknek adatott meg. Senki nem akadályozhat meg abban, hogy egy konfliktust, akár a családotban, akár az egyházközségekben, vagy bárhol, Isten országa, és a mennyország felől közelíts meg, és másképpen néz ki. Minden attól lesz más, hogy honnét nézzük. Látjuk-e az összefüggést, látjuk-e azt, hogy honnét indította a Jóisten azt, hol tart és hova akarja beteljesíteni. E te életednek is ez a távlata. Nem az, hogy hosszú életet élj és egészséges maradj, hanem hogy Isten országának legyél, az elérkezett Isten országának a tanúja, és hogy a mennyországba kerülj Ez mindennek a teljessége. Ezért születünk meg. Ez a jutalmunk, nem az, hogy minket külön felhőbe helyezett az Isten, hanem, bennhagy a világban és azt kéri,

hogy a mennyország, Isten országa és az örök élet felől, közelítsük ezt a világot és így éljük át.

Aki megpróbálta, az tudja, hogy miről beszélek. Jó gyakorlást kívánok mindenkinek. Én is megpróbálom mindig újra kezdeni ezt a gyakorlatot az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

A Közösség egyik karizmája.

Bizonyára sokan észrevették, hogy milyen átalakulás történt az elmúlt években a gyerekvíványzásban. Kezdetben mi vívályztunk egymás gyerekeire, nehogy bemásszon a trafóházba, nehogy lezuhanjon valahonnan, egyszóval, hogy a program végén épségben visszkapják a szülők. Amikor átvettük a gyereket nem egyszer ordított, pilótakekszel tömtük, hogy maradjon csendben, és csak akkor nyugodott meg, ha édesanyja visszakarta.

Ma más a helyzet. Külön csapat, mosolygós, alaposan felkészült fiatalok várják a gyerekeket sok-sok játékkal, de legfőképpen

szeretettel. És ez az, amit a gyerekek megéreznek. Senki nem mondja nekik. Érzik. Ez az, amit nem árulnak sehol. Ez isten ajándéka. Ez az Emmánuel Közösség egyik karizmája.

Kálmán atya, Török Dani és most már Molnár Andi, és körülöttük a sok fiatal nyitottsága a Szentlélek ajándékára, vezetett ide, hogy most a kicsi nem mindig szívesen megy vissza anyukájához, a nagyobb meg számolja, hogy mikor lesz a legközelebbi családós tábor.

2009 Kaposvár – gyermekprogramok – beszámoló

Az idei tábor mottójául a lélek gyümölcseit választottuk. Mivel Daniella elutazott ez évben én voltam az egyik felelős a gyermekprogramok megvalósításában. Már hetekkel a tábor előtt hosszasan átbeszéltük a feladatokat előbb Daniellával, majd Kálmán atyával.

Egyre gyűltek a gyerekvigázók, aztán a gyerekek is. Mintegy 130 gyermekre 27 gyerekvigázó várt. A táborba érkezve derült ki, hogy a füves sportpályát idén nem használhatjuk, így kissé szűkült az életterünk, ezért az öt korcsoport helyett négybe kellett „sűrítünk” a gyereksereget. Kedden a fiúk már begyakorlott mozdulatokkal rakták ki a kerítéseket,

terítették el a homokot, állították fel a sátrakat. Du. 4.-kor megbeszélés kezdődött, kis bemutatkozással, majd igazi csapatépítő tréningen vehettünk részt, amelyben egy ejtőernyő játszotta a fő szerepet. Kálmán atya kiváló munkát végzett, a végére leizzadtunk! A napnak azonban még korántsem volt vége! Vacsora után lejátszottuk az elkövetkező nap lehetséges játékait, amit aztán a „bevetésen” később hasznosítani is tudtunk. Ezután még egy diavetítéssel egybekötött tábori tájékoztató következett.

A szerda délelőtt is hasonló programokkal telt, a gyerekvigázók lelkes csapata megismerkedett a játékeszközökkel, és egymással. Este játékos kvíz keretében adhattak számot elsajátított ismereteikről a korcsoport-foglakozások ifjú vezetői. Kálmán atya azzal bocsátott nyugovóra bennünket, hogy: **„Szeressétek a gyerekeket, és mutassátok meg**

nekik, hogy Isten országa már itt a földön elkezdődött!”

Mire csütörtökön reggel megkezdődött a várva-várt „érdemi-munka”, már egész jó kis csapatok kovácsolódtak. A közös dicsőítés után mindenki lelkesen sietett a már előre elkészített és berendezett területére. A bölcsis és az ovis korosztályban bizony komolyan helyt kellett állni, hiszen a sírós gyermeket, nem könnyű megnyugtatni. Sok türelemről és leleményességről tettek biznyságot itt a gyerekvigázók. Másnap már könnyebb volt, hiszen a kicsik kezdték megszokni a helyzetet, megismerni a gyerekvigázókat és szombaton már volt, aki azért pityergett, mert nem akart elmenni az „oviból”. A fiatalok ügyesen terelgették a kicsiket, volt közös ének tanulás, kavicsfestés, meseolvasás, locsi-pocsi, és gyermek mise (Riskával).

A 7-12 éves korosztályban a gyermekek figyelmének folyamatos lekötése, és érdeklődésüknek ébrentartása volt a legnagyobb feladat. A sok energiát, és kreativitást igényelő előzetes csapatmunka azonban meghozta gyümölcset, és a gyermekeket igazán sokféle tevékenységgel tudták foglalkoztatni, pl.: fotómontázs-készítés, gyöngyfűzés, agyagozás, nemezelés, és persze az elmaradhatatlan vízibéka-csata.

A kamaszok igazán mostoha helyzetben voltak, hiszen nekik nem jutott külön terület, így hol itt, hol ott próbálták meg kis csapataikkal helyet keresni. A csoportvezetők azonban kitűnően feltalálták magukat, és a kamaszok igazi kis közösséggé forrtak össze a néhány nap alatt. Látszott ez abból is, hogy létszámuk a napok előre haladtával, nemhogy csökkent, hanem nőtt!

Minden korosztályban napi 20-25 perces lelki program alkalmával beszélgettünk a gyerekekkel, a lélek igazi gyümölcseiről.

Ezt kívánta alátámasztani a sok játék, és foglalkozás is. A tábor során a gyerekeknek megtanítottuk Pintér Béla: Igazi gyümölcs című dalát, és a hozzá tartozó animációt is, amelyet a lurkók a vasárnapi mise után a színpadon be is mutattak, osztatlan sikert aratva!

Azt gondolom, derekasan helytálltak a gyermekvigyázók. Külön köszönet Bauerfeind Zitanak, aki a tízóraihoz, és az uzsonnához pucolta, szeletelte az almát, tálalta a piskótát!

„Mindenki annyit vesz majd ki a tábor végén ebből a néhány napból, amennyit beletett!”- mondta Kálmán atya az első esti beszélgetések egyikén. Igaza volt! A lélek gyümölcseit teremté itt minden gyerekvigyázó: szeretet, békesség, öröm, hűség, jóság, mértékletesség, türelem, szívesség, szelídség! Az ilyenek ellen nincs törvény!

Köszönöm minden kedves segítőnek az áldozatos munkáját! Ez alatt röpké hét alatt én személy szerint sokat épültem, és megtapasztalhattam, hogy minden nehézség ellenére Isten országa valóban jelen van már itt a földön a testvérek között!

Molnár Andi

Egy kis statisztika:

	Vendég	Emmánueles
összesen		
Felnőtt	122	90
	212	
Gyerek	122	46
	168	
Összesen	244	136
	380	
a napijegyesek nélkül		

Néhány mondat, amivel Szentkereszty Laci a TV-nek adott interjút zárta:

Itt a táborban szeretnénk egy olyan légkört teremteni, amiben a szereteten keresztül Isten arcát tudják megpillantani azok, akik idejönnek, A dicsőítő, örömteli imastílusunk az olyan, amilyen. Mi ezt éljük, és ez azért hatással van másokra is, hogyan tudunk úgy élni, - és ez a közösségünknek egy jellemzője, - hogy nem csak magunk megéljük a kereszténységünket, hanem erről tanúságot is teszünk másoknak. Hogy azt a nagy örömet amit mi megtapasztaltunk az Istennel való életben, és a közösségi életben, azt tovább tudjuk adni másoknak is. Ez a hivatásunk, mint minden más kereszténynek is.

Az egyik résztvevő levele :

Köszönet és hála az elmúlt napokért, a sok kegyelemért, amelyben közbenjárásokkal részesültünk. Isten oltalmazzon és segítsen benneteket a jövőben is. Szeretettel J-né.

A Találkozóóról fényképekkel illusztrált méltatás jelent meg az Új Ember-ben, és az m1 televíziós adón, a Katolikus Krónika szép összeállítását közölte róla.

VÉGEZETÜL ÁKOS (TÁBOR UTÁNI, ELMARADHATATLAN) LEVELE

Remélem, mindenki kipihente magát, s felülvélve tud ráhangolódni a következő évre ☺ Szeretném jelezni, hogy el kellene kezdeni a jövő évi tábor szervezését, hogy - lehetőleg - elkerüljük a "kapkodjunk a végén" effektust. A legfontosabb eldöntendő kérdések:
- Legyen-e tábor és hol?
- Ha igen, mikor?
- Mi legyen a jelmondat?
- Ki vállalja a főszervezést? (Edit - szerintem - tők jól csinálta ☺

Ha ezek eldőlték, mehet a helyszín lefoglalása, előadók "összefogdosása", s készülhet a plakát, a szórólap. Ez utóbbiak átfutási ideje, az eddigi tapasztalatok alapján, kb. három hónap, ezért novemberben el kellene kezdeni.

Szóval: Táborra fel!!!

Ákos

Tartalom

Az első táborok	2
1997. Pusztamarót	3
1998. Mátrafüred Sástó I.	6
1999. Mátrafüred Sástó II.	8
2000. Mátrafüred Sástó III.	10
2001. I. Piliscsaba „Hogy örömötök teljes legyen”	13
2002. II. Balatonföldvár „Kit kerestek?” Jn18,4	17
2003. III. Kaposvár „Jöjjetek hozzám mindnyájan” Mt 11,28	26
2004. IV. Kaposvár „Ami igazán lényeges!”	36
2005. V. Kaposvár „Nem jó az embernek egyedül” Ter 2,18a	42
2006. VI. Kaposvár „Reménység mindenkinek”	47
2007. Városmisszió. Előkészítő Kaposváron	56
2008. VII. Kaposvár „Isten országa közöttetek van” Lk 7,21b	56
2009. VIII. Kaposvár „Az igazság szabaddá tesz” Jn 8,32	70
2010. IX. Kaposvár ??	

**A TÁBORTÖRTÉNET melléklete:
Takács Erika összeállítása Kaposvárról, a
2004. évi tábor résztvevőinek**

Kedves „Találkozósok”!

Ha a sok program mellett van kedvetek körülnézni városunkban, itt a vissza nem térő alkalom. Bemutatjuk egy kicsit a közelebbi nevezetességeket. Jó utat!

A kapu szóból származó Kapos név Szent István 1009-ben készült, a pécsi püspökség határait kijelölő alapítólevelében jelent meg először. A 14. Században épült vár már rég nem áll, a többször átépített és lerombolt várat utoljára 1702-ben robbantották fel, a romokat széthordták. A városunk, ugyanúgy mint Róma, 7 dombon terül el.

Ha kimentek a kapun induljatok délnek, és a sarkon forduljatok jobbra. Már látjátok is a „Cifrapalotát”, (itt szedi az APEH a járulékokat), az előtte levő szökőkút vize túl klórszagú. Ezért siessetek balra lefelé. Az a kifordított fürdőszobára emlékeztető épület a Városi Művelődési Központ.

A bokrok mögött a Megyeháza épülete elől indul a „Zselici Vadvirágút” mely Zselickisfaludig számos növényritkaságot jelenít meg fából.

Gyertek le a lépcsőn, itt láthatjátok a 2001-re felújított Megyei Könyvtár épületét. Előtte Józsa Bálint által 1967-ben készített szobra.

Induljatok tovább lefele és az átjáró alatt kiértek a Sétálóutcára. Az 1987 óta oltja az erre sétálók szomját a Zsolnay-kút. Balra haladjatok, a 31-es számú eklektikus stílusú ház. Itt az algasorban működik a Vörös Könyvben is szereplő teknősöket, krokodilokat, kígyókat bemutató terrárium. Ha van kedvetek nézzétek meg Pécsi Tibor gondozottjait.

MenjeteK vissza a Zsolnay-kútig a következő ház az Arany Oroszlán Patika. Az eredetileg barokk épületet átépítették romantikus stílusban. Rippl-Rónai József, mielőtt festő lett volna patikusként dolgozott itt.

A szemközti oldalon van a város első lifttel felszerelt épülete az Anker-ház, homlokzatán méhkas díszítéssel, mely utal eredeti funkciójára, Takarékpénztár volt. Ma két megtekintésre méltó kiállítóhely is található itt.

Ha kinézegetőtdetek magatokat irány tovább a Sétálóutcán! A Európa park szökőkútja megállásra kész. 2001-ben készült el a tér mai arculata.

Induljatok felfelé az árnyas Kossuth Lajos utcán. Kiss István 1963-ban készült Pihenő munkások szoborcsoportját elhagyva és a sarokra kiérve meglátjátok az 1906-ban késő eklektikus stílusban épült Bíróság épületének tetején a trónoló Justitia istenasszonyt.

Balra tartva a Bajcsy-Zsilinszky utcában láthatjátok a Kaposvári Egyetem Pedagógiai Főiskolai Karának épületét. A szemközti oldalon a bíróság mellett van az egykori Nemzeti Casino épülete, mely 1910-ben készült el szecessziós stílusban.

MenjeteK végig az utcán, elhagyjátok az Eszterházyak egykori birtokát és kiértek a Zárda utcára. A sarkon a kávéház előtt a városunkban született Vaszary Jánosnak Webber Klára által 1971-ben készült mellszobra van, vele szemben szülőháza, falán Z. Soós István által 1947-ben készített emléktáblával, benne állandó, ingyenesen megtekinthető kiállítás.

A kiállítás megtekintése után, hogy ne essetek a vásárlási láz kísértésébe inkább a bal oldalon haladjatok északnak. Úgyis ezen az oldalon van a 27. Szám alatt Rippl-Rónai József szülőházának helye, merthogy ő is ebben a városban született csak 6 évvel korábban, mint Vaszary.

Gyertek fel a körforgalomig, a Bethlen térre értek. A sarkon a Diófa Sörözőnél haladjatok a József Attila utcán lefelé, forduljatok be balra a Rippl-Rónai József utcába.

Itt található az ásványmúzeum. Dr. Benkő Géza magángyűjteményét érdemes megnéznetek. Gyönyörködjétek ki magatokat a Teremtő alkotásaiban és kis hazánk gazdagságában.

Tovább menve e kis utcácskán a szecessziós stílusban épült házakban bővelkedő Kontrássy utcára értek ki. A 6. Számú épületben egykor nyomda működött. A kapu feletti dombormű Gutenberget ábrázolja. A 4-es számú ház homlokzatát Csikász Imre készítette. A város lakói körében nagy felháborodást keltett a meglehetősen hiányos öltözötű Ádámot és Évát ábrázoló díszítés. A 3-as szám a Sportmúzeum épülete, műemlék lakóház. A múzeum gazdag anyagát Jutasi Róbert, a Somogyi Hírlap sportújságírója gyűjtötte össze. Akiket érdekel a sport ki ne hagyják ezt a gyűjteményt!

Gyertek felfelé és újra a Zárda utcára értek ki. A sarkon lévő Takarékszövetkezet épületének falán látható Németh István emléktáblája.

Szemben a Püspökség épülete. Somogy megye évszázadokon át a Veszprémi Egyházmegyéhez tartozott. Ez a helyzet 1993. Pünkösdjén változott meg, mikor II. János Pál pápa „Hungarorum gens” kezdetű bullájával megalakította a Kaposvári Egyházmegyét.

A püspökség mellett a volt Zárda, ma katolikus gimnázium romantikus stílusú épülete. Akik voltak a tavalyi találkozón, azoknak kedves e hely. ☺

Itt a felújított Főtér, amit 2003. Októberében adtak át. A székesegyházi rangra emelt „Nagytemplom” bejáratától balra áll a Mária-oszlop. 1770 körül készült e szép rokokó szobor. Érdemes bekukkantani a neoromán stílusban 1886-ban újjáépült templom belsejébe, a szobrokat Bory Jenő, a festményeket szintén

Leszkovszky György készítette. A kaposváriak Nepomuki Szent Jánost a 18. században választották védőszentjükké. Szobra most a Székesegyház előtti szökőkút mellett áll. A templom oldalában lévő Szent István-kút 1938-ban került ide, szintén Bory Jenő alkotása. A Kossuth tértől nyugati irányban a Kapos Hotel mellett haladjatok el. A szálloda Ady Endre utcai oldalának falán egy Ady-dombormű látható, mely Weeber Klára alkotása. Ady u. 3. sz. ház eklektikus stílusban épült 1870 körül. A 4. sz. ház szecessziós stílusú.

Gyertek vissza a Főtérrre. A kör alakú napóraszerű építményen Kaposvár testvérvárosai vannak felsorolva. Az egykor Erzsébet szálló 1901-ben épült, tetején színes Zsolnayserepekkel. Az épület Noszlopy Gáspár utcai oldalán Kónyi Manó emléktáblája látható.

A Noszlopy Gáspár utca platánfasorát 1903-ban telepítették. A fák alatt áll a régi Szivárvány mozi szecessziós épülete, mely 1927-28-ban Lamping József tervei alapján épült. Belseje jóval díszesebb, ha nyitva van kukkantsatok be.

Városháza mellett gyertek ismét a Főtérrre. A régi Bárány vendéglő helyén épült 1902 és 1903 között, Kopeczek György és Kertész Róbert tervei alapján. Az üvegablakokat Róth Miksa készítette. Minden óra 55. Percében óránként más-más harangjátékkal örvendeztet meg az erre sétálókat a torony. Itt áll a tér névadójának szobra, Kopits János 1911-es alkotása. A szobor mögötti eklektikus épület az egykor gimnázium volt.

A templom keleti oldalán áll Tomola József tervei alapján klasszicista stílusban épült volt nemzeti iskola, bejárata felett a felirattal: „A haza kis polgárainak.” Az épület előtt 1977-ben leplezték le Fritz János Csokonai Vitéz Mihályt ábrázoló mellszobrát. A Csokonai Hotel a 18. Században épült barokk ház, mely Csokonai

„Dorottya, vagyis a dámák diadalma a Fárságon” című vígeposzában is szerepel.

A Fő u. 5. Számú ház a Csapkerózsikás ház. Lépcsőfeljárójában látható egy gipsz kaputerv, Kopits János 1901-es alkotása, a megmintázott szereplők ruházata stílusosan német. A Kemény-palota Kovács Frigyes tervei alapján 1904-ben épült neoreneszánsz stílusban. Ez a 8-as szám, itt van a Turinform iroda. Mellette a volt megyeháza épülete, jelenleg a Somogy Megyei Múzeumok Igazgatósága és a Rippl-Rónai Múzeum otthona. A klasszicista stílusú épület építését 1832-ben fejezték be.

Kerüljétek meg a múzeum épületét, hogy a Megyeház utcáskán a Levéltárhoz jussatok. 1907-ig itt az 1762-ben épült börtön épülete állt. A mai klasszikus stílusú épület a megyeház melléképülete volt eredetileg, s hogy it börtön is működött, azt a földszinti, sűrű vasrácsos ablakok jelzik.

A levéltár előtti kis parkban áll 1950 óta Rippl-Rónai József szobra, melyet nagy barátja Medgyessy Ferenc készített 1936-ban. Innét a Petőfi térig csak néhány lépést kell tennetek. A régi rendelőintézet nem túl impozáns épülete mellett juthattok ide, amit Hegedős Károly tervei alapján 1930-ban építettek a város első óvodájának helyén. A tér névadójának szobrát Ispánky József alkotta, 1954-ben leplezték le.

A téren lévő sárga épület a Szarvas-ház mely nevét az egykor itt állt fogadóról kapta. 1871-ben építették Deckert Krisztián tervei alapján. Ha itt balra fordultok már látjátok a vasútállomás épületét. Átkelve az úton a sínek mellett láttok kiállítva egy mozdonyt.

Az első vasútállomást 1872-ben építették.

Az állomással szemben, a Rákóczi tér sarkán áll a 44-es somogyi gyalogezred emlékműve. Ők voltak az úgynevezett „rosseb-bakák”. Jálics Ernő 1932-ben készítette emlékmű az oroszlánnal küzdő Herkulest ábrázolja.

A Rákóczi téren emelkedik a város művelődésében hangsúlyos szerepet játszó Csiky Gergely Színház szecessziós épülete. Magyar Ede és Stahl József tervei alapján 1911-re lett kész az épület.

A színház előtti Sinka András alkotta díszkút 1930 óta áll itt. Marton László „Nő hárfával” című szobra 1963 óta díszíti a teret. A Dózsa György utcában több igen szép szecessziós (1., 18., 22. Sz.), eklektikus (9., 11. Sz.) és romantikus stílusú (12. Sz.) lakóépületet láhattok. A 9-es szám alatt lakott Kunffy Adolf, a neves festő Kunffy Lajos édesapja. A kapu kovácsoltvas rácsán az ő monogramját fedezhetitek fel.

A Színházpark mellett haladjatok míg a Gróf Apponyi Albert utcáig nem értek. A 2. Számú ház falán találjuk a somogy megyei göllei születésű író, Fekete István márványtábláját.

A 16-os számú épület laktanyai kórház volt. Ma a kórház Bőrgyógyászati Osztálya van itt. Az épület lépcsőházában 1987-ben Kaposi Mór emléktáblát avattak. Kaposvár világhírű bőrgyógyászának mellszobra az udvaron áll.

Néhány méter távolságra a szemközti oldalon található a Steiner-gyűjtemény. 1989 óta gyűlnek itt a szebbnél szebb öntöttvas tárgyak. Erdemes megnézni a kertet, lemenni a pincébe.

Gyertek vissza az Anna utcáig. Ha felfele jöttök a Somogyi Kereskedelmi és Iparkamara Székháza előtt Gera Katalin 1990-ben készült díszkútját látjátok. Az Anna u. 3. Alatt 1960-as években épült lakóház helyén állt az az épület, mely a Rippl-Rónai család tulajdonában volt.

Az Anna utca és a Fő utca sarkán álló Kodály Zoltán Ének-Zene Tagozatos Iskola épülete 1904-ben készült el a régi aggápolda, később Anna-kápolna helyén. Itt forduljatok balra és menjetek a Dózsa György utcáig. A sarkon áll a Löbl-féle ház, 1914-16 közt Lamping József tervei alapján épült Takarékpénztár állt itt. Vele

szemben a Dorottya üzletház, az 1910-ben, Baumöhl Leó tervei alapján épült szecessziós épület. Mai nevét Csokonai vígeposzából „kölcsonozte”.

1990-ben leplezték le a kicsi téren álló ill. üllő Széchenyi szobrot, Borbás Tibor és Palásti József alkotását. Gyertek tovább felfelé és visszaértek a Táncsics Gimnáziumhoz. Az eredeti iskola kinötte magát, a jelenlegi épületet eklektikus stílusban 1898-ban építették. A bejárat felett olvashatók mikor alapították az iskolát.

Ha van kedvetek tovább kalandozni még az Eszterházyak egykori birtokán és megnézni további érdekességeket, induljatok újra el délnek, és a sarkon forduljatok jobbra. Az előző útra is erre jöttetek, de akkor nem hívtuk fel figyelmetek a postapalota épületére, melyet 1924-26 között építettek Bierbauer Virgil és dr.Müller Pál tervei alapján. Az még az érdekessége, hogy majdnem itt építették meg a Szent Imre templomot.

Most ne térjétek be a Csokonai közbe, hanem gyertek egyenesen a már ismert Bíróság épületéig. Itt forduljatok jobbra a Kossuth Lajos utcára. A 21-es szám alatt, a börtön mellett áll az egykori Katolikus Kör épülete, 1954 óta a zeneiskola működik itt. Vele szemben a .26-os ház ma a Pedagógiai Főiskola egyik épülete.

Haladjatok felfele, a sarkon a református templom áll. A német téglagótika szellemében 1908-ban épült Molnár Endre tervei alapján.

A sarokról a Tűzoltóság előtt kiállított kocsifecskendő jól látható. Seltenhofer Frigyes és Fia készítette Sopronban 1884-ben.

Folytatjuk sétánkat a Kossuth Lajos utcában észak felé.

A Damjanich utca sarkán áll a Református Gyülekezeti Ház. 20 évvel a templom felépülte után Lamping József tervei alapján készült. A 39-es szám alatt egy másik templomot láhattok, ez a most felújított Evangélikus templom.

A templommal szemben terül el a Berzsenyi Park. 1927-29 között alakították ki, Stöckl József főkertész tervei alapján. A templomnak háttal áll Németh István szobra. A Buzsákon született ügyvédet 1896-ban polgármesterévé választotta a város. 1939-ben készített róla szobrot Ispánky József.

A park közepén ma már régi pompájában díszlik a pécsi Zsolnay gyár remekműve. Az eredeti formák segítségével gyártatták le újból. Ha figyelmesen körbejártok, azt is megtudjátok mikor.

Korabeli fényképek és dokumentumok alapján Mohay Gábor tervezte a Zenepavilon épületét, mely az ezredfordulóra lett kész és ahol vasárnaponként zenekarok muzsikálnak

A bokrok mögött bújik meg a park névadójának szobra, a nevét viselő általános iskola előtt. A niklai remete mellszobrát 1936-ban készítette Feller Károly.

Az elesett „rosseb-bakák” emlékére emelték azt az obeliszket, mely a mai Kossuth szobor helyén állt és a szobor állításakor a Rákóczi térre, majd az ottani emlékmű felállításakor ide került a parkba.

A parkból a Szent Imre utcára értek ki. A neobarokk stílusú épületben a Városi Rendőrkapitányság működik.

A Damjanich utcán menjetek tovább és az első adandó alkalommal forduljatok jobbra. Ez a Dr. Kovács Sebestyén Gyula utca. Aki levélben jelentkezett a találkozóra az utca végén álló Szent Imre Plébánia (2-es számú ház) kapuján megnézheti azt a postaládát, ahova a levele érkezett. Az utca a Németh István fasorba torkollik. Hogy mikortól hívják így, a templom melletti Szent Imre Kollégium falán lévő táblán elolvashatók.

Az eredetileg 1947-ben jezsuita rendháznak épült Szent Imre Kollégium bejáratánál domborművek láthatók. A kovácsoltvas-kerítés mellett haladjatok tovább. A Szent Imre templom előtt Loyolai Szent Ignác szobra áll. A templomtól induljatok a Táncsics Gimnázium felé!

Köszönjük, hogy érdeklődtek városunk iránt.

Ha egyszer még tüzetesebben is körül akartok nézni szeretettel várunk vissza Benneteket!